ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\302\Robert Parker-Orel leta vysoko.PDB

PDB Name: Orel leta vysoko
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 28.2.2002
Modification Date: 28.2.2002
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Robert Parker

Orel létá vysoko

Pro Joan A v některých duších se vznáší horský orel, který nejdříve spustí se do temných strží, poté znovu vzlétne a na prudkém slunci oslepne.
A i kdyby nadosmrti putoval pouze v té rokli, ta rokle leží v horách, takže i v nejnižším bodě svého letu je horský orel stále výše než ostatní ptáci nad planinou, ať létají tak vysoko jak jen chtějí.

Kapitola 1

Byla už skoro půlnoc a já se právě vracel domů z pátrání. Krásný teplý den na počátku jara jsem strávil sledováním jednoho defraudanta a snažil se ho přistihnout, jak se snaží utratit svoje špinavě nabyté peníze.
Za celý den se mi ovšem podařilo pouze jej přistihnout, jak se cpe telecím sendvičem v podzemním obchůdku na náměstí Danvers naproti Národní bezpečnostní banky. Nebylo to nic moc, ale Danvers je tak poklidné místo, že blíž se k hříchu prostě nedostanete.
Vytáhl jsem z ledničky pivo, otevřel jej a sedl ke stolu, abych zkontroloval poštu. Šek od jednoho klienta, nabídka ochrany zákazníka od telefonní společnosti, výhrůžka soudní exekucí kvůli účtu za elektriku a dopis od Susan.
V dopise stálo: Nemám moc času. Hawk je ve vězení v Mill River v Kalifornii.
Musíš ho dostat ven. Potřebuju pomoc, Hawk ti to vysvětlí. Je to hrozná situace, ale miluju tě.
Susan.
Četl jsem ten dopis několikrát po sobě, ale nic nového jsem z něj už nevyčetl. Na razítku stálo, že byl odeslán ze San José.
Napil jsem se piva. Kapka sražené vody sjela klikatou cestičkou po boční straně zelené láhve. Na etiketě bylo napsáno Steinlager, New Zealand. Asi nějaká zkomolenina a kombinace holandského Zeeland a anglického Sealand. Jazykové hříčky bývají komické. Velice opatrně jsem si stoupl a pomalu vytáhl z police atlas. Mill River, Kalifornie.
Městečko kousek na jih od San Franciska. Počet obyvatel 10,753. Ještě jednou jsem se pořádně napil piva. Pak jsem popadl telefonní sluchátko a vytočil číslo. Vince Haller to zvedl na pátý pokus. Představil jsem se Odpověď zněla:
"Ježíšikriste, je dvacet minut po půlnoci!"
"Hawk je ve vězení v malém městě, které se jmenuje Mill River a je to na jih od San Franciska. Chci, abys tam hned poslal právníka."
"Ty po mně krucinál chceš, abych poslal právníka do Mill River na jih od San Franciska před půl jednou ráno?" zeptal se Haller.
"Susan je taky v maléru. Já vyrážím ráno. Chci mít od toho právníka hlášení ještě než vyjedu."
"Co je to za problém?"
"Nemám ponětí, ale Hawk to ví. Pošli tam právníka a udělej to hned teď."
"Dobrá, dobrá! Zavolám jednu firmu ze San Franciska. Můžou vytáhnout z postele někoho mladého a poslat ho tam, není to moc daleko."
"Chci mít od něj zprávy hned, jak uvidí Hawka."
"Jsi v pořádku?" zeptal se Haller starostlivě.
"Dej se do toho, Vinci," odtušil jsem a zavěsil.
Dal jsem si ještě jedno pivo a znovu přečetl dopis od Susan. Pořád to samé. Seděl jsem na polici vedle telefonu a rozhlížel se po bytě.
Knihovny po obou stranách okna v čelní stěně. Krb. Funkční.
Obývací pokoj, ložnice, kuchyně a koupelna. Jedna brokovnice, jedna puška a tři pistole.
"Už tady bydlíš moc dlouho," řekl jsem sám pro sebe. Slova se rozprchla po prázdném pokoji a rozplynula se v podivné ozvěně. Vstal jsem, přešel k oknu a podíval se dolů na Marlborough Street. Nic se tam nedělo. Šel jsem zpátky k polici a ještě jednou se napil. Postaví vás to na nohy.
Telefon zazvonil ve čtyři hodiny dvanáct. Druhá, zpoloviny nedopitá láhev piva ležela povalená na polici a já se válel na gauči s rukama za hlavou a díval se do stropu. Sluchátko jsem zvedl dřív, než stačil telefon potřetí zazvonit.
Na druhém konci se ozval ženský hlas: "Pan Spenser?"

Souhlasil jsem.
"Tady je Paula Goldmanová. Jsem právní zástupce a pracuji pro firmu Stein, Faye a Corbett v San Francisku. Dostala jsem pokyn, že vám mám zavolat."
"Viděla jste Hawka?" zeptal jsem se.
"Ano. Je ve vězení v Mill River v Kalifornii, je obviněn z vraždy a napadení osoby. Nebyla stanovena žádná kauce a není žádná reálná šance, že by k tomu mohlo dojít."
"Koho zabil?"
"Je obviněn z vraždy muže, který se jmenoval Emmett Colder.
Ten pracoval jako bezpečnostní poradce pro jistého Russella Costigana. Je zde také výčet dalších obvinění, včetně napadení několika bezpečnostních pracovníků a také několika policistů. V určitých situacích bude asi vašeho přítele hodně těžké zklidnit."
"To zcela jistě," přikývl jsem.
"Připouští, že zabil Coldera a že napadl hromady dalších, ale tvrdí, že k tomu byl přinucen a že to byla sebeobrana."
"Můžete ten případ převzít?"
"Pokud se faktů týká, neměl by to být problém. Problémem ovšem je, že otcem Russella Costigana je Jerry Costigan."
"A do háje," vydechl jsem.
"Vy víte, kdo je Jerry Costigan."
"Ano, vím kdo to je. Patří mu hromada věcí."
"Správně." Hlas Pauly Goldmanové byl pevný a vyrovnaný. "A jedna z věcí, které mu patří, je městečko Mill River v Kalifornii."
"Takže když půjde Hawk k soudu, nebude mít moc šancí."
"Pokud se dostane k soudu, můžete ho odepsat."
Asi minutu jsem mlčel a naslouchal jemnému praskání na transkontinentální lince.
"Říkal něco o Susan Silvermanové?" zeptal jsem se.
"Řekl, že do toho šel proto, že ho ona požádala a že když tam přišel, oni už na něj čekali. Celý rozhovor proběhl pod přísným dohledem a byl velký problém se k němu vůbec dostat. Stein, Faye a Corbett je jednou z nejdůležitějších právnických firem v zálivu. Máme velký vliv. Nebýt toho, nemuselo by k žádnému rozhovoru vůbec dojít."
"To je všechno, co víte?"
"To je všechno, co vím."
"Jakou má šanci, že se z toho dostane?"
"Žádnou."
"Ten případ je neprůstřelný?"
"Ano, ten případ je neprůstřelný, ale Hawk navíc taky vyrazil Rusellu Costiganovi tři přední zuby. To je zhruba něco takového, jako by někdo v roce 1935 zbil na farnosti v Louisianě dítě Hueyho Longa."
"Hm."
"A je tady ještě další věc: je černý."
"Costiganové nejsou pro rovnoprávnost?"
"To tedy nejsou."
"Popište mi to vězení."
"Čtyři cely vedle policejní služebny, která je umístěná v jednom křídle radnice. V současné době je Hawk jediným vězněm. Když jsem tam byla, měla službu jedna vrátná - civilistka, a dva policisté. Jako úředník soudu mám za povinnost vás upozornit, že napomáhání k útěku z vězení je podle kalifornského trestního zákoníku těžký zločin."
"Od doby, co se stal Reagan guvernérem, to nebylo nikdy lepší."
"Až vyjde slunce, pokusím se to trošku prošmejdit a začnu pracovat na té kauci. Ale je to jako plivat proti větru. Kdybyste mě potřeboval, zavolejte mi do kanceláře," odvětila a dala mi to číslo.
"Děkuju, paní Goldmanová," odpověděl jsem způsobně.
"Slečno Goldmanová," odpověděla, "jsem slečna Goldmanová.
Zabývám se trestním právem patnáct, šestnáct hodin denně. Jsem daleko svobodnější, než bych chtěla."

Kapitola 2

V šest hodin čtyřicet pět minut ráno jsem byl v přístavu, v budově jedné tělocvičny. Henry Cimoli měl byt v přízemí za tenisovým kurtem. Pil jsem s ním kávu a spřádal plány.
"A já si myslel, že už kafe nepiješ," řekl Henry. Stál na rukou na béžovém koberci, nataženém od jedné zdi k druhé, a zvedal se nahoru a dolů.
"Tohle je výjimečný stav," řekl jsem. Nebyl jsem ospalý, ale padala na mě únava. "Máš nějaký nápad?"
"Jasně," řekl Henry. "Dělám trenéra celé roky. Můžu ti udělat takovou sádru jakou budeš chtít. Udělám ji pořádně velkou a až se tam dostaneš, můžeš do ní strčit nohu jako do boty."
"Měli bychom tam dát taky nějaký podpatek."
Henry povolil a zrušil stojku. Mezi dveřmi do kuchyně byla natažena lesklá kovová tyč. V šest padesát čtyři na ni naskočil a začal dělat shyby. Ruce měl roztažené na celou šířku dveří a v horní úvrati se zády dotýkal tyče.
"Na Beacon Street, přímo za Kenmore Square, je obchod s lékařskými potřebami. Je to nalevo, stojí tam starý hotel Buckminster. Dej se směrem k Brookline a najdeš to."
Henry měl na sobě šedé bavlněné šortky. Měl na sobě jenom šedé bavlněné šortky. Tělo se pohybovalo na tyči

nahoru a dolů jako malý píst a nedalo na sobě znát ani špetku námahy. Mluvil klidně a nenuceně, pohyboval se mrštně a přesně.
"Měl bys ubrat na síle a přidat na výšce," ozval jsem se.
Henry seskočil z provizorní hrazdy. "Ještě pořád jsem dost vysoký na to, abych tě mohl nakopat do koulí."
"To si můžeš zkusit." Vypadl jsem ven a šel hledat obchod s lékařskými potřebami.
Měli tam otevřeno až od osmi. Stačil jsem za tu dobu vypít tři kávy; seděl jsem v autě před bufetem s koblížky na Kenmorském náměstí a pozoroval pankáče, jak se připravují na další den. Opodál se procházel kluk s batikovanými vlasy, bílou plastikovou vestou a botami jako Petr Pan. Košili neměl, a místo ní mu pod vestou prosvítal bledý, lysý a vychrtlý hrudník. Pokradmu se zhlížel ve výkladních skříních; exotický zjev mu zcela evidentně působil radost. Asi doufal, že se mu podaří k smrti vyděsit nějakého republikána, i když na náměstí Kenmore Square se jich zas tak strašně moc nepotulovalo.
Dopis od Susan jsem měl složený v kapse. Už jsem ho znovu nečetl.
Stejně jsem věděl, co v něm stojí. Pamatoval jsem si text, rozeznal jsem jeho náladu. Tón byl zoufalý. Podíval jsem se na hodinky - bylo skoro osm. V devět padesát pět měla odlet přímá linka. Měl jsem už sbaleno, a jediná věc, která mi zbývala, bylo opatřit si s Henryho pomocí sádru a mohl jsem letět. V jednu tamějšího času tam můžu být.
Ze tří papírových kelímků od kávy jsem poskládal komínek, vystoupil z auta a spořádaně jej vyhodil do koše. Pak jsem si sedl zpátky, přijel přímo před dveře a dostalo se mi cti být v lékárenském obchodě prvním zákazníkem. Pět minut po deváté byl Henry s obří sádrovou nohou hotový. Mohl jsem si ji obouvat a zouvat jako holínku. Schoval jsem ji do velké sportovní tašky pod čisté košile.
"Chceš svézt?" zeptal se Henry.
"To je v pořádku, nechám auto na letišti."
"Nepotřebuješ nějakou škváru?"
"Vytáhl jsem pár stovek z bankomatu, víceméně všechno, co bylo na účtu. A navíc mám kartu American Express. Bez ní nevystrčím nos z domu."
"Když budeš cokoliv potřebovat, zavolej," řekl Henry. "Cokoliv.
Když mě tam budeš potřebovat, budu tam."
"Paul ví, že tě má zavolat, když se mu nepodaří spojit se mnou.
Je teď zpátky ve škole."
Henry přikývl. "Krucinál, to vypadá, jako by ses považoval za jeho tátu."
"Něco takového."
Potřásli jsme si rukama. "Zavolej mi," řekl Henry na rozloučenou.
Měl jsem namířeno na letiště v Loganu. Jel jsem velice rychle a proplétal se hustým ranním provozem. Kdybych zmeškal ten let, mohl jsem letět některým z dalších, ale tento byl přímý, bez přestupů a rychlejší. A já se tam chtěl dostat co nejrychleji.
Dvacet minut před odletem jsem byl na místě. Podal jsem tašku k přepravě a sledoval, jak ji odvážejí do nákladového prostoru. Kdyby se ztratila, byl jsem v koncích, ale nemohl jsem si dovolit mít ji s sebou, protože v ní byla schovaná pistole. V devět padesát pět jsme rolovali po ranveji a v deset jsme nabírali výšku nad zálivem a mířili na východ.

Kapitola 3

V půjčovně aut jsem si vzal buicka skylark. Na straně řidiče chyběla klika na stahování okýnka. Kdepak je O.J., když ho potřebujete!
Dal jsem se po stoprvní přímo na jih podél západního břehu zátoky a chvíli po třetí hodině jsem sjel ze směru, odbočil na San José a namířil na východ po bulváru Mill River. Míli od dálnice bylo velké nákupní centrum. V jeho středu stála modernistická budova supermarketu Safeway s velkými kulatými okny, postavená z litého betonu. Auta se zásobováním vjížděla do skladu po velké rampě, obložené lámaným kamenem. Velký nápis na sekvojové ceduli nad vchodem hlásal: COSTIGAN MALL - 30 obchodů pro vaši radost z nakupování. Linie písmen, vyryté do dřeva, byly vykládány zlatou barvou. Jel jsem blíž a zaparkoval u supermarketu. Z tašky jsem vytáhl sádru. Když byla hotová, Henry ji potřel hlínou a popelem ze škrabáku na boty. Vypadala tak měsíc stará. Na spodním konci byl záměrně vyhlouben volný prostor, do kterého jsem naplocho strčil automatickou pětadvacítku a nakonec jsem nasadil podpatek z pórovité gumy. Zul jsem si levou botu a vklouzl dovnitř. Shrnul jsem dolů nohavici, přetáhl ji přes sádru a vystoupil z auta. Seděla mi dobře. Nebyla sice z nejpohodlnějších, ale vypadalo to docela věrohodně. Trošku jsem se prošel a poté zamířil do samoobsluhy. Koupil jsem si láhev muškátového vína a zeptal se na cestu k radnici. Pak jsem se vrátil k autu a nastoupil dovnitř. Náprsní tašku jsem schoval do přihrádky na rukavice. Z brašny jsem vytáhl kšiltovku s nápisem Utica Blue Sox, rozcuchal si vlasy a čepici narazil nakřivo na hlavu. Podíval jsem se do zpětného zrcátka. Neholil jsem se od včerejšího rána a začínalo to být pořádně znát. Pramínky slepených vlasů sympaticky trčely zpod čepice a zadním otvorem s páskem pro nastavení velikosti. Měl jsem na sobě bílou košili a džíny. Na košili jsem urval kapsu, vyhrnul rukávy, každý trochu jinak, a lehce je polil muškátovým vínem. Štědrá dávka vína skončila také na kalhotech. Láhev jsem posadil vedle sebe na sedadlo a jel směrem na Mill River. Radnice měla zbrusu novou bílou omítku a střechu z červených tašek. Uprostřed zeleného trávníku před budovou se kolem dokola pomalu otáčel rozprašovač. Pramínky vody se lehkým obloukem snášely váhavě k zemi. Po levé straně stála požární stanice a za ní něco jako spojovací křídlo. Před spojovacím křídlem byla cedule se dvěma modrými světly po každé straně, podobná nápisu před nákupním centrem.
Rozdíl byl v tom, že na této stálo POLICEJNÍ STANICE MILL RIVER. Vepředu před policejní služebnou zůstala malá

plocha, vzadu za radnicí větší; vypadalo to, jako by se budova směrem dozadu rozšiřovala.
Objel jsem ji kolem dokola a zastavil na velkém prostranství.
Stály tam garáže obecních vozů pro údržbu. Tohle už nebyla žádná parádní bílá štukatura, ale škvárobetonový blok. Žádné červené tašky, ale pomačkaná umělá hmota. Kašírovaná krása pro jedny a zaprášené zastaralé barabizny pro druhé. Vzadu jsem uviděl okénka od městské věznice, zakrývala je síť z tlustého ostnatého drátu. Vedle strohých dveří stály dvě policejní auta bez vnitřních klik. Obkroužil jsem pěšky budovu, dal se po příjezdové cestě, minul požární stanici a zamířil směrem do centra. Po padesáti metrech stála naproti přes ulici městská knihovna. Na přední straně bylo napsáno: PAMÁTEČNÍ KNIHOVNA J. T. COSTIGANA. Zajel jsem na parkoviště za knihovnu, zastavil motor, vytáhl láhev vína a párkrát si vypláchl ústa.
Chutnalo to strašlivě, asi jako leštěnka na kachličky, a taky to příšerně páchlo. Popadl jsem napolo prázdnou láhev, položil klíče od auta na okenní římsu, schovanou za jedním z keřů za knihovnou, a šoural se okolo budovy směrem dopředu ke vchodu. Když už jsem došel na viditelné prostranství, zakymácel jsem se ze strany na stranu s hlavou skloněnou dolů a zkoušel jsem si sám pro sebe nesrozumitelně mumlat.
Vykládat si sám se sebou není tak jednoduché, pokud tedy zrovna necítíte akutní potřebu. Nevěděl jsem, o čem mám sám se sebou mluvit.
Nakonec jsem začal zpaměti recitovat původní sestavu snů baseballového týmu Red Sox z roku 1967. "Rico Petrocelli," vrčel jsem, "Carl Yastrzemski, Jerry Adair..."
Sedl jsem si na schody před knihovnu a přihnul si z láhve. Jazyk jsem strčil do hrdla tak, aby ani kapka nepronikla do krku. Měl jsem něco v plánu a kdybych se opil, nebylo by to o nic lehčí. Dvě středoškolačky s vlněnými návleky na lýtkách a páskami ve vlasech mě obešly širokým obloukem a vstoupily dovnitř do knihovny.
"Dalton Jones," zachrčel jsem a znovu se jakoby napil.
Dobře vypadající žena ve středních letech v tenké levandulové teplákové soupravě a bílých teniskách značky Nike s levandulovým vzorem zaparkovala hnědý mercedes přímo před knihovou a vystoupila s pěti či šesti knihami pod paží. Když mě míjela, znechuceně odvrátila hlavu.
"George Scott," zamumlal jsem, když mě míjela. Natáhl jsem se a štípl ji do zadku. Uskočila pryč a vešla do knihovny.
Srkl jsem si toho dryáku a malou trošku vypustil kouskem úst a nechal stéct dolů po bradě. Uslyšel jsem, že u dveří do knihovny vzniká menší pozdvižení.
"Mike Andrews... Reggie Smith..." Vyčistil jsem si nos holou rukou, kterou jsem si posléze utřel do košile. "Hawk Harrelson... Tonny C," zvýšil jsem hlas, "José srágora Tartabull," zavrčel jsem. Od radnice se odlepilo černobílé policejní auto a pomalu si to šinulo až ke knihovně.
Stoupl jsem si a roztřískal láhev s muškátovým vínem o schody.
"Joe Foy," vyrazil jsem ze sebe zuřivě. Pak jsem si rozepnul poklopec a začal kropit trávník. Klasický provokatér.
Policejní křižník zastavil vedle mě ještě než jsem stačil dokončit, co jsem začal. Vystoupil millriverský policista v hezké béžové uniformě a šel směrem ke mně. Služební klobouk měl naražen hluboko až ke kořeni nosu, jako vojenský výcvikový instruktor.
"Zůstaňte stát kde jste, pane," řekl.
Zachichotal jsem se. "Stojim tady a ani mi nenapadne se pohnout, fízlátko." Trochu jsem se zakymácel a potlačil mohutné říhnutí.
Policista se postavil přímo přede mě. "Zapněte se," řekl rázně, "jsou tady ženy a děti."
Zapnul jsem poklopec na půl žerdi. "Ženy a děti první," odvětil jsem žoviálně.
"Máte nějaký průkaz totožnosti, pane?"
Prošmátral jsem si jednu zadní kapsu u kalhot, potom druhou, skončil jsem na bocích. Podíval jsem se na policistu a snažil se zaostřit.
"Chtěl bych nahlásit ukradenou peněženku," snažil jsem se pečlivě vyslovovat jako někdo, kdo se pokouší nevypadat příliš opile.
"V pořádku," řekl policista, "teď půjdeme směrem k autu." Vzal mě pod paži a já se nechal bez odporu odvést.
"Ruce na střechu, nohy od sebe. To už znáte, že?" Kopl mě zevnitř do ‚zdravého' kotníku a přinutil mě tak dát nohy daleko od sebe.
Potom mě navyklými pohyby rychle prošacoval.
"Jak se jmenujete?" zeptal se, když skončil.
Čelem jsem se opíral o střechu auta. "Musim furt stát takhle?"
zeptal jsem se.
"Můžete se narovnat."
Zůstal jsem jak jsem byl a neříkal nic.
"Ptal jsem se na vaše jméno."
"Chci právníka," řekl jsem.
"Kdo je váš právník?"
Otáčel jsem se po boku auta, až jsem stál policistovi tváří v tvář.
Měl tak okolo pětadvaceti a byl hezky opálený. Jasně modré oči. Zamračil jsem se na něj.
"Já bych spal..." řekl jsem a začal se sunout po autě dolů k zemi.
Policista mě chytil pod pažemi.
"Ne, tady ne. Půjdeme, strávíme spolu rozkošnou noc, a uvidíme se ráno."
Nechal jsem ho, ať mě nasouká do auta a odveze na stanici. Hodiny na radnici ukazovaly čtyři hodiny třicet osm minut a já jsem stál před dveřmi městské věznice Mill River. Zadržen za opilost na veřejnosti a močení na veřejném místě. Pro

nedostatek informací zapsán prozatímně jako John Doe. V rohu cely stála záchodová mísa bez sedátka, dále jsem měl k dispozici umyvadlo a betonovou pryčnu s matrací, ale bez polštáře, a také hnědou vojenskou deku. Dozorčí vězeňský důstojník otevřel dveře do druhé cely. První byla prázdná. Vzadu za tou mojí byly ještě další dvě.
"Počkejte minutku," řekl jsem, "chci se seznámit s ostatníma!"
Naklonil jsem se za něj a ve čtvrté cele uviděl Hawka. Ležel na posteli s rukama za hlavou.
"Hej, Rastusi," řekl jsem, "doufám, že nebudeš hrát na nějakou zkurvenou harmoniku, až přijdou drábové!"
Hawk na mě bezvýrazně podíval. "Možná si zahraju s tvojí hlavou, bělošku."
"Tak jdeme, jdeme!" řekl mladý policista. Chytil mě za košili a šoupl mě dovnitř do cely. "Jděte se vyspat, a ne abyste žvanil s tím negrem."
Vyšel ven, zamknul celu a nechal mě o samotě. Kdo říkal, že mě nemůžou nikdy zavřít?

Kapitola 4

Měl jsem vypadat omámeně, a navíc jsem už dva dny nespal, takže vzhledem k tomu, že můj plán útěku nebyl realizovatelný před půlnocí, poskládal jsem si z přikrývky provizorní polštář, lehl na kavalec a usnul.
Když jsem se probudil, bylo už dost pozdě. Neměl jsem žádné hodinky a v dohledu z cely nebyly žádné hodiny. Kolem se ale rozhostilo to těžké dusné ticho, které můžete slyšet vždycky tak ve dvě ráno. Ať už byl čas jakýkoliv, bylo dost pozdě.
Potichu jsem si sundal sádru a z podpatku vytáhl pistoli. S jednou nohou obutou a druhou bosou jsem si připadal poněkud nestabilně, takže jsem nakonec odkopl pryč i pravou botu a přešel celu bosý.
S vykasanou košilí a pistolí v ruce jsem se opřel o mříže a řekl hlasitě: "Hej, Rastusi."
O dvě cely dál se ozval Hawk: "To mluvíš se mnou, ty zmrde?"
"Jsou tu ještě nějací jiní negři, co se jmenujou Rastus?"
"Sme tu enom sami dva, bělošku."
"To je fajn, kolik je hodin?"
"Tos mě vzbudil aby ses zeptal, kolik je hodin?"
"Copak negři chrápou?"
"Až se mi dostaneš do pracek, zmrde, usneš a už se nikdy neprobudíš, ty zasranej mlíčňáku."
"Chtěl jsi spát, Rastusi?" Popadl jsem botu a začal s ní rachotit o mříže asi tak, jako když malé dítě přejíždí dřevěnou tyčkou po plaňkovém plotě. "Jak se ti to líbí, Rastusi? Rytmus z džungle jen pro tebe, opičáku!"
"Až se mi dostaneš do pracek, uvidíš ten rytmus, ty bílej bastarde!"
Začal jsem mlátit podpatkem o mříže a halekal jsem: "BONGO, BONGO, BONGO, NIKDY NEOPUSTÍM SVOJE KONGO! NE, NE, NE, NE! TRALALALA HEJ HEJ HEJ, V DŽUNGLI TO MÁM NEJRADĚJ!"
Hawk se na mě obořil, ať prý držím hubu. Pak se na chodbě rozsvítila světla a vešel strážný ostříhaný na ježka. Obličej mu svítil jako měsíček.
"Co se to tady ksakru děje?" zařval.
"Zpíváme si, tady s uzenáčem."
"Ten chlápek je naprostej magor," dodal Hawk nezúčastněně.
Začal jsem zpívat ještě hlasitěji. Strážný s tváří jako měsíček přistoupil ke mě a ze spodní kapsy na pravé straně vytáhl kožený obušek.
"Hej ty," řekl, "sklapni, a to tak, že hned."
"Nechci žádný světla ramp, nechci zuby jak tramp, žádný zvonky u dveří, či domácí s večeří, je to prostě tak, ať si mě lákaj sebevíc, mě odsud nedostane nic." Podpatkem jsem nedbale vyklepával polámaný rytmus na škvárobetonovou zeď. Byla to vlastně jenom jedna polovina rytmu, protože jsem měl jednu botu.
Strážný s tváří jako měsíček se otočil a zařval směrem do služebny: "Hej, Maury - pojď sem!"
Ve dveřích se objevil druhý policista. Byl vyšší než Měsíček a vypadal zmateně a vyděšeně jako venkovský balík ve městě. Hnědé vlasy, sčesané dozadu, mu uprostřed protínala pěšinka. Pořád jsem zpíval. Hawk byl potichu. Měsíček pokynul hlavou směrem ke mě a Maury stiskl u vchodu nějaký spínač. Dveře od cely se začaly pomalu otevírat.
Měsíček vešel dovnitř a obuškem se významně klepal po stehnu. Maury prošel chodbou a vešel za ním. Od pasu si pomalu sundával pouta.
"Pánové, co ráčíte zamýšlet?" zeptal jsem se.
"Teď ti ukážeme, jak máš držet hubu, když je to pro tebe tak složitý pochopit," zachraptěl Měsíček.
Strčil jsem ruku pod košili a nervózně se poškrábal na nahém břichu. "Pochopte to, já chtěl jenom trošku naštvat toho umouněnce!"
"Dej si čelem vzad," řekl Měsíček, "a dej ruce za krk."
Vytáhl jsem zpod košile pistoli a namířil ji na ně. "Když budete dělat hluk, jste mrtví."
Oba dva zůstali stát jako přimražení.
"Ruce za hlavu, jděte ke zdi a stoupněte si čelem k ní," vyštěkl jsem.
Udělali jak jsem řekl a ani nepípli. Sebral jsem jim služební revolvery.
Měsíček nosil standardní služební zbraň ráže .38, kdežto Maury měl u sebe magnum čtyřiačtyřicítku. Kdybyste chtěli, mohli jste s tím střílet velryby.
"Kdo je na dispečinku?" zeptal jsem se.
"Madilyn," odpověděl Měsíček.
"Tak fajn. Abychom si mohli být jisti, že se jí nic nestane a že se ani vám nic nestane, budete zticha jako myšky. Teď

půjdu otevřít dveře do té čtvrté cely a celou dobu na vás uvidím."
Vycouval jsem z cely a vyšel do chodby, v každé ruce zbraň s prstem na spoušti. Na zdi u dveří do služebny bylo několik spínačů označených nápisy Cela 1, 2, 3 a 4. Stiskl jsem dvojku a dveře se zavřely, stiskl jsem číslo čtyři a Hawkova cela se otevřela. Vylezl ven a šel přímo ke mně. Podal jsem mu obě pistole.
Osmatřicítku mi vrátil a čtyřiačtyřicítku pevně uchopil do pravé ruky. Vrácenou pistoli jsem si strčil do kapsy od kalhot.
"Bongo, bongo, bongo?" zeptal se.
"Běž pro dispečera," odsekl jsem.
Madilyn bylo okolo pětapadesáti let a nedalo se rozhodně říct, že by byla štíhlá. Beze slova vešla dovnitř a sedla si na pryčnu v Hawkově otevřené cele. Zavřeli jsme za ní dveře.
"Máme čas přesně do té doby, než některá hlídka zavolá dispečink a nikdo jí neodpoví," řekl jsem.
"Času dost," zněla Hawkova odpověď.
Rychle jsme vypadli z policejní stanice a spěchali po ztichlé hlavní ulici směrem ke knihovně. Skylark stál vzadu na stejném místě, na kterém jsem ho odpoledne nechal. "Tam," mávl jsem směrem k němu. Sebral jsem klíčky z okenní římsy a podal je Hawkovi: "Řídit budeš ty."
"K Susan?" zeptal se.
"Ano."
"To je první místo, kde budou hledat, až zjistí, že sme pryč."
"Na tom nezáleží."
Vyklouzli jsme zpoza knihovny a na konci náměstí odbočili doprava.
Ujeli jsme asi míli a poté odbočili znovu doprava a pak doleva na parkoviště za šestipatrovou průmyslovou budovou. I ve světle měsíce bylo vidět, že na budově byla udělána spousta práce. Cihlové zdi byly nahozeny pískem a očištěny parou, všechna okna vypadala zbrusu nově. Poblíž vrcholku střechy byla spousta granitových filigránů a dveřní překlady tvořily žulové bloky.
Hawk zaparkoval před zadními dveřmi.
"To je její okno," řekl Hawk, "přímo tam, co ukazuju. Chceš nejdřív zazvonit, nebo tam rovnou vlezeme oknem?"
Okno bylo v přízemí.
"Půjdeme rovnou," řekl jsem a vydal se napříč přes parkoviště.
Stání na parkovišti měla svá čísla a většina z nich byla obsazená.
Jedno z nich možná patří Susan. Kdysi jsem věděl, které auto jí patří.
Teď jsem o tom neměl ani ponětí.
"Možná nebude sama, kámo," řekl Hawk.
"Uvidíme. Když zazvoníme a nikdo neodpoví, musíme stejně dovnitř, abychom měli jistotu. Ten první bod můžeme klidně vynechat.
Nemáme tolik času."
Hawk přikývl. Zastavili jsme přímo pod Susaniným oknem. Vytáhl jsem z kapsy policejní osmatřicítku, vyrazil sklo ve spojnici horního a spodního křídla. Hawk natáhl ruku dovnitř a otočil klikou.
Zvedl jsem horní část a vklouzl dovnitř, břichem jsem se otřel o římsu a přistál na zemi jako tvrdě jako neohrabaná ještěrka. Hawk šel hned za mnou. Oba dva jsme chvíli zůstali absolutně bez hlesu. V bytě se neozval ani hlásek.
Postavil jsem se a po pravé ruce viděl točité schodiště.
Hawk natáhl ruku a ukázal tím směrem.
"Ložnice," řekl měkce.
Potichu jsem se plížil nahoru po schodech. V temnotě za sebou jsem cítil, jak se Hawk neslyšně pohybuje. Na horním konci schodů byla malá plošinka a hned za ní se otevíraly dveře do ložnice. Vstoupil jsem dovnitř. Cítil jsem vůni Susan, její parfém, lak na vlasy, dokonce ji samotnou; měl jsem to všechno otištěno v paměti. Postel stála nalevo, paralelně s nízkou zdí, která tvořila zábradlí balkónu. Díky měsíčnímu svitu, pronikajícímu vysokým klenutým oknem, bylo vidět lépe než v obývacím pokoji. Paprsky dopadaly na prázdnou postel.
"Hawku?" řekl jsem klidným hlasem.
"Dole nikdo není," ozvalo se.
"Ani tady nahoře." Rozsvítil jsem malou lampičku u postele. Pokoj byl hezky upravený, postel někdo před odchodem ustlal. Pokoj byl až příliš upravený. Susan by nechala venku nějakou kosmetiku, případně punčochy přes křeslo, boty u dveří, jedna by stála tak jak má stát a druhá spadla na bok. Po ničem takovém tady nebylo ani stopy.
Tahle Susan byla možná docela jiná.
Otevřel jsem dveře od vedlejšího přístěnku. Dole pod schody rozsvítil Hawk další světlo a pak jsem uslyšel, jak stoupá pomalu nahoru.
Přístěnek se táhl po celé délce zdi; posuvné žaluziové dveře se otevíraly a zavíraly po malé kolejničce. Oblečení bylo tam, a také jsem všude cítil její vůni. Šaty byly úhledně pověšeny na ramínkách a rozmístěny opatrně tak, aby měly dostatek místa a nepomačkaly se.
Nezáleželo jí na tom, co už měla jednou na sobě, ale velice si zakládala na oblečení, které si teprve měla vzít na sebe. Spoustu jejích šatů jsem poznával. Ale bylo jich tu příliš mnoho. Nedokázal jsem říct, co chybí, ani to, zdali vůbec něco chybí.
"Teď koupelna," řekl jsem.
"Nejni čas, kámo," ozval se Hawk.
"Chci vědět, jestli odešla natrvalo, nebo jestli šla jenom ven.
Kdyby odešla na delší dobu, vzala by si spodní prádlo a mejkap."

"Dolů po schodech," pokrčil rameny.
Sešel jsem dolů do bytu po točitých schodech. Strop obývacího pokoje byl dvě poschodí vysoko a okna měřila na výšku skoro šest metrů. Vedle obývacího pokoje byla malá kuchyňka s linkou, vykládanou červenými mexickými dlaždicemi. Vysoko na stěně rozpínal křídla obrovský červený ventilátor, ze stropu visela na masivním zlatém řetězu lampa od Tiffanyho. Přímo pod ní stál jídelní stůl se skleněnou vrchní deskou a kříženými dubovými nohami.
Do koupelny se vcházelo z obývacího pokoje, hned za ní byla malá komůrka. Susan vždy nechávala své spodní prádlo v malé komodě v koupelně, mejkap a kosmetiku ve skříňce na léky a všude tam, kde bylo místo. Koupelna byla obložena bílými kachličkami s černostříbrným vzorkem. Naproti umyvadlu stála komoda se čtyřmi šuplíky. Otevřel jsem vrchní - byl prázdný. V druhém ležela kaštanově červená košilka, ve třetím a čtvrtém pak zbytky a nesourodé kousky různých očních stínů, řasenek, rtěnek, pudrů na obličej, růží, kondicionérů a věcí, u nichž jsem ani při nejlepší vůli nedokázal uhodnout, k čemu jsou vlastně určeny. Všechno už bylo použité a evidentně odložené.
Pamatoval jsem si, že ty věci, které Susan používala, vždy ležely poblíž zrcadla. V šuplíku byly železné zásoby a náhradní věci. Skříňka na léky byla téměř prázdná, na kuchyňské lince nebylo vůbec nic. Na chvíli jsem se dotkl košilky, pak jsem šuplík zase zavřel a šel zpátky do obývacího pokoje.
"Je pryč," řekl jsem Hawkovi. "Nemá tady ani spodní prádlo, ani kosmetiku."
Hawk se opíral o zeď poblíž otevřeného okna. Díval se ven směrem na parkoviště a potichu přikývl, naslouchajíce tichu noci.
"Ještě dvě minuty," řekl jsem.
Přikývl znovu.
Vešel jsem do komůrky. Stál tam stůl, velká sektorová pohovka a barevná televize. Já si k sezení vybral stůl.
Nebyl uklizený. Povalovala se na něm spousta papírových útržků a kousků, hromádky pošty byly odsunuty bokem, aby zbylo dostatek místa na psaní. Mezi dopisy jsem zahlédl jeden svůj. Stál tam také Susanin kalendář. U různých datumů napsala Susan nečitelným písmem nějaké poznámky. U dnešního datumu bylo prázdno, na pondělí tam stálo: Dr. Hilliardová, 3.40.
V tom zazvonil zvonek u vchodu. Zhasl jsem světlo v komůrce a téměř ve stejné chvíli vypnul Hawk proud v obývacím pokoji. Když jsem byl u okna, vyskočil ven a ve chvíli, kdy zvonek zazněl znovu, jsme se už plížili podél venkovní zdi, kryli jsme se ve stínu a co nejrychleji postupovali směrem k buicku.
Na zahradě nebylo nikoho vidět, ve dveřích zatím také ne.
"Teď sme vzadu," zašeptal Hawk, "a oni sou určitě vepředu."
Seděli jsme v autě, Hawk řídil. Vyjeli jsme z parkoviště opačnou stranou, zatočili doleva a pomalu jeli podél zdi vysokého obytného domu směrem k bulváru Mill River. Před domem stály dvě millriverská policejní auta. Odbočili jsme doprava na bulvár směrem k silnici 101. Nejeli jsme rychle, snažili jsme se dodržovat povolenou rychlost.
"Už asi vědí, že jsme utekli," ozval jsem se.
"Jak si dostal dovnitř bouchačku?" zeptal se Hawk.
"Henry mi udělal sádru, pistoli jsme schovali do nohy."
Hawk si položil čtyřiačtyřicítku do klína a řekl: "Esli nás chytěj, vodprásknou nás jak psy. Se měj na pozoru. Tohle město je pěkně zkurvený, kámo."
Pak jsem se zeptal: "Řekni mi, co je se Susan.. Chci to vědět, tak mluv."
"Jo. Ale nebude se ti to dobře poslouchat."
Neřekl jsem nic. Hodiny na palubní desce ukazovaly 4:11.
Hawk začal: "Susan mi zavolala. Říkala, že tobě zavolat nemůže.
Ale byla v pěkným průseru. Se zapomněla s tim Costiganovic týpkem a von se z něj vyklubal pěknej parchant."
Na silnici před náma nebylo vůbec nic. Ručička na tachometru překročila stovku a stoupala výš. Hawk zpomalil na devadesát.
"Říkala, že ho chce opustit, ale že si myslí, že nemůže. Prej se do toho zapletla trochu moc na to, aby mohla odejít jen tak sama od sebe."
"Jak moc se do toho zapletla?"
"To mi neřekla. Vypadalo to, že je fakt v háji. Já teda řikám, že přídu hned zčerstva zrána a esli bude chtít vypadnout, vezmu ji sebou.
A když se jí někdo bude pokoušet bránit, tak mu řeknu, aby toho hezky rychle nechal. Ona na to, abych se stavil do jejího kvartýru tady na Mill River, a taky mi dala adresu, 15 Los Alimos. Byt číslo šestnáct.
A pak řekla, že neví, jestli chce odejít, ale že se mnou určitě potřebuje mluvit a kdyby chtěla odejít, musí mít šanci to udělat."
Dojeli jsme na silnici 101 a Hawk zamířil směrem na sever k San Franciscu.

Kapitola 5

Noc byla jasná a na obloze zářila spousta hvězd. Měsíc dorostl do tří čtvrtin. Nahoře po mé levé ruce se nejasně rýsovaly obrysy nízkých pahorků, napravo, směrem k zátoce, se táhla plošina rovná jako stůl.
"Takže jsi do toho šel," řekl jsem.
"Seví."
"A nic jsi mi neřekl."
"Tak."
Kola při kontaktu s asfaltem lehce bzučely a když jsme občas narazili na hrbol, ozvalo se něco jako barump.

"Já bych ti také neřekl ani slovo," přiznal jsem se.
"To je mi jasný," odvětil Hawk.
Po druhé straně dálnice přejel velký zemědělský nákladňák. Měl namířeno na jih směrem k Salinas.
"Tak tam teda jedu, pronajmu si auto a jedu směrem k Mill River, přesně jak mi řekla. A Susan je tam."
"Jak vypadala?" zeptal jsem se.
"Senzačně, až na to, že byla vyplivaná únavou a přetažená, jako by napůl šílená, ale nechtěla, aby o tom někdo věděl - jenom ona sama.
"Jak mluvila?" zeptal jsem se.
"Stejná odpověď. Kdybys měl luk, mohls na ní zahrát intermezzo."
Lehce jsem vydechl.
Hawk dodal: "Sem ti říkal, že se ti to nebude dobře poslouchat."
Přikývl jsem.
"Sme do sebe hodili ňáký kafe, měla novou francouzskou značku, vyhodila na stůl sezamový sušenky a tak různě. Jako kdyby si hrála na spokojenou domácnost či co. No a pak mi řekla, že toho Costigana potkala loni v Georgetownu, když dělala ve Washingtonu interní asistentku. Dala se s ním dohromady a on řekl, že jí může zařídit fleka na místní klinice."
"V Mill River?"
"Jo, v Costiganově nemocnici."
"Rodinný podnik," zamračil jsem se.
"Něco takovýho," opáčil Hawk.
Podél cesty stály nehezké chatrče, ve kterých se prodávaly artyčoky, jahody a spousta dalších věcí. Reflektory přeběhly nehezké, ručně namalované písmena na vývěsních štítech.
"Tak Susan má ty problémy s tebou a se všim, tak se rozhodne, že odejde. A vážně má ráda Costigana, ale úplně nechce ztratit ani tebe. Tak ti začne volat, ty jí píšeš dopisy, mluvíš s ní a ona se drží blízko tebe, ale taky blízko Costigana."
Na pravé straně dálnice někdo postavil zelenou tabuli. Paprsky předních světel na chvíli osvětlily reflexní písmena. Stálo tam: SAN MATEO BRIDGE, 5 MIL.
"No a Costiganovi to začne jít na nervy. Chce s ní bydlet, a ona říká ne. A on na to Jakto, žes ještě neodpálkovala tu nulu z Bostonu," a Susan odpovídá ‚protože ho miluju', Costigan kontruje ‚jak to že miluješ ho a mě taky', potom Susan ‚já nevím', a tak si ti dva vesele notujou pořád dokola."
"O tom něco vím," prohodil jsem.
"Takže se nemůže k tobě vrátit a vykašlat se na Costigana, ale ani se jí nechce na tebe zapomenout a nastěhovat se k němu. A tak mluví sama se sebou a říká si, já jsem teda pěkně mizerná ženská, a de ke cvokaři."
Hawkův měl jemný a příjemný hlas. Vyprávěl celý příběh tak, jako kdyby mluvil o bratříčkovi králíčkovi a šípkovém keři.
"Já na ni: ‚Susan, ty sama si cvokařka', a ona na to ‚já vím', a pak potřese hlavou. Ovšem nakonec za tím cvokařem přece jenom de..."
"Nezmínila se někdy o tom kdo to byl, ten cvokař?"
"Ne," řekl Hawk. "No, tak teda ten cvokař ji pomůže uvědomit si, že má problém. Ona se začne stahovat do sebe a Costiganovi to pochopitelně neštymuje. Začne se motat kolem ní i když si to ona nepřeje, chodí za ní do bytu, protože má klíč, a nevšímá si toho, že mu ona říká, že chce být sama a že si potřebuje vyřešit některé věci. Říká mu, že jestli jí nenechá žádný prostor a svobodu, bude se muset odstěhovat.
On že ji nikam nepustí. Tak se ptám: ‚co ti může udělat?' a ona potřese hlavou a říká: ‚ty ho neznáš'. ‚Chceš si o tom popovídat?' hučím do ní a ona jenom potřese hlavou, slzy má na krajíčku a začíná brečet jak malá holka. A já říkám: ‚proč nejdeš zpátky se mnou. My se Spenserem to vyřešíme, ať už se jedná o cokoliv. My totiž vyřešíme úplně všechno.' A ona tam sedí, nedá se říct, že by brečela, ale oči má plné slz a kroutí hlavou, pak se otevřou dveře a dovnitř vejde Costigan s párkem goril."
"Jen se dvěma?"
"Říkám to snad jasně."
Hodiny na palubní desce ukazovaly 5:03.
"A Susan říká, ‚Russele, co to tady proboha děláš?' Russel se obrátí ke mně a povídá ‚zmizni'."
Tomu jsem se musel usmát "Říkal ‚zmizni'?"
"Zmizni. Takovej gauner to je. Tak já řeknu něco jakože ráčej vodpustit, veleváženej páne Russell, ale já sem host slečny Silvermanový.
A ty dvě těžký váhy stojej kousek vedle, zhlížej si v zrcadle prsní svaly a kontrolujou kdo má větší důlek v tricepsu a Russell ze sebe vyrazí: ‚nikdo tě sem nezval, povidlovej čerte, tak padej'."
"Povidlovej čerte?"
"Povidlovej čerte. Tak se podívám na Susan, ta sedí jako přimražená a..."
"Jak to myslíš, přimražená?"
"Nehýbe se. Na tváři má takovej ten připitomělej poloúsměv, vypadá vyděšeně a šíleně, nehýbe se, nemluví, ani to nevypadá, že by se k tomu chystala."
"Proboha..."
"Umm hmm," řekl Hawk. "Russella jsem nemusel ani předtím, než sem ho poznal. A teď mi začíná lézt na nervy, chce, abych vypadl a tak. Takže já ráčím vyjádřit svoji nelibost a naberu ho loktem do huby. Nerad si masíruju ruce, když nemusim. Pak se do toho zapojej ty dvě krysy z posilovny a já je musim zchladit. A toho jednoho tak trošku přechladim, protože ho naberu stoličkou po palici a ten blbej magor zhebne."

"A pak přišli policajti," řekl jsem.
"Jo. Asi deset frajerů s bouchačkama, vestama a tak."
"A nikdo je nevolal."
"Nevolal. Vešli dveřma v tý chvíli, kdy ten druhej nabušenej frajer políbil podlahu."
"Jako by tam čekali, že?"
"Jo."
"Tak to na tebe nachystali past. Čekali, že se naštveš a že tě budou moct zavřít za napadení. Stará písnička."
"Z toho si můžu raz dva spočítat, že jí někdo napích telefon," řekl Hawk.
"Policajti nebo Costigan?"
"To je fuk. Sou to Costiganovi fízlové."

Kapitola 6

Napravo vzadu jsem v průzračném tichu těsně před úsvitem uviděl na okraji zátoky jasné kontury Candlestick Parku. Když jsem byl malý kluk, Giants hráli na hřišti Polo Grounds, Devětačtyřicítky na Kezar Stadionu a nějaká Susan Silvermanová mi byla úplně fuk.
"Policajti mě teda berou do lapáku. Poslední věc, kterou sem ještě viděl, bylo to, jak podávají Russellovi led zabalenej v ručníku, aby si měl čím zchladit držku. A Susan se nepohne ani o kousek, na tváři ten podivnej úsměv, a brečí ostošest."
Ani jsem nedutal.
Hawk říká: "Má tam tvoji fotku, v tom svým kvartýrku."
Kdesi daleko přede mnou se vysoko nad sanfranciský obzor tyčila věž Transam.
"Povidlovej čert," řekl jsem.
"Sem hned kapíroval, že to budeš sjíždět."
"A Costiganovi jsi zlomil tři zuby," řekl jsem.
"Nějaké mu ještě zbyly," nenechal se rozházet Hawk.
"Ano, jasně - k tomu se ještě dostaneme."
"Tím sem si naprosto jistej."
"Ale první najdeme Susan."
"Tím sem si taky naprosto jistej."
"Hned pak se půjdeme podívat po Costiganových."
"Tím sem si taky naprosto jistej," řekl Hawk.
"A taky Mill River," dodal jsem. "Tím by se to mohlo trošku vyčistit."
"A jak to budeme všechno dělat, bude lepší, když nás policajti nechytnou," řekl Hawk. "Velice brzo jim dojde, kdo jsi."
"Potom zkontrolujou všechny letecké linky i půjčovny aut, takže přijdou na tohle auto, můžou rozdat popis."
Hawk se zeptal: "Kolik máš u sebe škváry?"
"Asi dvě stovky."
"Ježíšikriste," vyjekl Hawk, "zasranej pracháč Jim Brady."
"A platební kartu American Express."
"Ta se nám bude fakt hodně hodit. Vem ji do kapsy, běž rovnou do Stanford Courtu, sedni si tam někam a vychutnávej si pokojovou službu, policajti tam budou co nevidět."
"Já nemůžu za to, že nemáš bohaté kamarády."
U Civic Center jsme sjeli po nájezdu z dálnice Golden Gate Avenue a zabočili doleva směrem na Van Ness.
"Musíme se dostat mimo hlavní cesty," řekl jsem.
"Costiganovi dojde, žes to byl ty," řekl Hawk. "Sebere tu fotku od Susan z kéru, ukáže ji tomu buzikovi, co sme ho zamkli za mříže a mají tě včetně tvýho jména a všeho. A moje údaje samozřejmě taky.
Mě za vraždu prvního stupně, tebe za spoluvinu, a kromě toho nás oba za zločinnej útěk z tý sardinkárny."
"Jeď na Geary Street," řekl jsem. "Tam je hotel, co má v podzemí celonočně otevřené garáže."
Hawk promluvil přímo do své zatnuté pěstě. "Všechny jednotky teď budou hledat nádhernýho afroamerickýho hřebce, se kterým se vozí vybledlej gangster ve středních letech."
Zajel dolů do garáže, vzal parkovací lístek a hledal naše místo.
"Pěkně řečeno," řekl jsem. "Já si to tryskem přihasím do Mill River a zachráním tě jako bílý rytíř, který také jsem, a ty jenom sedíš a mluvíš něco o vybledlinách."
Hawk zaparkoval automobil na naše místo přímo vedle zeleného BMW, zaparkoval a vypnul motor. Z kufru jsem vytáhl sportovní tašku Tiger, vzal z ní čisté tričko a tenisky a převlékl se v autě. Do kapsy v riflích jsem zasunul pětadvacítku, do pouzdra v podpažní strčil osmatřicítku a vyšel ven. Hawk si vytáhl košili a nechal ji volně vykasanou přes pás. Obrovskou čtyřiačtyřicítku si zasunul vepředu za opasek.
"Mám hlad," řekl Hawk.
"Přes cestu je obchod s koblížky. Otvírají neuvěřitelně brzo."
"Nechávás tašku tady?" zeptal se Hawk.
"Ano, není to tak nápadné."
"Hele, a co kdybych ji nosil na hlavě a běhal kus za tebou?"
"Jako pokrývka hlavy by to nemuselo být zlé, ovšem v takovém případě bys přispíval k věčné nadvládě rasového stereotypu."

Přešli jsme přes ulici Van Ness. Směrem na východ se na ulici Geary Street objevil letmý záblesk světla, po Van Ness se začala pohybovat první auta. Přijel autobus a zastavil na rohu před poštou. Vystoupil starý Asiat a pomalu stoupal nahoru na kopeček za hotelem Cathedral Hill.
Obchod s koblížky už byl otevřený a voněl čerstvou kávou a pečivem.
Každý jsme vypili dvě kávy a snědli dva koblížky. Stáli jsme u malého pultíku poblíž okna a házeli snídani do sebe, když vtom zastavilo přímo před obchodem černobílé policejní auto, vylezli z něj dva policisté a vešli dovnitř do restaurace. Oba byli mladí a nosili husté a bohaté kníry. Jeden z nich neměl na hlavě klobouk. Dali si kávu, francouzské koblížky s sebou a odešli.
"Asi hledají nádhernýho afroamerickýho hřebce, se kterým se vozí vybledlej násilník ve středních letech," řekl jsem.
"Není divu, že si nás nevšimli."
Hawk se zašklebil. "Moc se nekasej, frájo. Máme dvě stovky..."
"Stosedmadevadesát," řekl jsem. "Právě jsme ztrestali koláčky za tři babky."
"Stosedumadevadesát babek, sedumnáct rund nábojů. Jsme tři tisíce kilometrů od domova a neznáme tu ani živou duši, snad kromě tý právničky, ale jak se tak na to dívám, tak ta nám asi těžko pomůže."
"Myslím, že advokátní komora ti půjde po krku za navádění a napomáhání."
"A Susan je pryč a my nemáme šajn kde..."
"Je ovšem nad slunce jasnější, že s tím má něco do činění Costigan," řekl jsem.
"A Costiganův papínek je jeden z nejbohatších a taky nejzkurvenějších lidí tohoto velkýho národa," řekl Hawk.
První záblesky úsvitu prosvítily ulici Van Ness bledě šedou barvou a žluté světlo neustále rozsvícených pouličních lamp bylo světlejší a světlejší a pořád sláblo.
"Nemáme auto, nemáme si kde vyměnit hadry, nemáme hajzlpapír, nemáme šampaňský." Hawk dopil druhý šálek kávy.
"Ještě že jsme to zrovna my dva," dodal ještě.
"Jdeme najít Susan?" opáčil jsem.
Hawk ke mně obrátil svůj ostrý pohled bez jakéhokoliv výrazu.
"Tak jdem."

Kapitola 7

Šli jsme pěšky směrem k Náměstí Unie a nebe nad zálivem bylo zalito růžovou barvou. Sedm hodin ráno. Na Polk Street se zrovna otevíraly bary a butiky, jejichž názvy si pohrávaly s nejrůznějšími exotickými variantami orálního sexu.
"Musíme začít jednat podle nějakého plánu," řekl jsem.
Hawk přikývl. "A taky musíme sehnat nějakou tu škváru."
"To je součástí plánu," řekl jsem. "Úplně nejdřív musíme zmizet z ulice a zařídit si základnu."
Hawk a já jsme šli velice bystře, jako obyčejní dva lidé na cestě do práce. Žádné loudání, žádné zbytečné váhání a ztráty času.
"Teď už o nás maj všude hlášení," ozval se Hawk.
"To ano, ale možná ještě nemají fotografie."
"Žádný nepotřebujou. Policajti můžou stavět každýho bělocha s černochem, který uviděj spolu na ulici."
"Taky bysme se mohli držet za ruce a splynout s prostředím," opáčil jsem.
V San Francisku se rozproudil provoz. Po ulicích se šinula spousta taxíků, spousta malých zahraničních aut. Na ulicích se procházeli lidé. Mladé ženy, jenž voněly ovocnými šampóny, voňavými mýdly a drahými parfémy. Oblékaly se do pánských šatů, nosily sukně s vysokými rozparky a kabelky, co vypadaly jako aktovky. Spousta jich jako doplněk k předraženým šatům zvolila tenisky, zatímco boty s vysokými podpatky schovávaly do nákupních tašek s logy jako Neiman- Marcus, nebo GUMP'S. Pracující ženy, plné vzrušení, života, i čirého zoufalství. Země zaslíbená.
Zabočili jsme kolem rohu do ulice Powell Street a prošli před vchodem do hotelu St. Francil. Lanovka nefungovala, dělali generální prohlídku systému. Provoz na Powell Street se tudíž pohyboval plynuleji, než jsem kdy viděl. Na rohu u pošty stály dvě mladé ženy a pozorovaly lidi, spěchající do práce. Když jsme je míjeli, jedna z nich se s mnohovýznamným úsměvem zeptala: "Pánové by si chtěli trošku užít?"
Hawk se podíval na mě a po tváři se mu začal rozlévat úsměv.
"Je sedm třicet ráno," připomenul jsem.
Obě dvě byly blondýny. Ta, která mluvila, nosila upnuté červené šaty s bílými knoflíky, a bílé boty na vysokém podpatku. Vlasy měla sestřižené nakrátko jako princezna Diana a uměla se zkušeně a nenápadně nalíčit. Její přítelkyně si vzala značkové džíny, vysoké podpatky a béžový bavlněný svetřík - véčko, v pase převázaný tlustou modrou šňůrou.
Červené Šaty řekly: "Na špásování není nikdy moc brzo."
Hawk se zeptal: "A slečny maj nějaký teplý místečko, kam bysme se mohli zašít?"
Červené Šaty odpověděly: "Jasně. Hezkej byteček. Pro vás pánové za stováka za osobu."
"Na ulici sto dolarů za osobu?" zeptal jsem se.
Červené Šaty pokrčily rameny. "Užijete si za dvojnásobek. Já jsem Fay, tohle je Meg."
Podíval jsem se na Hawka, a ten se jenom šklebil. "A pán se starati bude o služebníky své..."
"Asi bychom si měli vzít taxík," přerušil jsem ho a obrátil se k Fay.
"To jo," odtušila , "nejlepší drožky chytíte před vchodem do hotelu."
Šli jsme tam a portýr nám sehnal auto. Dal jsem mu dolar spropitného.
Hawk, já a Meg jsme si vlezli dozadu, Fay si sedla za řidičem.

"Jak vám říkají?" zeptala se Meg.
"Tom," řekl jsem první jméno, které mě napadlo.
"Jerry," kontroval Hawk.
Meg docela vážně přikývla. "Tom a Jerry. Budu si to rýmovat.
Jerry - jako cherry."
"A Tom - má ho jak hrom," ozvala se Fay ze zadního sedadla.
Taxikář se ušklíbl a vyrazili jsme. Přejeli jsme náměstí Union Square, projeli Stocktonem a minuli Market. Zastavili jsme před čtyřpatrovou béžovou budovou s oprýskanou omítkou na rohu Mission a Sedmé. V prvním patře byla pasáž s herními automaty. Zaplatili jsme taxíka a šli za našimi ženami do dveří vlevo v pasáži. Úzká chodba vedla ke schodům, které mířily nahoru. Vyšli jsme po nich a vešli do bytu, který měl okna obrácená na Mission. V hlavním čtvercovém obývacím pokoji stála stěna, složená z bílého porcelánového dřezu, sporáku a ledničky. Pohovka byla potažena zeleným manšestrovým přehozem.
U dubového stolu stály čtyři chromované židle s plastickou síťovinou.
V rohu stál žlutě natřený sekretář z borového dřeva. Naproti pohovce stála barevná televize na stojánku vyrobeném z materiálu, který měl připomínat mosaz. Za kuchyňskou linkou doprava se táhla krátká chodba.
"Pánové si dají něco k pití?" zeptala se Fay.
"Na to je opravdu ještě příliš brzy," ozval jsem se. "Nebude vám vadit, když zapnu televizi?"
Fay pokrčila rameny.
Meg navrhla: "Co takhle kávu?"
"To by šlo," řekl Hawk.
Zapnul jsem televizi a na obrazovce se objevila Diane Sawyerová.
Tak daleko, tak blízko. Zeslabil jsem zvuk.
Meg stála u sporáku.
"Nejdřív vyřídíme papíry, kluci," řekla Fay. "Budou to dvě stovky na dřevo."
Zeptal jsem se jí: "Máte nějakého pasáka?"
Fay se na mě podívala útrpně jako na malé dítě. "O tom nepochybuj.
Nenechali by tě provozovat řemeslo bez pasáka."
"Chodí sem každý den a vybírá?"
Meg se otočila od sporáku a podívala na mě. Fay se usmála, přistoupila blíž ke mně, položila mi ruce kolem krku a přitiskla se.
"Nemysli na něho, drahouši. Pojďme se seznámit... trošku blíž."
"Ucítila bys to tak jako tak. Za pasem mám pistoli a nejsem polda."
Fay odskočila jako když ji píchne. "Co se to tady krucinál děje?"
Meg stála otočená zády ke sporáku. V ruce držela šálek s instantní kávou.
"Vy jste teda pěkní šmejdi," řekla Meg.
"Nikdo není míň policajt než my," nenechal se Hawk vyvést z míry. "Kdy chodí váš pasák vybírat?"
"Žádný pasák nejni," řekla Fay. "Si vo nás myslíte samý škaredý věci, hošánkové, který vůbec nejsou pravda. Chceme se jen trošku pobavit, stejně jako vy."
"Zábava nebude," ozval jsem se. "Chceme vědět, kdy od vás váš pasák chodí vybírat peníze."
"A chceme to vědět hezky rychle," řekl Hawk.
Bylo osm hodin dvacet pět minut, a ve ztichlé televizi začínaly místní zprávy. Na obrazovce se objevily dvě fotografie - moje a Hawkova.
Naklonil jsem se blíž a zesílil zvuk.
Moderátor hlásil: "Sanfranciská policie pátrá po těchto dvou mužích v souvislosti s troufalým útěkem z vězení, ke kterému došlo dnes v ranních hodinách v Mill River."
Obě holky se pohledem přisály na obrazovku. Zrovna dávali naše jména a popisy.
"Dva muži, oba z bostonské oblasti, jsou pravděpodobně ozbrojeni a nebezpeční. A nyní přepojujeme do Hoffmanových pekáren."
Vypnul jsem to.
"Řekli mi o osm kilo víc, než ve skutečnosti mám," zabručel jsem.
"To byla ta fotka ze Suzanina kvartýru," všiml si Hawk.
"To není spravedlivé, tobě osm kilo nepřidali."
"Ježíšikriste!" vyjekla Fay.
"Sme vám říkali, že nejsme žádný policajti," opáčil Hawk.
"Ale ty jména jsme si vymysleli," řekl jsem. "Jednou byste se to stejně dozvěděli."
"Co po nás chcete?" zeptala se vyděšeně Meg.
"Tak naposled. Kdy chodí váš pasák vybírat peníze?"
"V pondělí a v pátek." Meg měla olivově zbarvenou kůži, takže její blond vlasy k tomu sedly jako pěst na oko. Těžce polkla, jako by se jí sevřelo hrdlo. "Co chcete dělat?"
"Dnes máme čtvrtek," řekl jsem a Hawk souhlasně přikývl. "Den a půl si odpočineme, budeme si vyprávět příběhy ze života s těmito pěknými dámami, pak přijde pasák a bude mít kapsy k prasknutí napěchované prachama."
"Lea neokradete," řekla Fay.
"Když chcete někoho okrást, sou pasáci ty pravý," řekl Hawk potichu.
"Maj prachy a většinou nevolaj poldy. A většinou si to taky zaslouží."

"Leo je zlej," řekla Meg. "Hodně zlej. Jedný holce podpálil šaty."
"Nejsme jeho slečinky," odtušil Hawk.
"Co s náma uděláte?" zeptala se Fay.
"Nic," odpověděl jsem. "Jenom tady den nebo dva zůstaneme a pak půjdeme po svých."
"A co tady ksakru budeme dělat my, když vy se tady budete jen tak rozvalovat? Musíme jít vydělávat, abysme se uživily."
"Právě jste dostaly krátkou dovolenou," řekl jsem. "Můžete dělat cokoliv, jen nesmíte telefonovat a opouštět byt."
"Jak dlouho?" zeptala se Meg.
"Pár dní, víc to nebude."
"Já tady nebudu sedět pár dní zavřená v kukani s takovejma ksichtama, jako ste vy," zavrčela Fay.
Hawk se na ni chvíli zadíval a utrousil: "Tsssssssss....."
"Hele, my nechceme žádný problémy," ozvala se Meg. "Chcete si s náma zapíchat, kluci?"
"Ne, to nechceme," řekl jsem. "Pár dní si odpočiňte."
Meg se na mě podívala a oči se jí rozšířily. "Ani ty ne?"
Hawk prohlásil: "Mluví jenom za sebe. Je hrozně zamilovanej."
"To není přirozený," zakroutila hlavou Meg.
"Pro něho to přirozený je," nedal se Hawk.
"Řekněte mi něco o Leovi," ozval jsem se. "Chodí sám?"
Fay potřásla hlavou. "S tímhlencto my nemáme nic společnýho, pane."
"Fay, vy s tím máte společné úplně všechno. Já hledám jednu ženu, a tu ženu najdu. Udělám všechno, co bude potřeba. A nebude mi dělat problém zmalovat ciferník dvěma nevinným štětkám. Chodí Leo sám?"
"Ne," odpověděla Meg. Fay nepromluvila ani slovo. Měla rty pevně stisknuté k sobě. "Má s sebou Allieho, osobního strážce."
Meg se na Fay ani nepodívala.
"Nosí Leo bouchačku?"
Meg zavrtěla hlavou: "To nevím. Vím jen to, že Allie ji určitě nosí. Ale o Leovi mi není nic známo, vašnosto."
"V kolik hodin tady bývá?"
"V pět," odpověděla Meg. "Chodí pokaždý v pět odpoledne, je přesnej jak bordelmamá."
"Chodí předtím vybírat na jiná místa?"
Meg pokrčila rameny. Hawk dodal: "No to asi jo, ne? Večer holky těžce pracujou, takže je kasíruje přes den."
"A tady mívá poslední zastávku," dodal jsem.
"A vypisuje denní výkazy," zašklebil se Hawk. "Velice chvályhodné."
Z krátké chodbičky vedly dveře do koupelny a dvou ložnic. Poslal jsem naše hostitelky do jedné z ložnic. Hawk se naklonil do chodbičky aby zjistil, jestli zůstaly zavřené. Vytočil jsem číslo na newyorkské informace a vzal si číslo na Rachel Wallaceovou.
"To je ta spisovatelka, cos ji onehdá unesl?" zeptal se Hawk.
Přikývl jsem a vytáčel číslo.
"Možná že se jí nebude moct chtít ti pomáhat."
Telefon vyzváněl. "Vždyť jsem ji vrátil, nebo snad ne?"
"No tak to mění situaci," připustil Hawk.
Rachel Wallaceová zvedla telefon.
Řekl jsem: "Spenser - říkala mi máma, rád si hraju s holčičkama."
Rachel odpověděla: "To je dobře, žes ještě nepřišel do let. Jak se máš?"
"Je to špatné, potřebuju pomoct."
"Potřebuješ pomoct?"
"Ano," odvětil jsem a všechno jí vysvětlil.
"Mohla bych tam být večer."
"Ne, díky moc, ale teď zrovna bys tady nebyla nic platná. Potřebuju něco jiného - informace. Zjisti mi toho co nejvíc o Jerry Costiganovi a jeho synovi."
"Jak se jmenuje pan syn?"
"Russell. Nevím, jestli je tatínkovo jméno opravdu Jerry, nebo jestli to není jenom zkratky pro Gerald, Jerome nebo cokoliv."
"To je v pořádku, já to zjistím. V New Yorku je chvilku po poledni.
Půjdu do knihovny a kolem večeře bych měla něco mít. Můžu ti zavolat?"
"Ano zavolej mi sem." Dal jsem jí telefonní číslo. A pak jsem dodal: "Když mi teď pomáháš, porušuješ tím zákon. Je dost možné, že se tomu potom bude dát říkat spoluvina."
"Je mi to jasné. Zavolám ti v devět večer tvého času."
"Budu tady," řekl jsem a zavěsil.
"Je to lesba," ozval se Hawk. "Viděl sem to v bedně."
"Lesbička, feministka, bojovnice za práva homosexuálů, a pravděpodobně se také staví proti rasismu," dodal jsem.
"To se mi nějak nerýmuje se slovy ,dobrej Američan'," uchechtl se Hawk.
Vstal jsem a šel k oknu. Podíval jsem se na budovu pošty naproti přes ulici.
"Až oškubeme Lea, musíme udělat pár věcí. Půjdeme se podívat za doktorkou Hilliardovou, a taky navštívíme Jerryho Costigana."

"Kdo to je doktorka Hilliardová?" zeptal se Hawk.
"To jméno měla Susan napsané v kalendáři. Je to asi cvokař."
"A kdepak najdeme Jerryho Costigana?"
"Ten bude bydlet v Mill River. Doufám, že Rachel najde jeho adresu. Jestli se jí to nepovede, prostě půjdeme a zeptáme se sami."
"Starej dobrej Mill River. Ani nevíš, jak se tam těším!"

Kapitola 8

V telefonním seznamu jsem se dočetl, že doktorka Dorothy Hilliardová má ordinaci na Russian Hillu. V poledních zprávách říkali, že po celé sanfranciské pánvi se rozběhla "vyčerpávající honička" na mě a na Hawka.
"Vyčerpávající," uchechtl se Hawk.
"Obracejí každý kámen," řekl jsem.
"Opravdu si toho chlápka vodkrouhnul?" zeptala se Meg.
"Jo," odpověděl Hawk. "Bylo to to nejlepší, co sem pro něj moh udělat."
Fay byla zticha.
Poobědvali jsme sendviče, namazané burákovým máslem, a k tomu instantní kávu. Burákové máslo mělo v sobě kousky oříšků a chleba byl vybledlý jak loňský sníh.
"Zvedá se mi z toho žaludek," řekl jsem.
"Obvykle tady nejíme," zašklebila se Meg.
"To docela chápu," odtušil jsem. Snědl jsem tři sendviče.
Po ‚obědě' se Hawk vysprchoval a chvilku si zdřímnul. Podíval jsem se na holky. Když byl čas na večeři, Meg prohlásila: "Došlo burákový máslo."
Na večeři jsme měli bílou topinku opečenou nasucho s jahodovou marmeládou a domácí bílé víno. Ve večerních zprávách pořád dokola omílali to, co už řekli ráno a přes den. Pořád jsem podle nich měl o osm kilo víc. Po zprávách jsme se dívali na nějaký stupidní film o zvířatech a něco, co mělo název Traumatická centrála.
"Eště jeden takovej den," ozval se Hawk, "a dám se naverbovat k policajtům z Mill River."
V devět hodin zavolala Rachel Wallaceová.
"Jerry Costigan je pravé křestní jméno. Žije na Mill River a jeho domu se říká Tvrz. Stojí na bulváru Costigan drive, který vede přímo na bulvár Mill River."
"Já vím, kde je bulvár Mill River."
"Fajn. Costigan zdědil v roce 1948 po svém otci malou firmu na kamionovou přepravu. Z té vyrostl dnešní Transpan. Pořád ještě jezdí s kamiony, ale výrazně rozšířili pole působnosti. Teď dělají také do letecké přepravy, zemědělství, vlastní hotely, televizní stanice, ale taky prodávají zbraně a munici. Costigan semtam zabrousí také do umění, občas investuje do filmu. Kdysi vlastnil část jedné nahrávací společnosti, a dnes se přes Russela zapojil také do natáčení rockových videoklipů. Společnost je v soukromém vlastnictví a je plně kontrolována Costiganovic rodinou. Jerry je prezident a předseda, Russel je výkonný viceprezident. Grace Costiganová, Jerryho žena a Russellova matka, je zapsána jako pokladní. Ve většině měst mají své kanceláře.
"Víš o nich také něco osobního?"
"O Jerrym se mi nepodařilo zjistit skoro nic. Je to samotář. Přispívá finančně na konta konzervativních a antikomunistických organizací.
Jednou se o něj zajímala také parlamentní komise, jednalo se tehdy o vydírání odborářů. Nikdo nikomu nic nedokázal a případ byl odložen ad acta. Byl zapleten také do ilegálního obchodu se zbraněmi na Středním Východě a v Africe. Žádná obvinění nebyla nikdy vznesena.
Je to jeden ze tří nebo čtyř nejbohatších lidí v zemi. Narodil se v roce 1923, v roce 1944 se oženil a se svou ženou žije dodnes. Russell se narodil v roce 1945. Studoval na Berkeley, ale školu nedokončil.
Během vietnamské války sloužil u námořního letectva, ale výcvik byl pro něj asi příliš vyčerpávající, protože jej uvolnili ze služby ze zdravotních důvodů, které ovšem můj zdroj nedokázal nijak blíž specifikovat.
Většina těchto informací pochází z různých novinových článků a seznamů známých osobností. Byl propuštěn se všemi poctami. V roce 1970 si vzal jistou Tyler Smithsonovou, se kterou má dvě děti: Heather, ta se narodila v roce 1971, a Jasona v roce 1972. Jejich adresu nemám. Neexistují žádné záznamy o rozvodu. Russell často vystupuje jménem svého otce na veřejnosti. Transpan má centrálu ve Washingtonu D.C., a Russell tam tráví spoustu času. Není registrován jako člen nějaké lobby, ale několik let bylo jedním z jeho hlavních úkolů ovlivňovat kroky vlády ve prospěch rodiny. Nyní, když se stal viceprezidentem (ta funkce byla vytvořena pro něj, předtím žádný viceprezident neexistoval), je ve Washingtonu čím dál tím méně, ale stále tam dojíždí pravidelně. Firma vlastní apartmá na náměstí L'Enfant Plaza.
Russell byl několikrát zatčen za drobné delikty. Opilost na veřejnosti. Řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Byl u několika hádek, které přerostly ve rvačky, většinou na veřejných místech, kde se podává alkohol. Všechna tato zatčení skončila tak, že některý z právníků společnosti musel jet rychle do města a vše bylo vyřízeno. V tisku se o tom moc nepsalo. Jenom neobyčejně nadaný rešeršér by o tom mohl najít zmínku."
"Tomu se říká zamést před vlastním prahem," podotkl jsem.
"Přesně tak. A to je všechno, co jsem zjistila. Jediná věc je jistá: ani otec, ani syn se nikdy nechovali na veřejnosti hrubě k ženám a nezaujímají žádné stanovisko k ženské otázce."
"Úžasné. Vypadá to, že jsou praví feministé."
"Můžu pokračovat, vlastně už jsem se do toho dala. Jsem vynikající rešeršérka, vymáčknu z toho co se dá, ale bude to

chvilku trvat.
Mám se zaměřit na něco speciálního?"
"Potřebuju jména a adresy všech, kteří mají něco společného s Costiganem starším, Costiganem mladším a Transpanem."
"To je pěkná řádka lidí."
"Já hledám Susan, víš?"
"Ano," odpověděla Rachel. "Zjistím tolik podrobností, kolik jen bude možno. Bude potřeba se rozhodnout, na koho se zaměřit v první řadě a koho nechat stranou. Jestli tě nebudu moci sehnat, rozhodnu se sama."
"Ty víš, o co mi tady jde. Udělej to, co budeš považovat za nejlepší."
"A až najdeš to, po čem jdeš, až najdeš Susan - co bude potom?"
"O to se budeme starat až ji najdu. Teď je opravdu nejdůležitější to, abych ji našel."
"Je mi to naprosto jasné. Je třeba to udělat, tak to uděláme."
"Ano."
"Nebudeš myslet na nic jiného, než jak to udělat co nejlépe."
"Ano."
"A budeš se pekelně snažit nic přitom necítit."
"Přesně tak."
"Ale ty to stejně cítit budeš, tomu se neubráníš."
"Nikdo není dokonalý."
"Tu myšlenku nezapomeň. A zavolej mi, až budeš mít možnost."

Kapitola 9

V pátek jsme neměli co jíst. Pili jsme instantní kávu, chodili po bytě kolem dokola a koukali z okna.
"To nejni fér," řekla Meg. "Nemůžete nás nechat umřít hlady."
"Najíte se večer. Už jenom sedm hodin."
"Mám hlad! Nechte mě jít ven, já něco přinesu. Nikomu nic neřeknu, jenom přinesu nějaký sendviče a tak."
"Ne. Musíte počkat do večera."
"Už pěkně dlouho sem se pořádně nenadlábl," zabručel Hawk.
"Já taky," dodal jsem. "A špatně jsem spal."
Stáli jsme u okna a dívali se dolů na Mission Street. Pozoroval jsem ženy, které chodili po ulici. Nedalo se říct, že by byly zrovna šik.
Většina z nich měla nadváhu. Těsné legíny jim byly evidentně těsné až moc. Většina z nich byla obtěžkána potravinami, a téměř nikde jste neviděli tašku z módního obchodního domu. Mladé ženy černé pleti, velmi elegantní v jakémkoliv oblečení. A taky Mexičanky s hustými tmavými vlasy. Ženy, procházející se zavěšeny do svých mužů. Unavené, osamocené ženy.
"Nic nedělat je pěkně nanic," ozval se Hawk.
"Když čekáš, není to žádné nicnedělání."
Hawk pokrčil rameny. "Je nanic čekat. Je nanic nepřemejšlet, když čekáš."
"Přemýšlím o tom, jak ji najít. To je vše."
"Hm."
Holky se dívaly na televizi. V televizi vřískala a ječela nějaká soutěžní show.
"Sartre tvrdil, že peklo jsou ti druzí," řekl jsem.
"Nikdy se asi nedíval v bedně na žádnou přitroublou soutěž," utrousil Hawk.
Lidé vcházeli a vycházeli z krámku s pizzou, který stál přes ulici.
Většina z nich si koupila jeden kousek a jedla v chůzi. Záviděl jsem jim.
"Jestli je Leo fakt tak zlej, jak tvrděj holky, možná bude lepší, když ho sejmem," řekl Hawk jemně.
"Myslíš, že by na ně mohl potom vytáhnout bouchačku?"
"Možná. Uděláš to?"
"Uvidíme."
Podívali jsme se z okna.
"Máš to pěkně na hovno zařízený, víš? Máš moc pravidel. Je proti pravidlům chladnokrevně Lea odprásknout. Ale je taky proti pravidlům nechat ho, aby ty děvky jen tak upálil." Šťastně se usmál.
"Ty děvky jsme prostě využili, Hawku."
"Tak musíme zchladit Lea."
"Když zastřelíme Lea, budeme muset zastřelit taky jeho osobního strážce. No a holky tady zůstanou s dvěmi mrtvolami na krku a budou muset vysvětlovat."
"Když tu zůstanou," řekl Hawk.
Otočil jsem se a řekl: "Vy to tady vlastníte, nebo tady jste jenom v pronájmu?"
Meg řekla: "Pronajímá nám to tu Leo."
Hawk se zasmál: "Starej dobrák Leo si to posichroval ze všech stran."
"Podepisovali jste nějakou smlouvu?" zeptal jsem se.
Fay se zasmála. Neznělo to vůbec vesele. Meg potřásla hlavou.
"Naprosto brilantní," řekl jsem Hawkovi. "Leo vlastní byt, nacpe si do něj kurvy, oni mu platí nájem, využívají byt pro

obchodní účely a dělí se s ním o zisk. Leo si přijde na své hned dvakrát."
"Což taky znamená, že když vypadnou s náma, nikdo se nemusí nikdy dozvědět, že tu byly."
"Ano. Nenesly mu žádný zisk, tak je prostě vyhodil a nastěhuje sem další."
Fay bedlivě sledovala náš rozhovor.
"Proč to chcete vědět?" zeptala se. Od včerejška to bylo poprvé, co promluvila.
"Je lepší když to víme."
"Vy nás chcete zabít," ozvala se Fay.
"Bože můj," řekla Meg a otočila se k Fay. Soutěžní show ztratila na důležitosti.
"Chcete vědět, jestli nás někdo může vystopovat. Jestli někdo ví, že jsme tady."
"Jak by Leo reagoval, kdyby s ním někdo vymetl tady ten kvartýr?"
"Neřekneme to nikomu," ozvala se naléhavě Meg. Byla nakloněná dopředu a sevřené ruce skrývala v klíně.
"Namouduši, ani slovo."
Fay se natáhla a dotkla se jejích rukou v klíně. "Ale no tak..."
povzbudila ji a lehce pohladila po dlaních, sevřených v pěst.
"Bude vám to Leo dávat za vinu?"
"Můj bože!" zaštkala Meg a začala se lehce třást. Ruce stále ještě držela v klíně. Fay ji nepřestávala hladit.
"Tak na to jsem nepomyslela," řekla. Mlčela, a přemýšlela o tom. Meg vysmekla ruce zpod Fayiných uklidňujících dlaní a přitiskla si je na ústa.
"Proboha," vyrážela přerývaně, "proboha, proboha..."
"Možná si bude myslet, že s tím máme něco společného," řekla Fay. "Bude mu jasný, že jsme vám řekli kdy chodí pro prachy. A když mu někdo zmaluje ciferník před dvěma holkama... to by mu stačilo, i kdyby nám to přímo nechtěl dát za vinu."
"Kdybyste musely vypadnout, máte kam jít?"
Fay se na mě podívala a dobrou půlminutu nic neřekla. Pak ze sebe konečně dostala: "Ani jedna nejsme žádná Červená Karkulka a v černým lese nezabloudíme."
"Dobrá. Tak se tedy sbalte a připravte na cestu."
Meg konečně přestala mumlat proboha. Sevřenými dlaněmi si stále ještě zakrývala ústa. Ale aspoň se už přestala třást a skrz horní hranu dlaní se dívala na mě a na Hawka. Pak se otočila a podívala na Fay.
Ta se velice jemně usmála a řekla: "Tak jo, pojďme si sbalit."
Šli chodbou dozadu do ložnice. Hawk se pořád díval z okna. Díval se z okna dolů na Mission Street a potichu si prozpěvoval: "Ahoj, Leo, to je škoda, že musíš odejít."
"Na váš černoších vážně něco je," poznamenal jsem. "Máte totiž - duši."
Hawk se otočil od okna a zašklebil se. "Rozenej zpěvák, miláčku.
Takovej normální idol."

Kapitola 10

Leo zaklepal na dveře na minutu přesně v pět hodin. Stoupli jsme si s Hawkem trochu stranou a Fay je pustila dovnitř.
"Ahoj, Leo," pozdravila. "Pojď dál, Allie."
Jemný hlas řekl tiše, že mu bylo sotva rozumět: "Měly jste dobrý týden, slečny?"
Dveře se zavřely a do zorného pole nám vešli dva muži. Namířili jsme na ně pistole. Leo se podíval na nás a zpátky na Fay. Byl to muž silné postavy s úhledně upravenými prošedivělými vlasy. Nosil brýle s hranatými obroučkami a byl oblečený jako luxusní model z Brooks Brothers *1. Proužkovaná košile, pletená vázanka, tvídové sako, šedé flanelové kalhoty, skotské střevíce s mašličkami na špičce, které připomínaly křídla. Jeho osobní strážce Allie vypadal, jako by celé dětství nedělal nic jiného, než že se díval na filmy s Victorem Mature.
Měl vlnité vlasy, tučná oční víčka a nosil černou košili s bílou vázankou.
Límec na kožené bundě měl otočený směrem vzhůru. Z koutku úst visela zapálená cigareta. Vzadu za mnou si Hawk odfrkl.
Leo se podíval na nás a pak sklouzl pohledem zpátky na Fay.
Meg se opírala o protější stěnu kuchyně.
"Vy kurvy všivé, vy jste mě práskly..." zamumlal Leo. Nesl sebou brašnu. Žádný malý elegantní kufřík na dokumenty, ale pěkně velkou ošoupanou brašnu.
"Běžte si pro věci," řekl jsem holkám.
Meg začala něco nesouvisle mluvit, Fay ji chytla za ruku a řekla: "Šššššššš....." a obě se vrátily do chodby.
"Za tohle jim usmažím prdele zaživa," řekl Leo.
"Zbytečný kecy," Hawk na to.
"To ne," řekl jsem já. Zatnul jsem zuby a napálil to do Lea. Zavrávoral, ustoupil o pár kroků a spadl na zem jako podťatý.
Hawk trefil Allieho právě ve chvíli, když chtěl Allie vytáhnout ruku zpod saka. Spadl přímo na Lea a nohama zůstal trčet směrem ke kuchyni. Sebral jsem brašnu, položil na linku a otevřel. V pokoji se vznášel zápach střelného prachu a v ozvěně se ozývaly poslední záchvěvy výstřelů. Otevřel jsem brašnu. Byla napěchovaná penězi.
Hawk vytáhl Leovi a Alliemu peněženky a kontroloval jejich obsah.
"Náš milej Leo má celkem šest různejch kreditek na šest různých jmen," řekl Hawk. "To mi připadá nefér."
Fay a Meg se pomalu sunuly zpátky a opatrně nahlížely dovnitř do obývacího pokoje.

"Myslím, že bude lepší, když se nebudete dívat na ta těla," řekl jsem.
Meg se okamžitě otočila zpátky, ale Fay se dívala opatrně za mě, na ty dvě mrtvoly. Ve tváři neměla žádný výraz. Pak se podívala na mě.
"A co bude s námi?" zeptala se.
Vytáhl jsem z brašny čtyři stovkové bankovky a dal jí je: "Mzda 1 obchod s luxusním pánským zbožím, pozn.př. za dva dny."
"To jako můžeme jít?"
"Ano."
"Zastřelili jste je kvůli nám," řekla. "Dával by nám to za vinu."
V brašně bylo příliš mnoho peněz na to, aby se daly spočítat během chvíle.
"Seberte si svoje věci a pojďme."
Hawk vzal kreditní karty, doklady, Allieho pistoli a peníze z obou peněženek, přidal je do brašny a já ji důkladně zavřel.
"Sem našel klíčky od ňákýho fajnovýho bouráku," připomněl Hawk. "Doufám, že nevypadá jak kraksna vod kolotoče."
"S takovými šaty? Ani nápad. Já bych hádal, že to bude BMW."
Fay pořád stála uprostřed chodby. Meg přišla za ní a nesla dva kufříky. Fay se na mě stále dívala.
"Ste je nemuseli zrovna sejmout. Proč ste to udělali?"
"Připadalo mi to jako skvělý nápad."
"Dva chlápky, co ste je v životě neviděli, sejmete kvůli dvou courám, co ste je v životě neviděli?"
"Vás sme znali líp než Lea," podotkl Hawk.
"Na shledanou, a omlouváme se za ty problémy."
"Ahoj," řekla Meg.
Vyšli jsme ven ze dveří a po schodech dolů na ulici. Fay se za námi dívala.
Před obrubníkem stál zaparkovaný šedostříbrný sedan Volvo.
"Skoros to trefil. Pěkně hejskovskej pasák. Dneska už se nedá na nikoho spolehnout," utrousil Hawk a vlezl si za volant. Hodil jsem brašnu s penězi na zadní sedadlo a sedl vedle něj dopředu. Vyrazili jsme po Mission Street pryč.
"Nejdřív se najíme," řekl Hawk. "A potom co?"
"Mill River. Chci se podívat po Jerrym Costiganovi."
"Máš rád dušené bizoní masíčko?"
"Jasně, a taky dušené clevelandské, dušené detroitské..."
"Nene, já myslim z pravého bizona. Nahoře na Van Ness je jedna putyka, kde podávaj dušené bizoní. Vlezeme tam, nafutrujem se, vylezeme pryč a vzhůru na Mill River."
"A když se tam objeví poldové, postavíme vozovou hradbu a zabarikádujeme se tam."
Zamkl jsem brašnu do kufru a šli jsme do podniku, který se jmenoval Tommy's Joynt. Dali jsem si dušené bizoní maso, které chutnalo úplně stejně jako dušené hovězí. Ale na dušeném hovězím mase není vůbec nic špatného. Každý jsme spořádali velkou porci, byly k tomu housky z kynutého těsta, zelný salát a navrch jsme to zalili třemi láhvemi piva. Žádný policajt se neukázal, ani sirény se nerozječely. Ani Warner Anderson, ani Tom Tully se neukázali a nepoložili nám ruce na ramena. Dojedli jsme a spokojeně vyšli ven, sedli si do Leova volva a namířili si to na jih, směrem k Mill River.
Deset minut po té, co jsme vyjeli z města, jsem Hawka přinutil zastavit auto a vyzvracel jsem se do příkopu.
Když jsem se vrátil, Hawk mi řekl: "Zastřelil jsi Lea, abys ochránil ty štětky, že?"
Přikývl jsem.
"To muselo bejt."
"Já vím."
"Za chvilku ti bude fajn," povzbudil mě Hawk.
"Rozhodně se budu cítit líp než Leo."
Kapitola 11 Hawk řídil a já se probíral brašnou. Allie měl u sebe automatickou pětačtyřicítku s plným zásobníkem. To už byla celkem čtvrtá zbraň, kterou jsme měli v tu chvíli k dispozici, ale chyběla nám náhradní munice. Každá pistole měla navíc jinou ráži. Kdyby to všechno mělo trvat dlouho, museli bychom reorganizovat náš arzenál. Nechal jsem si pětadvacítku, pětačtyřicítku a policejní osmačtyřicítku s jedním náhradním nábojníkem jsem strčil zpátky do brašny. Pak jsem se pustil do počítání peněz. Když jsem skončil, byli jsme zpět na silnici 101 na jih od letiště.
"Jedenáct tisíc, pět set sedmdesát osm dolarů," řekl jsem.
"Osum babek?" podivil se Hawk. "Kterej magor zaplatil kurvě osm doláčů? ‚Za třicet osm kulatejch ti udělám co budeš chtít, frajere.'" "To budou asi drobné z Allieho peněženky."
"No ten tak zrovna vypadá na chlápka, co sebou tahá osm doláčů," zabručel Hawk. Vrátil jsem peníze do zpátky do brašny a podíval se důkladně na kreditní karty a doklady. Třikrát American Express, jednou Visa, dvakrát MasterCard, každá z nich na jiné jméno. Doklady souhlasily se jmény, uvedenými na kreditních kartách. Na všech byla Leova fotografie.
"Pořiď si hranatý brejle," řekl Hawk, "ohol to pětidenní strniště a můžeš s těma kartama chvilku přežít."
"Vousy si nechám. Budou si myslet, že jsem se neholil od té doby, co jsem se fotil, a navíc to zakryje fakt, že mám silnou mužnou čelist, kdežto Leova je poněkud chabá a neasertivní."
Strčil jsem kreditní karty zpátky do brašny.
"Pamatuješ si, kde je bulvár Mill River?" zeptal jsem se Hawka.
"J-jo."
"Jerry Costigan žije na ulici, která se jmenuje Costigan Drive, v baráku, kterému se říká Tvrz."

"Tvrz?" zeptal se nevěřícně Hawk.
"Ano, Tvrz."
"Dej bílýmu do ruky peníze a zblbne natotata," povzdechl si Hawk.
"Počkej, počkej! Nenarodil ses náhodou ve čtvrti, které se říkalo Ghetto?"
"Do hajzlu," ulevil si Hawk, "dostals mě."
"Tak vidíš, ty netolerantní sketo!"
Hawk na chvilku ztichl a pak vyprskl smíchy. "No, možná se přestěhuju do Beverly Farms, tam si koupím obrovskou vilu a tý pak budu říkat Ghetto." Slovo ghetto řekl obzvlášť důrazně a rozdělil ho na dvě části.
"Konzervativní pánbíčkáři zezelenají závistí."
"Aneb sladí barvu kůže s barvou kalhot," zachechtal se Hawk.
Když jsme odbočili ze silnice 101, začalo slunce zapadat. Šikmé paprsky, odrážející se nad obzorem, se odrážely ve zpětném zrcátku a Hawk musel zaklonit hlavu, aby dobře viděl. Nejdříve jsme vjeli na bulvár Mill River špatnou cestou, museli se otočit a zamířit zpátky.
Konečně jsme uviděli Costigan Drive. Hawk zajel ke kraji cesty, vyřadil rychlost a mohli jsme se rozhlédnout kolem dokola.
Na sekvojové ceduli stálo zlatými písmeny napsáno SOUKROMÝ POZEMEK. Za ním se cesta stáčela dolů do kaňonu. Žádná schránka na dopisy, žádné znamení toho, že by tu někdo bydlel.
Ztichlý kopec, jehož středem se kaňon táhl, byl porostlý stromy. Ani ptačí štěbetání nenarušilo klidnou harmonii večera.
"Pojďme pěšky," navrhl jsem.
"Může to bejt pěkně daleko."
"Máme dost času, můžeme si dát pozor."
Hawk přikývl. Vystoupil z auta, otevřel kufr a vytáhl z něj násadu od hasáku. Pětadvacítku jsem si strčil do kapsy u kalhot a vydali jsme se nahoru po cestě. Z Hawkovy boční kapsy čouhala pažba čtyřiačtyřicítky.
Pistole byly tak těžké, že nám málem stahovaly kalhoty na půl žerdi. Na policejní stanici v Mill River nám totiž sebrali opasky.
"Na další zastávce si musíme pořídit pásky," řekl jsem tiše Hawkovi, který šel po druhé straně úzké cestičky.
"Zachraňování sličnejch princezen stojí za starou bačkoru, když ti padaj gatě až ke kolenům."
"Neříkal to náhodou princ Bajaja, blahé paměti?"
Hawk náhle zvedl ruku a oba jsme ztuhli. Nikdo nebyl v dohledu, ale zpoza zatáčky jsme uslyšeli rádio: Fats Domino krákoral "Blueberry Hill".
"Starý desky nepatří do koše," zamumlal Hawk.
Schovali jsme se do lesa a pomalu se sunuli k místu, ze kterého zvuk vycházel.
Hudba se linula z malého strážního domku, stojícího nalevo od brány z ozdobného svařovaného železa. Brána byla zasazena uprostřed třímetrové kamenné zdi, po jejímž horním konci se vinul stočený ostnatý drát. Cesta se za bránou stáčela, protínala dandyovsky vyhlížející trávník a mizela z dohledu. Hawk se skrčil vedle mě. Moderátor v rádiu právě hovořil s někým z Menlo Parku; soutěžilo se o peníze.
Otevřenými dveřmi jsem uviděl hlavu muže, který seděl v otočné židli a nakláněl se dozadu s rukama za hlavou.
"Uhodněte částku, a je vaše!" řekl moderátor elektrizujícím vzrušeným hlasem.
"Je tam jenom jeden," zašeptal jsem.
"To nejni zas tak jistý."
"Aaaaah, smůla!" řekl moderátor zklamaně a hlas se mu třásl na pokraji zoufalství. "Ale nezoufejte, zůstaňte u přijímače! Možná, že vás zavoláme ještě jednou - kdo ví?"
"A stejně, jestli tam je jenom jeden, je vevnitř, a my dřepíme venku. Vletíme tam, a ten magor hned zapne alarm."
Rádio kvílelo ostošest. Lennie Welshová se do kohosi zamilovala a měla nutkavou potřebu se z toho vykdákat..
Zůstali jsme sedět tiše a pozorovali situaci. Nikdo nešel dovnitř ani ven. Hlava ve dveřích strážní budky zmizela z dohledu. Mezi olšemi a cedary, které rostly všude kolem, bzučely mouchy. V rádiu dávali reklamu na nějakou restauraci s vynikajícím salátovým barem.
Nastoupil Elvis Presley a zpíval "Love me tender".
"Jak se to může někomu líbit," zakroutil Hawk nechápavě hlavou.
"Byl to běloch," odtušil jsem.
Ve dveřích se objevil strážný. Měl na sobě slaměný kovbojský klobouk, bílou blůzu, kalhoty z bavlněného kepru a kožené kovbojské boty. Za pasem na pravé straně mu viselo pouzdro s pistolí. Podíval se na hodinky, zkontroloval příjezdovou cestu a zašel zpátky do strážnice.
"Potřebujem ho ňák vylákat ven," řekl Hawk. "Ale bez nějakýho velkýho bengálu, protože potřebujem jenom jeho."
"Kolomazník," napadlo mě.
"To mám jako bejt já?" ozval se Hawk.
"Četls někdy Strýčka Rémuse?"
"Takový hovadiny mě nezajímaj."
"Bratříček Králíček a Kolomazník. Kolomazníku, sedni na zem, hrej si a nic neříkej."
Hawk potichu sledoval budku.
"Teď půjdu ven, sednu si na cestu a počkám, až vyleze ven a zeptá se mě, co to tady ksakru dělám."
Vytáhl jsem z kapsy pětadvacítku a schoval ji do ruky. Zašel jsem kousek zpátky do lesa a vylezl na cestu v místě, které nebylo od brány vidět. Pomalu jsem šel nahoru po cestě přímo k bráně. Když jsem byl tak tři metry od ní, sedl jsem si

na zem, složil ruce a schoval pistoli do klína. Díval jsem se na bránu - představení mohlo začít.
Strážný vyšel z budky a podíval se na mě skrz bránu.
"Co to tam ksakru děláte?"
Byl to zavalitý chlap se zplihlým knírkem a mohutným krkem.
Neodpověděl jsem mu. Pátravě si mě prohlédl. Nepohnul jsem se ani o kousek, jen jsem upřeně pozoroval bránu v té úrovni, kde měl opasek.
"Slyšíte mě? Co tam děláte?"
Kolomazníku, sedni na zem, hrej si a nic neříkej.
"Poslouchej, příteli, tohle je soukromé vlastnictví. Jsi na soukromé cestě. Je ti to jasné? Právě jsi překročil zákon. Když tam zůstaneš sedět, můžeš se dostat do vězení."
Nic neříkej.
Strážný si sundal klobouk a přeběhl rukou po skoro úplně holé hlavě. Nasadil klobouk zpátky, narazil ho do čela a sešpulil rty. Jednu ruku položil na opasek s pistolí, druhou se chytil brány a zabodl do mě pohled.
"Espaňol?" zeptal se. Rádio v budce vyřvávalo do světa reklamu na advokátní kancelář, která se specializovala na vymáhání odškodného za nehody a úrazy. "Vamos," zkusil to.
Seděl jsem v tureckém posezu, který se dá vidět snad jen ve filmech, ve kterých vystupují indiáni. Pomalu mě začala chytat křeč.
Nehýbal jsem se. V strážní chatce kvílel v rádiu Velký Bopper. "Hezounká krajka, heboučké líčka..." Strážný se zhluboka nadechl. "Do hajzlu," ulevil si a otevřel bránu. Po cestě směrem ke mně vytáhl z pravé kapsy kožený obušek.
Když přišel k místu, na kterém jsem seděl, začal: "Dobrá, kámo, máš poslední šanci. Buď se zvedneš a vyprovodíš svou velectěnou prdel někam hodně daleko odsud, nebo tě tak jak sedíš přetáhnu touhle hůlkou přímo přes hlavu."
Když nade mnou nakláněl, otevřel jsem ruce a namířil na něj pětadvacítku. "Paprlapá, Bratříčku Králíčku."
Strážný otevřel doširoka oči, jinak na sobě nedal nic znát. Napůl přehnutý zůstal stát.
"Zastrč ten obušek zpátky do kapsy a stoupni si rovně. Já si taky stoupnu rovně a ty se mnou půjdeš na kraj cesty. Přesně tak, jak to dělám já, protože jsi mi to nařídil." Položil jsem prst na spoušť. "Jeden podezřelý pohyb a napálím ti to přímo do hlavy."
Strážný udělal přesně to, co jsem po něm chtěl. Držel jsem pistoli blízko u těla a udržoval takovou pozici, aby byl neustále mezi mnou a branou - to kdyby náhodou někdo přišel a viděl nás. Na konci cesty jsem řekl: "Teď půjdeš napřed, přímo do lesa." O dva metry dál se Hawk opíral o strom. Když jsme došli až k němu, praštil ho zezadu do hlavy násadou od hasáku. Vrátný zachrochtal a složil se. Ležel klidně, jenom pravá noha se mu trochu třásla.
"Bratříček železná tyčka," zašklebil se Hawk.

Kapitola 12

Prošli jsme otevřenou branou a zavřeli za sebou. V rádiu hrála skupina, kterou jsem nepoznal něco, o čem jsem nikdy předtím neslyšel.
Ve strážním domku stál stůl, otočná židle, byl tam telefon a dálkové elektronické otevírání brány.
Otevřel jsem horní přihrádku.
"Bylo by dobré najít nějaké střelivo," řekl jsem. "Máme moc bouchaček a málo kulek."
V přihrádce nebylo nic. Schoval jsem dovnitř strážného pistoli a zase zavřel.
Hawk nechal železnou násadu v lese. Vlevo za pasem se mu houpal strážného obušek a z pravé kapsy trčela čtyřiačtyřicítka.
Slunce pomalu padalo za obzor a začínalo se smrákat. Šli jsme po příjezdové cestě, která náležela Jerrymu Costiganovi a po obou stranách se rozprostíral jeho čistý a ničím neposkvrněný zelený trávník.
U další zatáčky byly vysazeny nějaké jehličnaté stromky a za nimi se v dálce objevil dům, jasně osvětlený skrytými reflektory.
Kdyby někdo požádal architekty z Disneylandu, aby navrhli dům pro vulgárně odporného samotářského milionáře, postavili by přesně takový dům, kterým se honosil Jerry Costigan. Stáli jsme s Hawkem skryti ve stínu pečlivě ošetřovaných stromů a pozorovali situaci. Pečlivě navržené stromy se tvářily, jako by to byl dar přírody, že vyrostly zrovna na tomto místě. Na nekonečném trávníku bylo semtam vidět další podobné skupinky. Sám dům připomínal nejvíc ze všeho anglické venkovské sídlo. Normanský rodinný původ. Vysoký čtverhranný dům z kamene se pyšnil podkrovím a enormně rozlehlou terasou. V rozích byly postaveny malé kulaté věžičky s úzkými vysokými okny. Byla to ta okna, ze kterých se při obléhání lije olej na dobyvačné Vikingy.
Cesta se stáčela někam dozadu za dům.
"Za deset, patnáct minut je tma," řekl Hawk.
Přikývl jsem. Skrývali jsme se mezi náhodnými stromy a viděli, jak se v domě rozsvítila světla jen o odstín teplejší žlutou, než byla barva reflektorů, které dům osvětlovaly zvenčí. Po visuté terase se procházeli dva muži, chvílemi se zastavili, prohodili pár slov a pokračovali v obchůzce. I o sto metrů dál jsem v jemném večerním vzduchu cítil cigaretový dým. Na dvou rozích, které jsme viděli, byly pod okapem namontovány televizní kamery. Pohybovaly se pomalu doleva a doprava, a jejich krajní polohy navzájem svíraly pravý úhel.
"Kamery," ukázal Hawk.
"Vidím."
"Jestli maj všechno takhle zabezpečený, zjistí taky velice rychle, co se děje u brány."
"To je mi jasné. Upřímně řečeno, jsem překvapen tím, oba kontrolní okruhy nejsou navzájem propojeny."

"Jestli ano, tak to po nás brzo začnou střílet."
"To je hloupé," zakroutil jsem hlavou. "Je hloupé, že postavili takový bezpečnostní systém a přitom jim ho může kdokoliv vyřadit tak, že prostě vyřadí jednoho chlapa."
"To je vždycky fajn vědět, že ti blbí jsou oni," řekl Hawk.
Černý Ford Bronco s teleskopickou anténou vzadu a bílým nápisem "4 x 4" na bočních dveřích vyjel zpoza domu a směřoval k bráně.
Vepředu seděli dva muži.
"Už začínají být o něco chytřejší," utrousil jsem.
Podíval jsem se směrem k domu. Nezměnilo se vůbec nic. Podíval jsem se znovu směrem k autu, jeho červené zadní světla se odrážely v čerstvé tmě.
"Je čas hejbnout kostrou," řekl Hawk.
"Pojďme si pro ten bourák," odtušil jsem.
Opustili jsme úkryt pod stromy a utíkali za Broncem zpátky směrem k bráně. Hawk vytáhl z kapsy čtyřiačtyřicítku a chytil ji pevně do levé ruky. Boty v teniskách nebylo na příjezdové cestě téměř vůbec slyšet. Bronco stálo zaparkováno u strážního domku. Motor běžel naprázdno, dveře dokořán a vnitřní světla rozsvícena. Jeden z mužů zkoumal ve světle reflektorů bránu. Rádio bylo zticha.
"Vem si ho," řekl jsem, "já se postarám o strážnici."
Muž v budce stál zády ke dveřím a prohlížel si zápisy, položené na stole. Ruce měl položené dlaněmi dolů na stole a opíral se o ně.
Zaslechl mě za sebou dost brzo na to, aby ztuhl, a ne dost brzo na to, aby se narovnal. Hlaveň pětadvacítky jsem mu přitiskl na krk přímo pod ušní lalůček a za čelistní kost.
"Ani hlásek."
Zůstal tak, jak byl. Tento strážný byl vysoký a otylý, nosil bílou košili s krátkými rukávy. Pistole v zapínacím pouzdře byla zabořená do tukové pneumatiky, která se mu něžně vinula okolo pasu. Další pětatřicítka, Costiganův model. Pouzdro s pistolí jsem odepnul z pásu a schoval do kapsy. Hawk vešel dovnitř a smál se.
"Ten chlápek měl naprosto světovej pás," řekl. Podíval jsem se dolů; měl ho na sobě. Byl zapnutý dál než na poslední dírku, evidentně byl pro něj příliš veliký. Jeden konec visel z přezky jako mravenečníkův jazyk. Čtyřiačtyřicítku měl zastrčenou zepředu. Obušek mu pořád trčel ze zadní kapsy kalhot, tentokrát ovšem v pravé.
"Polož ruce zpátky na stůl," řekl jsem strážnému, "krok zpátky a nohy od sebe."
Prohledal jsem ho, ale neměl u sebe nic, kromě kapesního nože.
Byl to dobrý vystřelovací model s deseticentimetrovým ostřím. Podal jsem jej Hawkovi, aby si mohl uříznout volný konec pásku. Zavřel ho a podal zpátky; schoval jsem si ho do kapsy.
"Čistota především," odpověděl jsem.
Hawk natáhl ruku a popadl strážného za límec. Zdvihl ho několik centimetrů nad zem a vrazil mu svou tvář přímo pod nos.
"Tak, a teď si povykládáme vo bezpečnostních opatřeních tady v tý ratejně. Že stojej za starou belu, to už víme, takže teď nějaký podrobnosti."
"O tom se s váma bavit nebudu," řekl strážný přiškrceným hlasem.
Byl čerstvě ostříhaný; vlasy měl vybrané velice vysoko nad uši.
Nabral jsem ho pravým předloktím přímo do čelisti. Po takové ráně by se musel složit, ale Hawk ho přidržel.
"Budeme si povídat o bezpečnostních opatřeních, ano?"
Začal třepat hlavou, tak jsem mu dal ještě jednu. Tentokrát ho sejmula skoro úplně, a já viděl, jak Hawkovi zahrály krční svaly, když zvýšil úsilí, aby ho udržel na nohou.
"Máš poslední možnost. Když mi to neřekneš, zabiju tě a zjistím si to sám."
"Pětadvacet mužů," zasípal strážný. "Tři směny po šesti a sedm osobních strážců pro pana Costigana, když jede někam pryč."
"Kde jsou rozmístěna kontrolní stanoviště?"
Hawk ho pořád ještě držel za límec, ale už jej nemusel tahat nahoru.
Strážný stál na vlastních nohou.
"Po celém obvodu jsou kamery. Monitory jsou umístěny zde.
Kamery jsou na každém rohu domu, monitory v bezpečnostní centrále.
"Co vás sem přivolalo?"
"Strážný na bráně má volat každých patnáct minut."
"Čeká někdo, až mu zavoláš?"
Strážný potřásl hlavou. "Za směnu zodpovídám já."
Přitiskl jsem mu pětadvacítku přímo na nos. "Jeden chlap na bráně, vy dva, a další dva chodí okolo domu. To je celkem pět. A tys říkal, že na směně je šest lidí."
"Řekni mi, než to do něho napálíš. Nerad bych byl celej zakydanej od rozstřelenýho mozku, kámo."
"Dobrá, dobrá!" řekl vyděšený strážný. "Bob... sedí v bezpečnostní centrále. Máme se mu hlásit."
"Tak to udělej. Zavolej mu a řekni, že jste chytili dva tuláky a vezete je sebou nahoru. Řekni, že tvůj parťák zůstává na bráně, aby se ujistil, že jich tu není víc."
Odtáhl jsem mu pistoli z obličeje a Hawk pustil límec. Nad horním rtem se mu táhla tenká čára potu a až na červený pruh v místě, kam jsem ho udeřil, byl ve tváři bílý jak stěna. Zvedl telefon a stejnou rukou, kterou držel sluchátko, stiskl dvě tlačítka a přiložil sluchátko k uchu.

"Ahoj, Bobe, to je Rocky. Jo, všechno v pořádku. Máme nějaké dva pobudy. Slade tu chvilku zůstane s Mickeym. Pro jistotu. Ty dva beru nahoru.... jo, budu tam za minutu. Dobrý, ahoj."
Zavěsil. Hawk se ho zeptal: "Rocky?"
Vytáhl jsem Rockyho pistoli a vyndal náboje, pak ji zastrčil do pouzdra a připnul mu ji zpátky na opasek. Náboje jsem položil na stolek.
Hawk si vykasal tričko a volné konce přetáhl tak, aby nebylo vidět pistole za pasem. Vyšli jsme z chatky a zamířili k autu. Rockyho parťák ležel ve stínu na kraji cesty a nehýbal se. Nevypadalo to, že má ještě někdy v plánu se hýbat.
Bronco mělo vepředu široké sedadlo, na kterém jsme se tísnili všichni tři. Já s Hawkem jsme se krčili jako zbití zloději a Rocky řídil.
"Jak dlouho si myslíš, že nám bude trvat vyřídit všech pětadvacet?"
zeptal se Hawk.
"Určitě déle, než si můžeme dovolit. Ale ne o moc. Vy jste ti chlápci, co měli na starosti strážní službu v Pearl Harboru?"
Rocky otočil auto kolem domu a zaparkoval před dubovými dveřmi s mosazným kováním, které vedly do přízemního patra. Na širokém kulatém parkovišti stály další dvě identická Bronca a ze vchodu se linulo jasně zelené světlo.
Natáhl jsem pětadvacítku.
"Vezmeš nás oba za ruce," řekl jsem Rockymu, "půjdeš uprostřed a zavedeš nás do centrály. Jednoho z nás pustíš a jsi mrtvý, je ti to jasné?"
"Jo."
"Tak pojďme," řekl jsem a vytáhl klíčky ze zapalování. Vystoupili jsme z auta a Rocky nás chytil pevně za ruce, těsně nad loktem.
Dveřmi jsme museli procházet otočení stranou; Hawk šel první, za ním Rocky a nakonec já. Rocky nás držel za ruce tak pevně, jak to jen šlo. Na vysoké židli seděl rozložitý zrzek s nábojovým pásem kovbojského stylu a perletí vykládaným revolverem. Sledoval čtyři monitory, které byly umístěny na protější stěně. Pod obrazovkami byly dvě vysílačky a tři telefony.
Promluvil, aniž by odvrátil oči od monitoru: "Posaď je támhle.
Mám si s nima promluvit, než zavoláme millriverské policajty?"
Hawk vytáhl z kapsy obušek a přetáhl Rockyho zezadu přes spodní hranu lebky. Rockymu podklesly nohy a složil se dolů. Znělo to, jako když demoliční četa odstřelí budovu a ta se sune k zemi. Bob uslyšel žuchnutí a odvrátil oči od monitorů. Ruka mu směřovala k perletí vykládané pistoli za pasem. Zastavil se v polovině obrátky a hleděl do malého oka pětadvacítky, kterou měl přímo u obličeje.
Hawk překročil Rockyho, který ležel čelem k zemi a uhodil pendrekem Boba. Ten se zakymácel, udělal nejistý krok směrem od stolu a Hawk ho trefil ještě jednou. Naklonil se a přepadl dopředu směrem k monitorům. Zachytil jsem ho těsně předtím, než jim stačil ublížit a pomohl jsem mu úhledně se zkroutit na zem.
"Proč dvakrát?" zeptal jsem se.
"Mám ten obuch poprvé v ruce, a eště ho tak dobře neznám," zakřenil se Hawk.
Podíval jsem se na monitory. Nic na nich nebylo, kromě ztichlého trávníku a dvou strážných, kteří neustále kroužili kolem dokola domu a objevovali se střídavě na tom či onom monitoru. Rozhlédl jsem se po bezpečnostní centrále. Bylo tu pár velkých křesel potažených plátnem a stůl s umakartovým povrchem, na kterém stál kávovar.
Pečlivě vyrovnané šálky stály na polici vzadu. Kolem dokola byly rozházené výtisky starých novin a papírová krabice od koblížků. Naproti východu byly dvoje dveře. První z nich někdo zamkl, druhé vedly do koupelny. Bob měl za pasem na karabině zavěšený svazek klíčů.
Hawk seděl vedle a prohlížel si jeho pistoli.
"Ruger .357 Max, jednoranný," řekl. "Když si někdo počíhá na brontosaura, tak je to tak akorát. A taky má upravenou rukojeť."
"Klíče," řekl jsem.
Hawk je odepjal a hodil směrem ke mně.
"Možná, že bysme je měli voddělat," řekl. "Podříznem jim krky.
Když je tu necháme jen tak ležet, je to jako bysme tu nechali časovanou bombu."
"Zabili jsme toho pasáka a jeho pistolníka.
"Zabil by dvě kurvy," řekl Hawk. "Jak si sám řek, máme je tu, tak se jich musíme zbavit."
Otřásl jsem se.
"Ti chlápci by nás zabili, kdyby dostali šanci!" řekl Hawk.
"Kdyby dostali šanci."
"A když se jim to povede, co bude se Susan?"
Zavrtěl jsem hlavou a začal hledat správný klíč druhým dveřím.
"Máš špinavej džob kámo, a snažíš se, aby ses moc nezašpinil.
Zatím se ti to docela dařilo. Ale teď sou na scéně věci, co dřív nebyly."
Našel jsem klíč od posledních dveří.
"Já vím."
"Dej mi tu kudlu," řekl Hawk.
"Ne." Otočil jsem se od dveří. "Když tě to nechám udělat, je to jako bych to udělal sám, ale ještě horší. Je to jako bych to udělal sám a předstíral, že s tím nemám nic společného."
"Podívej - hledáme Susan, a tím se celý představení stává tvoje.
Ale já tohle všechno nedělám jenom pro tvý krásný voči."

V místnosti bylo ticho, jen pozadí bylo podbarveno slabým vrčením monitorů.
"Já vím," řekl jsem, "to všechno vím. Díky tomu taky vím, že je v tobě kus člověka."
"Udělala lidi z nás obou, kámo. A já o ni nechci přijít o nic víc než ty."
Odemkl jsem dveře. Hned za nimi začínaly schody.
"Pojďme se podívat nahoru. Zeptáme se pana Costigana, zda bude tak laskav a pomůže nám ji najít."

Kapitola 13

Jerry Costigan seděl v černé kožené lenošce u krbu a četl tlustou knihu od Karla Von Clausewitze. V krbu, který vypadal tak, že by se v něm dal grilovat bizon, skomíral oheň. V místnosti byla zapnutá ventilace.
Nahoře nad krbovou římsou visely dva zkřížené široké meče a pod nimi rodinný erb se lvy, vzpínajících se na zadních nohou a podobnými symboly. Bylo tam napsáno něco latinsky a na svitku ve spodní části erbu stálo jméno COSTIGAN. Mramorové pilíře lemovaly stěnu, vzpínající se nahoru, až ke stropu, který se ztrácel ve tmě. U přední zdi, mezi okny z olověného skla, které také sahaly až skoro ke stropu, stálo několik modelů brnění v životní velikosti. Na stolku vedle lenošky stála karafa něčeho, co vypadalo jako portské víno, kousek plísňového sýra, pár kousků ovoce a stříbrný servis.
"Zvonil jste, pane?" zeptal jsem se.
Costigan se podíval na mě a na Hawka, jak tak stojíme v jeho obývacím pokoji a nehnul brvou. Vzal ze stolku koženou záložku, označil si poslední přečtenou stránku, odložil ji zpět na stolek a řekl: "Nuže?"
"Rád bych se dozvěděl, kde je Susan Silvermanová."
Costigan přiložil sklenici k ústům a usrkl trošku portského.
"No a?"
"Je s vaším synem," řekl jsem. "Chci, abyste mi řekl, kde jsou."
Costigan si dal další doušek.
"Co byste dělali, kdybyste se dozvěděli, kde jsou?"
"Našli bychom je a odvedli Susan pryč."
"Pokud by se vám to povedlo," podotkl Costigan.
"Dostali jsme se až sem, na to nezapomeňte."
"Děkuji, všiml jsem si. Řekl jsem veliteli ochranky, že budeme zranitelní do té doby, než se nám podaří propojit oba okruhy."
"Nejdříve se pravděpodobně instaloval vnější okruh, a když přidali domácí zařízení, zapomněli jej dublovat."
"Pracujeme na tom," zavrčel Costigan.
"Kde je Susan?" zeptal jsem se.
"Je toto ten pán, který před nedávnem uštědřil ránu mému synovi a dostal se díky tomu do vězení?"
Hawk k němu přiskočil a přitiskl ústí pušky Costiganovi na krk, těsně pod hranu lebky.
"Zdržuje," zašeptal, "čeká, až přijde pomoc."
Přikývl jsem a stoupl si blíž k Costiganovi. "Nějak se vám povedlo stisknout tlačítko."
"Je pod knihou, přímo na stolku," odvětil Costigan. "Pokud je cokoliv položeno na to místo, spustí se alarm."
Na druhém konci místnosti se objevili dva muži s krátkými samopaly typu Uzi. Vrazili dovnitř a každý si stoupl na jednu stranu dveří. Pokoj byl tak rozlehlý, že jsem měl vážné pochyby, jestli jsme vůbec na dostřel. Za prvními dvěma muži vešli čtyři další a rozestoupili se podél zdi. Všichni drželi revolvery.
Řekl jsem: "Odhoďte zbraně, nebo ustřelíme Costiganovi hlavu přímo nad krkem."
"Ne," ozval se Costigan.
Ochranka se zastavila s pistolemi namířenými směrem k nám.
"Když mě zabijete, máte jistotu, že se s tou dívkou už nikdy neuvidíte.
Budete mrtví chvilku po mně a věřte mi, můj syn jí to mnohokrát oplatí."
"Což tobě kámo nijak nepomůže," zaskřehotal Hawk.
"Jak by tomu řekl Clausewitz?" zeptal jsem se.
"Patová situace," řekl Costigan a přestože mu Hawk mířil na hlavu zespodu pistolí, držel ji zpříma. "Nemůžou střílet, protože mě máte na mušce. Ale vy také nemůžete střílet, protože oni mají na mušce vás."
"Je tady?"
"Ne," odtušil Costigan.
"Musíme to vědět."
Costigan pokrčil rameny, jinak se nikdo ani nepohnul.
"Tak vstáváme," zavelel jsem. Hawk popadl Costigana levou rukou za límec a zvedl ho z křesla. Pistoli mu neustále držel pod bradou a stoupal si zároveň s ním. Pokud je možno, aby se někdo tvářil vyrovnaně, když ho staví na nohy s pistolí pod bradou, Costiganovi se to povedlo.
"Pokoj po pokoji," řekl jsem. "Začneme odshora."
Stáli jsme těsně u Costigana a tiskli se k němu. Hawk ho držel za límec a pistoli mu přitiskl zespodu na bradu. Šest bodyguardů nás pomalu obstoupilo, tři stáli vepředu a tři vzadu, a pohnuli jsme se pomalu ke dveřím. Sledoval jsem zadní tři. Postupovali jsme pomalu směrem do haly, jako jednotka záložáků na číhané. Dali jsme se po schodech nahoru a vyšli dvě patra.
"Tady se natáčel Sever proti Jihu?" zeptal se Hawk, postupujíce nahoru schůdek po schůdku.
"Tady asi ne," odpověděl jsem. "Proč? Ještě pořád tě bere Butterfly McQueenová?"

"Buď to byla ona, nebo teta Jemima," řekl Hawk. "Máš nějaký nápad, jak odsud dostaneme Susan, když ji tu najdeme?"
"Pěkně jedno po druhém. Nejdříve zjistíme, je-li vůbec tady."
"Rozkaz, pane!"
Kromě nás neřekl nikdo ani slovo. Tři strážní před námi brali pozpátku jeden schod za druhým. Jeden měl Uzi a dva byli pistolníci.
Další tři za námi uzavírali kruh. Ozbrojeni byli stejně. Už se mi z toho věčného dívání se do hlavní třipětsedmiček magnumů začínalo dělat nanic.
Na třetím poschodí jsme začali vytáčet náš prapodivný menuet z jednoho pokoje do druhého. V každém z nich jsme rozsvítili světla.
Několik z nich byly ložnice bodyguardů, jiné sloužili zřejmě jako ukázkové pokoje. Byly plné elegantního nábytku, který byl vycíděn citrónovým olejem, napuštěn mořidlem a zbaven jakékoliv stopy po lidském doteku. Postupovali jsme pomalu z pokoje do pokoje a na Costiganově čele se objevily kapky potu. To jsem docela chápal, protože jsem se potil taky. Pohybovat se s nekonečnou opatrností a neustále být obklopen hrozbou - to je velmi vyčerpávající záležitost. Svět mimo tento kruh se zdál nedůležitý, svět uvnitř žil plnou intenzitou přítomnosti.
Pomalu jsme se sunuli z pokoje do pokoje a Hawk si broukal sám pro sebe populární šlágr "Harlem Shuffle".
"Vypadá to, že má tu melodii rád," řekl Costigan lehce staženým hlasem, protože ho do krku stále tlačila Hawkova pistole.
"To je paradigma černošské zkušenosti," odtušil jsem.
Kruh strážců postupoval v dokonalém souladu s našimi pohyby.
Hawk držel Costigana za límec a já se sunul těsně před ním, otočený zády k němu a čelem k bodyguardům. Samopal měl v rukou vychrtlý chlapík s dlouhým krkem a obrovským ohryzkem. Polykal ostošest a ohryzek mu poskakoval nahoru a dolů. Další strážný měl tenký světlý knírek; vyfoukané a natužené vlasy ostříhané žiletkou připomínaly motoristickou helmu. Nebylo na něm poznat, jestli se nevznáší myšlenkami úplně někde jinde a jestli nemyslí na surfování nebo na poslední album Neila Diamonda. Třetí strážný byl prošedivělý muž ve středních letech, střední postavy, nebyl nervózní ani neklidný ani netrpělivý ani nic takového. Vypadal, že by si mohl každou chvíli začít broukat s Hawkem.
Z těch tří, co stáli naproti měl, byl slabým článkem plážový kluk.
Chlapík se samopalem a poskakujícím ohryzkem měl nejneklidnější spoušť a pravděpodobně by střílel tehdy, když by neměl. Šedý vlas byl nejtvrdší oříšek. Ostatní tři měl na starosti Hawk. Nemohl jsem se na ně podívat aniž bych odvrátil zrak z mé trojice, takže jsem se jimi nezabýval.
Ve třetím poschodí nikdo nebyl. Vydali jsme se po schodech dolů do druhého a celé to opatrné a komplikované martyrium začalo znovu. Devět lidí, pohybujících se v omezeném prostoru, kteří nespouštějí oči jeden ze druhého. Každé otevírané dveře byly kritickým bodem. Skrývá se za nimi dáma? Nebo tygr? Košile mi vlhla potem a lepila se mi na záda. S každými dveřmi, které se otevřely a zase zavřely, jsme byli o krůček blíž k závěru a nikdo z nás nevěděl, co bude, až dojdeme na konec. Přitom právě závěr mohl mít nedozírné následky.
Na konci schodů jsme museli zabočit doleva. Moji tři strážní postupovali pozpátku okolo rohu, já držel Costigana za opasek a proklouzl za nimi. "Krok sun krok," utrousil jsem.
Hawk změnil melodii a způsob projevu. Teď si pohvizdoval Podzimní Serenádu.
"Chcete prohledat všechny pokoje?" zeptal se Costigan namáhavě, jako by mu něco svíralo krk.
"Přesně tak."
"A až budeme hotovi a vy nic nenajdete, co potom?"
"To se uvidí."
Vešli jsme do apartmá. Tady někde bydlel Costigan mladší.
Kdyby se v katalogu Drsná Image prodával taky nábytek, byl by to právě tento.
Nábytek byl vyroben z čistého plastiku. Tvary vypadaly tak, že je všechno vyrobeno z jednoho kusu. Na černém lakovaném kávovém stolku stál obří glóbus. Jednu stěnu zabírala stereofonní souprava, televizor, magnetofon, rádio - vše provedeno v blýskavém plastiku, doplněno enormně velikými reproduktory. V obývacím pokoji, který sousedil s ložnicí, stál dobře vybavený bar ze skla a lakovaného dřeva, a také malá kuchyňka. Součástí koupelny byla mimo jiné také sauna a vířivá vana. Veškeré příslušenství a obkladačky byly provedeny ve smaragdově zelené barvě s nádechem zlaté. V ložnici a obývacím pokoji stály krby, nad každým z nich visela stříbrem vykládaná puška.
Na krbové římse v ložnici byla fotografie Susan a nějakého muže.
Vypadalo to, že byla pořízena na nějakém večírku.
"Russell," řekl Hawk.
Susan byla zakloněná dozadu a smála se na celé kolo. Russell se nakláněl k ní a vypadal, že vydechuje cigaretový kouř, který v chomáčcích odlétal mimo snímek. Na muže, který přitahoval Susan, vypadal překvapivě obyčejně. Vypadal mladě, ale vlasy už mu začaly řídnout a rysy tváře se nedaly nijak charakterizovat.
Russell měl tři přístěnky plné nazdařbůh rozvěšených šatů. Některé spadly z věšáků a ležely zmačkané na podlaze. Boty měl naházeny na jedné velké hromadě.
"Dneska aby si člověk všechno udělal sám," řekl jsem při pohledu na změť šatů a bot. Šli jsme dál.
Ve druhém poschodí jsme už nenašli nic důležitého. Celé prohledávání už trvalo skoro hodinu. Jestli byl Hawk unavený z držení pistole pod Costiganovou bradou, nedal to na sobě znát. Levou rukou, kterou jsem držel Costigana za pás, mi začaly škubat křeče.
V prvním poschodí byla kromě enormně velikého Costiganova obývacího pokoje také enormně veliká jídelna, enormně veliká kuchyně, spižírna, a v zadním křídle apartmá se dvěma ložnicemi. Jedna z nich patřila Costiganovi a byla zařízena velmi střízlivě. Úsporná a pohodlná, ale o nic osobnější než nejlepší pokoj v luxusním hotelu. Za ložnicí byl obývací

pokoj, který byl zcela jasně využíván jako pracovna.
Byl až příliš strohý. Na dubovém stole stál telefon, dále jsem viděl otočnou židli, dubový sekretář, kopírku a magnetofon. Vrátili jsme se nazpět do chodby.
"V ložnici napravo je moje žena," řekl Costigan.
"Nedá se nic dělat," řekl jsem nesmlouvavě. "Musíme se podívat i tam."
"Dovnitř půjdeme my tři," rozhodl Costigan. "Zbytek počká venku. Gary, budeš nás sledovat skrz dveře."
Šedý vlas přikývl. Ostatní ustoupili pár kroků zpět.
Otevřeli jsme dveře a vešli dovnitř. Paní Costiganová ležela v posteli a dívala se na televizi. Na šedých vlasech měla natáčky a na tváři nános nočního krému. Vypadala tak o patnáct let starší, než její manžel. Pod saténovou přikrývkou se rýsovalo její tělo úctyhodných rozměrů.
Podívala se na nás a vypískla: "Jerry...panebože!"
Costigan zvedl ruku jako dopravní policista. "Jen klid, Grace.
Není to tak zlé, jak to na první pohled vypadá."
"Budete muset jít s námi, paní Costiganová."
"Proč chcete mě?" zeptala se tenkým dívčím hláskem. "Mám na sobě jen pyžamo."
"Oblečte si šaty."
"Tak se nedívejte."
Hawk si cosi tiše zamumlal.
Paní Costiganová sundala přikrývku a při cestě do koupelny ji držela omotanou kolem sebe. Nějakým záhadným způsobem se jí podařilo natáhnout na sebe modré velurové šaty a teprve potom ji nechala spadnout. Nikdo nic neviděl a všem se ulevilo.
Pokoj paní Costiganové byl vymalován růžově s obložením z šedého dřeva a z oken až na zem se táhly růžové drapérie. U zdi naproti postele stála bílá skříňka a na ní velká barevná televize. Paní Costiganová se dívala na Dallas. Vedle její ložnice byl další obývací pokoj, francouzské dveře vedly do dvora. Pokoj byl šedý s obložením z růžového dřeva, šedivými záclonami a růžovým kobercem. Celá jedna stěna byla obložená zrcadly a před ní stál velký kosmetický stolek. V zrcadlové stěně byla pečlivě zakomponována soustava světel, na stolku stála lampička s nastavitelnou intenzitou.
Pokoje byly poslední na řadě a nikdo jiný tu nebyl. Costigan, Hawk a já jsme stáli těsně vedle sebe uprostřed šatny. Paní Costiganová postávala nejistě poblíž a Gary vše klidně pozoroval ode dveří.
"A co teď?" zeptal se Costigan.
"Teď si pěkně popovídáme a vy nám řeknete, kde je."
"Kde je kdo?" zeptala se paní Costiganová.
"Hledáme Susan Silvermanovou."
Costigan řekl, "Grace!" a ve stejnou chvíli paní Costiganová: "Na chatě." Uslyšela manžela a zmateně se na něj podívala.
"Jestli je to všechno, co chtějí, tak ať ji mají," řekla. "Budeš chránit radši ji, nebo mě?"
"Mlč, Grace," řekl Costigan se zvláštním druhem síly v hlase. U muže, kterému se z malé firmy podařilo vytvořit obří impérium, se to dalo očekávat.
"Řekněte mi něco o té chatě," pobídl jsem ji.
Paní Costiganová znejistěla a potřásla hlavou. Vytáhl jsem pětadvacítku a zamířil ji přímo na ni. Gary se ve dveřích trošku nahrbil a ukázal pistolí směrem ke mně.
"Řekněte mi kde je ta chata, nebo vás zastřelím," řekl jsem jí.
Costigan řekl: "Gary, přiveď zbytek. Jestli na ni vystřelí, zabijte ho, i kdybych přitom měl zemřít sám."
Gary mávl levou rukou na ostatní a všichni se nahrnuli do ložnice.
Neurotický chlapík se samopalem si stoupl s Garym do dveří.
"Kde je ta chata?"
"Jerry, ať toho nechá!" zaštkala paní Costiganová.
"Stiskněte tu spoušť a všemu bude konec. Všichni budeme po smrti a vaše přítelkyně v tom zůstane sama," řekl Costigan.
Podíval jsem se na Hawka.
"Lepší už to nebude, kámo."
Přikývl jsem. A skočil po paní Costiganové.
Hawk stále ještě držel Costigana za límec, ale pravou ruku i s pistolí svěsil dolů, vrazil ji Costiganovi do rozkroku a mrštil s ním směrem ke dveřím, kde stál Gary a chlapík se samopalem. Přitáhl jsem si paní Costiganovou k sobě a hodil ji stejným směrem. Gary, Costigan, paní Costiganová a chlapík se samopalem se srazili ve dveřích a spadli na hromadu.
Ze samopalu vyštěkla dávka a vysekala na stropě několik děr. Hawk proskočil francouzskými dveřmi a já těsně za ním. Drželi jsme se levé strany dvora a utíkali směrem k příjezdové cestě a k autu. Na rohu se objevil jeden z venkovních strážných a Hawk ho sejmul čtyřiačtyřicítkou. Kdesi vzadu zahřměl výstřel a po kamenném dvoře se rozdrnčela několikanásobná ozvěna. Hawk se přehoupl přes nízký plot a přistál lehce přímo za Broncem. Dopadl jsem přímo vedle něj, ucítil, jak mi žaludkem projel náraz a pak jsme už seděli v autě, Hawk řídil a řítili jsme se po příjezdové cestě.
"Brána je zavřená," zakřičel.
"Zaparkuj auto napříč před ní, vytáhni klíčky a přeskočíme plot!"
Za námi zabublala další kaskáda výstřelů a já ucítil, jak se auto zatřáslo a začalo naklánět na stranu.
"To jsou pneumatiky," řekl Hawk.
Došli jsme až k bráně. Hawk smykem vrazil auto přímo mezi dva sloupky u brány, prudce vyškubl klíče ze zapalování a

rychle jsme vylezli z auta a nahoru na střechu. Teď byla horní část brány v úrovni našich hlav. Nahoře nebyl žádný ostnatý drát. Bez problémů jsme se dostali na druhou stranu a lehce přistáli dole. Během pár metrů jsme se dostali mimo dosah reflektorů a ukryli ve tmě. Co nejrychleji jsme se snažili dostat k volvu. Za námi štěkaly dva samopaly a skrz plot posílaly do tmavé noci dávku za dávkou. Slyšeli jsme, jak kulky trhají lístky a lámou větvičky. Dostali jsme se až k ohbí cesty; volvo stálo tam, kde jsme jej nechali. Ozval se hlubší zvuk výstřelů z revolveru a v dálce se rozezněly sirény. První policejní auto jsme potkali už po cestě zpátky na bulvár Mill River. Jelo proti nám a brzo zmizelo.
"Hele kámo, myslíš, že už tu káru vysekali z těch sloupků?"
"Někdo pravděpodobně vyškubl dráty ze zapalování."
"Tak vo tom bych pochyboval," ušklíbl se Hawk. "Kdo se chce naučit startovat pomocí vyškubanejch drátů, musí být dítě ulice. A voni mi zrovna nepřipadali."
Už jsme zase mířili k silnici 101. Pomalu jsem si na ten kousek cesty začal zvykat. Hawk držel rychlost na devadesáti kilometrech.
Poklidně, ale svižně jsme projížděli ztichlou kalifornskou nocí, ale nesměřovali na žádné určité místo.
"Budeme se muset podívat na tu chatu," ozval jsem se po chvíli.
"Panáčku, oni vědí, že tam jedem."
"Stejně tam budeme muset."
"Ti už tam budou na nás dávno nachystaný," řekl Hawk.
"A taky už určitě odvedli Susan někam jinam," řekl jsem já.
"No jo, panáčku - ale stejně to tam budem muset vomrknout."

Kapitola 14

"Víš - ono je to tak trošku nanic, kámo. Není mi jasný, kde budeme tu chatu hledat," řekl Hawk a položil hlavu na volant.
Seděli jsme na parkovišti za hotelem Fisherman's Wharf Holiday Inn. Parkovali jsme těsně u budovy, takže kolemjdoucí policista si nás ve tři ráno mohl všimnout jen stěží.
"Zeptáme se doktorky Hilliardové."
"Susanina cvokařka? Jak ta by mohla vědět?"
"Možná nebude vědět nic. Ale lidé většinou s psychiatry mluví o různých věcech, a psychiatři si je většinou pamatují."
Sklopili jsme sedadla a leželi ve tmě.
"Ještě že jsme u Costiganů aspoň sebrali ty kvéry," zašeptal Hawk.
"No jo," povzdechl jsem si. "Jde to prostě horší a horší."
"Jde to s náma z kopce od tý doby, co sme se sem dostali."
"Připravenost je základem úspěchu," ušklíbl jsem se na něj.
Venku všechno ztichlo. Semtam jsem zaslechl, jak na cestě podél Embarcadera přehazoval řidič nákladního auta rychlosti. Bylo trošku chladno, ale nechtěl jsem zapínat topení. Auta s volně běžícím motorem by si mohl všimnout policista.
"Pomalu se nám začíná skládat pěkná hromádka žalob," řekl Hawk. "U Costiganů násilný vniknutí a taky přepadení, to docela určitě, přidej k tomu vraždu první třídy, zločinnej útěk a napadení policejních důstojníků."
"Myslíš, že nás mohou obvinit taky únos?"
"Za držení Costigana a jeho paničky? Jestli to udělaj, bude to vobvinění úplně na starou belu."
"No a samozřejmě jsme se také dopustili dvou vražd a jedné ozbrojené loupeže, teď mám na mysli Lea a jeho řidiče."
"Když nám to budou chtít přišít...."
"Pokud nás z toho budou chtít obvinit, udělají to."
"Hele, vem si to tak, že sanfrancisští policajti nebudou zrovna moc naštvaný až zjistěj, že někdo poslal Lea pod kytičky."
V jednom z hotelových pokojů se objevilo světlo. Zůstalo rozsvícené asi dvě minuty, pak znovu zhaslo. Až najdeme chatu, Susan už tam nebude. Costiganovi nebyli natolik hloupí. Ale nevěděli jsme o žádném smysluplnějším místě, takže jsme se stejně rozhodli, že tam pojedem. A věděli jsme také, že na nás budou Costiganovi čekat a že až přijde na lámání chleba, věci se pohrnou z kopce ještě rychleji a možná v tom zmatku na něco přijdem. Myslel jsem na její tvář, jak jsem ji viděl na obrázku vedle Russella. Myslel jsem na to, jak ji popisoval Hawk, na její ztuhlý úsměv a slzy v očích. Je to hrozná situace, ale miluju tě. Myslel jsem na Lea a na tu chvíli, když jsem ho zastřelil.
Musel jsem to udělat, nebylo zbytí. Ty holky by si to těžce odpykaly a přitom to nebyla jejich chyba. Uslyšeli jsme nočního hlídače. Patami narážel na zem a ve tmě se po parkovišti rozléhal zvuk jeho kroků.
Když procházel kolem, zůstali jsme zkrouceni a nehybní. Nebyla to chyba těch holek. Ale ony nemuseli šlapat chodník. A možná musely.
Nebyl jsem rád, že jsem zastřelil Lea. Ale musel jsem najít Susan.
"Jak je to ksakru možné, že jsme tak dopadli?" ulevil jsem si.
"Jsem oběť sociologickejch tlaků," řekl Hawk.
"Ty děláš podělaného lamače kostí jenom kvůli tomu, že tu máme rasismus?"
"Ne, jsem podělanej lamač kostí, protože je to práce, kde se pracuje málo a bere hodně. A takhle sem dopad, protože se tady potloukám s vybledlým gangsterem ve středních letech. Copak to, co děláš, by se tvý mámě líbilo?"
"Na mámu si nevzpomínám. Vychovával mě otec a dva strýčkové.

Bratři mojí matky."
"Oni žijí s tvým tátou?"
"Ano. Mají dohromady malou tesařskou firmu od té doby, co otec potkal matku."
"Rozvedli se, nebo zemřela?" zeptal se Hawk.
"Zemřela."
Noční hlídač šel zpátky podél druhé řady aut. Jeho kroky slábly a rozplývaly se ve tmě.
"Zjistíme, kde je ta chata," řekl Hawk. "A pro začátek sedne, když seženem nějaký pořádný vybavení. Náboje, bundy, pro tebe opasek - něco takovýho."
"Nejdřív musíme zjistit, kam vlastně máme jet," řekl jsem a pohnul se v křesle. Nikdy jsem nespával na zádech a nějak jsem se to nemohl naučit.
V pět třicet vyšlo slunce. V šest třicet jsme našli otevřený obchod a posnídali kávu a koláčky. V sedm třicet jsem zavolal doktorce Hilliardové z automatu na rohu Taylor a Beach Street. Ozvala se mi služba a já požádal, aby mi okamžitě zavolala: "Týká se to Susan Silvermanové; je to otázka života a smrti. Vyřiďte to prosím doktorce Hilliardové doslova tak, jak vám to říkám." Nechal jsem tam číslo telefonní budky a zůstal uvnitř. Během doby, co jsem čekal na odpověď, se před budkou zastavili dva lidé. Pokaždé jsem zvedl sluchátko a poslouchal vytáčecí tón. V sedm padesát pět telefon zazvonil.
Zvedl jsem sluchátko.
"Doktorka Hilliardová."
"Jmenuji se Spenser. Možná se o mně Susan Silvermanová někdy zmínila."
"Ano, to jméno jsem už slyšela."
"Susan je v nesnázích. Problémy takového druhu řeším spíš já, ne vy, ale potřebuju s vámi mluvit."
"Jakého druhu je ten problém, že jej můžete vyřešit pouze vy?"
"Russell Costigan ji někde drží proti její vůli."
"To má možná základ v problémech, které řeším zase já."
"To ano. Ale aby mohla zajít za vámi, potřebuje právě teď pomoc ode mě."
"Přijďte ke mě do kanceláře v osm padesát," řekla doktorka Hilliardová.
"Když znáte mé telefonní číslo, předpokládám, že znáte i adresu mé ordinace."
"Ano, budu tam. Viděla jste mě v televizi?"
"Ano."
"Zavoláte policii, až položím sluchátko?"
"Ne."

Kapitola 15

Hawk počkal venku a já šel dovnitř. Doktorka Hilliardová měla ordinaci ve velikém viktoriánském domě na Jones Street poblíž Filbertu, natřeném fialovou pastelovou barvou. Okolo domu vedl k zadním dveřím chodník z dlaždic. Nad dveřmi bylo napsáno ZAZVOŇTE A VSTUPTE. Udělal jsem obojí. Ocitl jsem se v malé béžové čekárně, kde stála dvě křesla a mezi nimi stůl a na něm prázdný popelník. Nábytek byl vyroben v moderním dánském stylu.
Popelník byl zdoben barevnou mozaikou. Vypadal, jako by jej navrhl příslušník skautského oddílu lišek. V rohu stál věšák na oděvy s horní pružinou lehce nakřivo a stojací lampa. Jedna žárovka byla spálená.
Na stole byl v hromádkách úhledně srovnán New Yorker, Atlantic Monthly a pár výtisků Scientific Americans. A u protější zdi hromádka inteligentních časopisů pro děti. Žádné komixy, žádný Spiderman, ani National Enquirer. Lidé s plebejskými sklony asi nemívají duševní choroby - nebo nepotřebují lékaře. V rohu naproti vstupním dveřím začínalo široké schodiště, které po šesti stupních ústilo na malou plošinku a ztrácelo se dál v domě. Schodiště a čekárna byly vydlážděny kobercem uklidňující šedivé barvy; na druhém konci v rohu u radiátoru tiše předlo rádio. Sedl jsem si poblíž radiátoru.
rádio. Sedl jsem si poblíž radiátoru. Během dvou minut sešla po schodech dolů mladá žena v černých tvídových kalhotech a nabírané bílé blůze a rychle vypadla ven aniž by mě zaregistrovala. Nahoře na schodech se něco pohlo, slyšel jsem zvuk otevíraných a zavíraných dveří, pak bylo minutu ticho a na plošince se objevila mladá žena: "Pan Spenser?"
"Ano."
Šel jsem nahoru po schodech. V otevřených dveřích na konci krátké chodby stála doktorka Hillardová. Prošel jsem kolem ní do ordinace.
Zavřela za mnou jedny dveře, pak druhé. Pro pocit jistoty.
Žádné tajemství odsud neunikne. Doktorko, nemůžu vystát vlastní matku. Doktorko, nikdy nemám orgasmus. Doktorko, mám strach.
Vše zůstávalo zavřeno za dvojitými dveřmi. Doktorko, bojím se, že jsem homosexuál. Doktorko, nesnáším svého manžela. Pravda jako obchod za zavřenými dvojitými dveřmi. Doktorko, mám strach.
"Žádná policie?" zeptal jsem se.
"Nikdo tu není."
Sedl jsem si do křesla, které stálo u stolu. Za mnou stál gauč - proboha, to byl opravdový gauč! Za stolem stálo obrovské akvárium a v něm se prohánělytropické ryby. Na zdi visely diplomy, vedle dvoukřídlých dveří stála knihovna plná lékařských knih. Doktorka Hilliardová se posadila. Mohlo jí být tak mezi pětapadesáti a šedesáti lety, bílé vlasy měla sepnuté do drdolu a tvář decentně nalíčenou. Měla na sobě černou sukni a dvouřadé černé sako, košili z černých

a stříbrných proužků, rozepnutou u krku. Ohrnutý límec volně trčel přes klopy saka. Na krku měla těžký starožitný zlatý řetěz s diamantem. Náušnice byly také zlaté, také staré a také v nich byl vsazen diamant. Na levé ruce měla nasazený zásnubní prsten z bílého zlata.
"Co o mě víte?" zeptal jsem se.
"Jste detektiv. Kdysi jste bývali se Susan milenci. Poslední dobou váš vztah poněkud ochladl, ale zůstalo mezi vámi vskutku pozoruhodně silné pouto. Pokud mám Susan věřit, tak se na vás dá sice sem tam nějaká ta chybička najít, ale v podstatě jste velice hodný člověk."
Na první pohled bylo zřejmé, že doktorka Hillardová je velice inteligentní žena. Připomínala mi vzdáleně Rachel Wallaceovou. Ve skutečnosti v sobě měla něco, co mi připomnělo Susan.
"Vsadil bych se, že jste si vymyslela to s tou chybičkou."
Doktorka Hilliardová se usmála. "Realita, se kterou se zde pokouším vypořádat, je dostatečně drsná, nemusím si nic vymýšlet."
Tím skončilo naše jemné škádlení.
"Řeknu vám, co vím. Před rokem nebo tak nějak odešla Susan dělat asistentku do Washingtonu. Potkala tam Russella Costigana a začali spolu chodit. Když složila doktorát, odstěhovala se a zabydlela v Mill River. Pracovala na spádové klinice v Costiganově nemocnici.
Zůstali jsme v kontaktu, a když zjistila, že mě ani nemůže pustit k vodě, ani se ke mně nemůže vrátit, vyhledala vaši pomoc. Před dvěmi týdny zavolala našemu společnému příteli, Hawkovi."
"Ten černoch, kterého ukazovali ve zprávách spolu s vámi?"
"Ano. Řekla, že potřebuje pomoc a že cítila, že nemůže říct přímo mě, tak jestli by nepřijel Hawk. On se zvedl a jel. Dostal se do problémů s Russellem Costiganem a policajty z Mill River. Jeden muž při té potyčce zemřel a Hawka zavřeli do vězení. Potom mi Susan poslala dopis, a v tom dopise stálo: Nemám moc času. Hawk je ve vězení v Mill River v Kalifornii. Musíš ho dostat ven. Potřebuju pomoc, Hawk ti to vysvětlí. Je to hrozná situace, ale miluju tě. Susan. Jel jsem do Mill River a vytáhl Hawka z vězení. Navštívili jsme pana Jerryho Costigana u něj doma a prohledali mu rezidenci. Hledali jsme Susan, ale nebyla tam. Dozvěděli jsme se ovšem, že je ‚na chatě'. Utekli jsme pryč, přišli jsem, a mě mimo jiné zajímá, kde je ta ‚chata'."
Doktorka Hilliardová se zasmála. "Hawk ti to vysvětlí. Ani na chvíli nezapochybovala o tom, že přijdete a že ji půjdete zachránit."
"Víte prosím, kde je ta chata? Nemluvila o ní Susan někdy?"
Doktorka Hilliardová seděla zpříma, ruce složené v klíně. "S tím, jak se věci mají, pochopitelně na policii jít nemůžete. Myslíte, že bych to mohla udělat já?"
"A kam na policii byste chtěla jít? Na který okrsek? Bydlela v Mill River, takže byste logicky měla jít tam. Ale tamnější policie je podplacená a patří Costiganům. Tu past na Hawka tehdy také nastražili s jejich pomocí."
Ohrnula lehce spodní ret a narovnala zpátky. Upřeně se na mě dívala a nespouštěla ze mě oči.
"Ta chata stojí v horách Cascade Mountains, kousek od Tacomy ve státě Washington. Je to poblíž Crystal Mountain. Možná by stálo za to informovat tamní policii a nahlásit, že se může jednat o únos."
Zavrtěl jsem hlavou. "To ne - nemůžeme vědět, jestli je Costigan taky nepodplatil. Je majitelem té chaty, a jako takový bude mít sklony ovlivňovat své okolí kdekoliv."
Doktorka Hilliardová přikývla.
"Kromě toho už tam Susan asi nebude. Oni vědí, že tam jedeme."
"Tak proč tam vůbec jezdit?"
"Aspoň je kde začít."
Doktorka Hilliardová znovu přikývla. Rybičky v akváriu se prohánělly ostošest.
"Ještě jste se mě nezeptal na nic o Susan. Většina lidí by to udělala."
"Cokoliv se odehrálo tady, je pouze její věc."
"A když ji najdete, tak potom co?"
"Potom bude zase volná, bude se moci vrátit sem a spolupracovat s vámi a nakonec bude moci uskutečnit ta rozhodnutí, která si přeje uskutečnit."
"A pokud se rozhodne tak, že to pro vás nebude zrovna příjemné?"
"Myslím, že bude. Ale to nemohu ovlivnit. Já se můžu jenom postarat o to, aby se mohla svobodně rozhodnout."
"Jednalo se v prvé řadě o ten vliv," řekla doktorka Hilliardová.
Nebyla to ani otázka, ani tvrzení, prostě jen neutrální konstatování.
"Ano, také si myslím. Mám za to, že jsem se ji snažil přespříliš ovlivnit. Snažím se to co možná nejvíc omezit."
"Absolvoval jste nějakou terapii, pane Spensere?"
"Ne, ale hodně jsem o tom přemýšlel."
"V pořádku."
Ryby plavaly sem a tam a doktorka Hilliardová se ani nepohnula.
Nechtělo se mi pryč. Susan sem chodila každý týden, možná i častěji než jednou týdně. Sedávala v tomto křesle, na tomto gauči? Nene, určitě to bylo křeslo, nikdy by se nepoložila na pohovku. Přede mnou seděla žena, která ji znala. Znala ji možná tak, jak jsem ji já nikdy nepoznal. Možná tak, jak ji nikdo nikdy nepoznal. Věděla o našem vztahu. Věděla o vztahu s Russellem. Seděl jsem s rukama za hlavou.
Svaly na rukou se mi bezděčně sevřely, doktorka Hilliardová si toho všimla.
"Vzpomněl jsem si na Susan a Russella Costigana," odtušil jsem.
Doktorka Hilliardová přikývla. "Susan vyrostla v rodině, ve které byla fóbie velice běžným a univerzálním jevem.

Zacházeli s ní jako s věcí, dobrou k tomu, aby se oni sami cítili dobře, nebo - a to je možná ještě důležitější - dospěleji.
Nikdy se nenaučila vážit si sama sebe jako člověka, vždy se považovala za někoho, kdo patří někomu jinému.
Když dospívala a poznávala věci, byla si toho stále více vědoma. To byl základ jejího prvního manželství. Ostatně sama vystudovala psychologii a zabývala se jí po celá léta. Ve chvíli, kdy do všech těchto pocitů začala pronikat, se vaše potřeba jí samotné stávala stále intenzivnější, což se jí jevilo jako potřeba někoho ovládnout. Musela odejít pryč."
"A Russell ji zachránil."
"Zachránil ji před vámi. A nyní ji vy musíte zachránit před ním," řekla doktorka Hilliardová. "Sdílím váš názor, že se to musí stát. Pokud nebude opravdu svobodná, bude její situace beznadějná. Ale bylo by lépe, kdyby se od něj mohla osvobodit sama."
Doktorka Hilliardová se zastavila a podívala přímo na mě. Pauza se zdála být nekonečná, až nakonec řekla: "Jsem na vážkách. Diskrétnost je ve vztahu k terapii slečny Susan axiomatická a bezpodmínečně důležitá. Ale abychom mohli zachránit její mysl, musíme nejdříve zachránit její fyzické já."
Neřekl jsem nic. Věděl jsem, že ať už řeknu cokoliv, nebude to to samé, co rozhodne doktorka Hilliardová.
"Je důležité, abyste si zapamatoval zásadní věc: bojí se závislosti, navzdory tomu, a ve skutečnosti proto, že je pro ni natolik přitažlivá.
Skutečnost, že bude zachráněna, nemá nic společného se zažehnáním tohoto strachu. Budete jí připadat dokonalejší, ale také nebezpečnější, neboť jí samotné stále ještě k dokonalosti kus schází."
"Panebože..." ujelo mi.
"Přesně tak," souhlasila doktorka Hilliardová.
Benátskými roletami na okně nad stolem doktorky Hilliardové pronikaly sporé paprsky slunce a rozplývaly se na bledě béžovém koberci.
"Bude chtít být zachráněna, ale nebude mě za to mít ráda," Seděl jsem bez hnutí, jen jsem si klouby třel o bradu. "Ale jestli ji nezachráním..."
"Nevykládejte si to nesprávně. Ona musí být zachráněna, protože násilné zadržování nemůže být nikdy pozitivní. A podle všeho, co vím, jste vy na ten úkol ideální člověk. Tohle všechno vám říkám jenom proto, abyste pochopil, co může nastat potom. Pokud se vám to podaří."
"Jestli se mi to nepodaří, budu mrtvý. A už mi na tom nebude záležet.
Což je nejlepší předpoklad úspěchu."
"I já si to myslím," přikývla doktorka Hilliardová souhlasně.
"Zachráním ji před Costiganem a pak ona může zachránit sama sebe přede mnou."
"Pokud tomu tedy dobře rozumíte," dodala.
"To rozumím."
"A když zachrání sama sebe, a potom se rozhodne být s vámi, budete to chtít?"
"Nic si nepřeju víc."
"A ta věc s Costiganem?"
"To mi vadí, ale ona je to, oč tady běží. Od samého začátku se snažila jak mohla nejvíc. Bylo to něco, co prostě musela udělat."
"Odpustíte jí?"
Potřásl jsem hlavou. "Odpuštění s tím nemá nic společného."
"A co s tím má něco společného?"
"Láska."
"A také potřeba," dodala.
"Frost," řekl jsem.
Doktorka Hilliardová zvedla zvědavě obočí.
"'Jen tam, kde láska a potřeba jedno jsou.'" "A další verš?"
"'A dílo je hrou o sázky smrtelné.'" Pokývala souhlasně hlavou. "Máte u sebe osmdesát dolarů, pane Spenser?"
"Ano."
"To je má běžná hodinová sazba. Pokud mi tuto hodinu zaplatíte, budu mít v rukou účinný argument a můžu tvrdit, že jste můj pacient.
Jistě víte, že vztah pacienta a lékaře je přísně důvěrný."
Dal jsem jí čtyři dvacítky a vzal si účet.
"Znamená to, že nebudete volat policii?"
"Přesně tak."
"Myslíte, že bych měl ještě něco vědět?"
"Russell Costigan není s velkou pravděpodobností zatížen žádnou morálkou ani zákony."
"To já také ne."

Kapitola 16

.

V knihkupectví na Market Street jsme si koupili autoatlas a poté navštívili snobský, ale dobře vybavený obchod se sportovními potřebami na rohu ulice O'Farrell. Připravovali jsme se na frontální útok na horskou chatu.
Když chcete jet na sever od San Franciska, můžete si vybrat: buď po mostu Golden Gate Bridge a poté podél pobřeží po stojedničce, nebo po Oakland Bay Bridge a poté zkratkou na Interstate 5. Když je člověk na útěku, nejsou mosty s placeným průjezdem zrovna to nejlepší.

Doprava je pomalá a policajti vás můžou zastavit a prohlížet si vás, když platíte mýtné. Je to velice oblíbená policejní výspa.
"Budou stavět každou káru, kde uviděj jednoho černýho a jednoho bílýho kluka," řekl Hawk zachmuřeně.
"Pojedeme okolo."
A tak jsme také udělali. Já řídil a Hawk kontroloval atlas. Jeli jsme po okresních silnicích směrem na jih až do Palo Alto, objeli spodní cíp zátoky a dali se zpátky na sever po východním břehu. Nikdy jsme nevjeli na žádnou lepší silnici, až v malém městečku Arbuckle na sever od Sacramenta jsme se nakonec dostali na Interstate 5.
Dalších 17 hodin nám trvalo, než jsme se dostali na silnici č.12 ve státě Washington, jižně od Centralie. Další dvě hodiny zabrala cesta do hor Cascade Mountains, poblíž hory Crystal Mountain, severovýchodně od Mount Rainieru. Poblíž Činúkského průsmyku, kde se cesta 410 vidličkovitě rozdvojuje, stál obchod a malý bar. Před dveřmi bylo napsáno SNÍDANĚ PODÁVÁME PO CELÝ DEN. Před obchodem se dalo zaparkovat na štěrkem sypaném parkovišti. Bylo ohraničeno napůl do země zapuštěnými pneumatikami, takže celá plocha vypadala jako obložená černými půlměsíčky. Barel na naftu se proměnil na odpadkový koš, který postavili poblíž předních dveří. Zdálo se mi, že ten koš ještě nikdy nikdo nevysypal. Polystyrénové šálky, obaly od sendvičů, láhve od piva, balíčky cigaret, slámky, kuřecí kosti, a spousta dalších neidentifikovatelných věcí nekontrolovatelně přetékala a tvořila okolo koše úhlednou zahrádku o průměru dobré tři metry. Jednoposchoďový obchod vypadal, jako by přestavěli jeden z těch bungalovů, postavených pár týdnů po skončení druhé světové války proto, aby vojáci, vracející se domů, měli kde zapracovat na nové generační vlně. Střecha i boky byly obloženy cihlově zelenými šindely. Přes celou přední stranu někdo přistavěl verandu, která měla poněkud venkovský vzhled. Mohl to být záměr, a docela dobře to mohla být také práce mizerného tesaře. Nad schůdky na verandu viselo paroží a ode dveří dolů na nás shlížela skelnými bulvami losí hlava.
Podél levé stěny se táhl pultík na jídlo a u něj šest přistavených židlí. Zbytek prodejny zaplňovaly poličky a stoly s jídly v plechovce, pánvemi na smažení, potřebami pro rybáře, lahvičkami s odpuzovačem hmyzu a upomínkovými hrníčky ve tvaru Médi Bédi.
Za pultem stál tlustý chlápek s tenoučkýma ručičkama a páskou přes pravé oko. Předloktí obou rukou měl pokryto tetováním. Na levé ruce měl napsáno Za boha a vlast, na pravé stálo v kolečku Valérie.
Na sobě měl tričko s krátkým rukávem, čepičku s nápisem CAT a četl brožovanou knihu od Barbary Cartlandové. Sedli jsme si k pultu. Nikdo jiný v obchodě nebyl.
"Chcete něco jíst, pánové?" zeptal se.
"Snídani, prosím. Dvě vajíčka žloutkem nahoru, šunku, hranolky, celozrnný toast a kávu."
"Nemáme celozrnné pečivo, jenom obyč."
"Nic černýho?" zeptal se Hawk.
Prodavač se na něj podíval úkosem a utrousil: "Ne, jenom obyč bílý."
"Dám si bílý toast," zkrátil jsem to.
"Já taky," řekl Hawk. "Stejná objednávka, akorát ty vajíčka trošku přismahněte po obou stranách."
Chlapík nalil kávu do dvou šálků a šoupl je před nás. Na Hawka se ani nepodíval. Pak se otočil ke grilu a začal nám připravovat snídani.
"Hledáme chatu, která patří Russellu Costiganovi. Víte, kde stojí?"
"Jo, to vím."
"A co myslíte, budete mít chuť říct nám, kde to je?"
"Počkejte chvilku, hoši, až dodělám to jídlo," odsekl. "Jasný?
Pěkně jedno po druhým."
"Ve vidlákově je všechno tak strašně jednoduchý..." povzdechl si Hawk.
Napil jsem se kávy. Střídali jsem se s Hawkem u řízení a když jsme neřídili, snažili jsme se spát za jízdy. Měl jsem pocit, jako by mi někdo nasypal pod víčka písek.
Chlapík naservíroval na talíř vajíčka, šunku a hranolky zrovna ve chvíli, kdy z opékače vyskočily čtyři toasty. Potřel je roztopeným máslem a snídaně byla hotová. Vzal jsem si kousek a zjistil, že hranolky jsou přesmažené a nasáklé olejem.
"Tak co jste to teda chtěli vědět?"
"Russ Costigan," řekl jsem. "Chceme se zeptat, jak bychom se dostali k jeho chatě."
"Dobrá, dobrá... to stačí. Je to největší chata v horách. Russ je pěkně v balíku, a je to dobrej chlap. Chová se jako obyčejnej člověk, žádnej náfuka. Žádnej zbytečnej luxus. Přijde, nakoupí a jde pryč. A vždycky se od něj člověk dozví něco zajímavýho."
"To je pravda, Russel je velmi zábavný člověk, a já se nemůžu dočkat, až nám bude vykládat nějaké rozmařilé historky. Jak se k němu dostaneme?"
"To je jednoduchý," opáčil a popsal nám cestu.
"Díky. Kdo vymyslel ten plot venku?"
"Myslíte ty pneumatiky? To nic není, to vymyslela má žena."
"Totální bomba," řekl Hawk.
"Až se uvidíte s Russem, nezapomeňte mu říct, že jsem to byl já, kdo vám dal instrukce."
Dorazili jsme snídani, nasedli do auta a jeli nahoru po čtyřistadesítce.
Věčně zelené zalesněné kopce připomínaly deštný prales, čistý vzduch se mohutnými proudy prohánět z kopců do údolí.
Víte jak se tomu říká? Volání divočiny!

Kapitola 17

Cesta k chatě vypadala přesně tak, jak nám to popsal prodavač z bufetu. Špinavá rozbitá silnice bez známky života, která se stáčela nahoru do věčně zeleného lesa.. O půl jedenácté v teplém podzimním ránu šveholili v lese ptáčci a lehounký vánek s sebou přinášel jemnou vůni. Sjel jsem z cesty a o míli dál zaparkoval.
"Tady nebude žádnej Bratříček Králíček," utrousil Hawk.
"To je mi jasné."
Vystoupili jsme z auta a zašli do lesa. Stromy byly tak vysoké a nahoře tak blízko sebe, že země pod nimi byla téměř čistá a zakrslý podrost se topil ve tmě.
"Půjdeme přímo na východ a budeme se držet tak, aby slunce bylo neustále před námi. Asi za hodinu a půl odbočíme na jih a zjistíme, jestli tu chatu můžeme obejít. Kdybychom ji o kousek minuli, půjdeme zkratkou."
"A když se netrefíme o pořádnej flák, půjdem rovnou za nosem do Oregonu, že jo?"
Lidé na chatě nás budou očekávat, nevěděli ale kdy nás mají očekávat. Měli jsme čas a mohli jsme si dovolit být trpěliví a opatrní.
Susan možná nebyla zrovna nejspokojenější, ale nejspíš jí nehrozilo nebezpečí. Aspoň něco, to já o sobě říct nemohl.
Holé kmeny stromů okolo se tyčily vysoko k nebi. Až v místech, kam už dosáhly sluneční paprsky, začínaly větve sílit, růst do šířky a byly propojeny jedna s druhou. Sem tam jsme museli obcházet spadlé stromy, jejichž kmeny měly v obvodu okolo pěti metrů. Větve se jim při pádu zlomily a kořeny, vyrvané ze země, trčely výš než moje hlava. V lese poletovali ptáci, ale po žádných jiných zvířatech nebylo ani stopy. V jedenáct jsme odbočili na jih a slunce nás začalo hřát zleva.
V jedenáct hodin dvacet minut jsem ucítil dým dřevěný dým.
Podíval jsem se na Hawka a ten přikývl. Zastavili jsme se, nasávali vzduch a vyčkávali. Nezaslechli jsme žádný zvuk, jehož původcem mohl být člověk; jen zpěv ptáků a vítr, který se líně převaloval ve větvích.
"Čekaj na nás, a to znamená, že budou mít okolo hromadu lidí," řekl Hawk tiše a já přikývl. Dřevěný dým bylo stále cítit.
Pomalu a opatrně jsme se začali pohybovat dopředu. Bylo těžké stanovit, odkud kouř přichází, ale tušili jsme, že přichází odněkud zepředu a tak jsme se kousek po kousku sunuli tím směrem. Vytáhl jsem nabitou pistoli; kulka ležela v komoře a kohoutek byl napůl natažený. Vepředu vpravo jsem zahlédl, jak se sluneční paprsky od něčeho odrazily.
Chytl jsem Hawka za ruku. Přikývl a začali jsme se sunout tím směrem. Opatrně jsme našlapovali na měkké podloží; šli jsme tak opatrně, jak jen to šlo, každý krok pečlivě tlumili a dívali se, kam šlapeme. Ze všech sil jsme se snažili poslouchat, cítit a vidět. Dávali jsme pozor na lidi s pistolemi, dávali pozor na suché větvičky, které nás mohly prozradit, kdybychom na ně šlápli. Dávali jsme pozor na elektrické vedení a na televizní kamery.
Náhle pod námi objevilo otevřené prostranství. Na druhém konci malého průseku stála chata. Obrovská horská chata se spoustou skla a vysokou strmou střechou. Na severní straně budovy trčel široký kamenný komín. Ten kouř, který jsme cítili, stoupal z něj. V prvním poschodí se přes celou šířku budovy táhl balkón. Zábradlí tvořily sympatické vyřezávané sloupky. Ve stěně za balkónem byly vsazeny posuvné skleněné dveře, které ústily směrem na jihozápad.
Hawk vedle mě zašeptal: "Hory ožily zvukem hudby, panáčku."
Před chatou vedla až k skoro do přízemních místností makadamová příjezdová cesta, kousek dál bylo kulaté místo na otáčení. Podél cesty byl postaven rustikální plot a v pravidelných intervalech trčely lampy, připomínající starodávné lucerny. Na kulatém parkoviš'átku stál červený džíp s bílou plátěnou střechou a vedle něj černý džíp s falešnými dřevěnými boky. Kromě kouře s komína se kolem dokola nic nepohlo.
"Jaký rozkošný domov," odfrkl jsem.
"Přijeďte všichni," řekl Hawk, "jen pojďte hezky dál a dejme si ňákej horkej cider u krbu!"
"Jako by nás tam nečekaly žádné problémy."
"No...aspoň to tak fakt vypadá."
"Myslíš, že bysme tam měli vtrhnout?"
"Bude jednodušší kámo, když se odpráskneme tady nahoře navzájem.
Ušetříme si cestu."
Přikývl jsem. "Pojďme si to chvilku jen tak prohlížet."
Seděli jsme skrčení v nízkém zeleném porostu, opírali se zády o široký kmen ve skrytu větví a dívali se směrem k chatě, ale nic se tam nedělo. Rozkošný den v deštném lese na severozápadním pacifickém pobřeží. Kouř z páleného dřeva dodávala vzduchu v divočině pikantní vůni.
"Odhaduješ, kámo, že budou rozestavěný někdo okolo baráku v lese?"
"Ano."
"S největší pravděpodobností makaj na směny."
"Když budeme sedět potichu, možná se nám podaří odpozorovat, až se budou měnit."
"Hm."
Měli jsme krásný rozhled na celou chatu, která ležela v nepříliš širokém údolíčku. Blyštivé sklo a pečlivě poskládané kamenné stěny jí dodávaly venkovský vzhled. Podél jedné strany cesty se táhly elektrické dráty, které se na konci cesty stáčely napříč a poblíž jihozápadního rohu balkónu se napojovaly do chatky.
"To teda chce pěknou výdrž, sedět pár hodin v lese a nemít šajn, kdy se někdo ukáže," povzdechl si Hawk.
"Neboj, za chvilku je uvidíme."
"Jak dlouho budem dřepět na zadku?"
"Než se něco stane. Času máme dost. Budem sedět a čekat, až se něco stane."
"Je dobrý, že víš, co děláme. Se tady honíme už od tý doby, co jsme vylezli ven."

Kapitola 18

Směny se měnily okolo třetí hodiny odpoledne. Z chaty se vynořili čtyři muži s dlouhými puškami a na čtyřech různých místech vstoupili do lesa. Na stejných místech se za chvíli objevili jiní čtyři muži a vešli do chaty.
"Ručnice," zašeptal Hawk. "Vypadaj' jako třicet třicítky."
"Dobrá, takže tohle by jsme měli. Teď by mě ještě zajímalo, co nás čeká uvnitř."
"Nějaký bouchačky, ale nevíme kolik a kde."
"A možná také Susan."
"O tom silně pochybuju."
"Musíme to ale zjistit určitě."
"Jasný."
Sem tam bylo vidět veverku; ten pohled byl ale podivně nemístný vzhledem k tomu, že jsme byli mimo město. Občas zazpíval nějaký pták. Když okolo půl šesté začalo zapadat slunce, cítili jsme, jak se ochladilo.
"Nejlepší pro Susan by bylo, kdyby se zachránila sama," řekl jsem.
"No nevypadá to, že by s tím mohla nějak pohnout zrovna teď," zavrčel Hawk. "Se mi zdá, že bysme měli vypadnout i s ní a pak se může holčička zachraňovat sama jak jen bude libo."
"Naprosto správně."
"Zlikvidujem Russella a pak už se možná nebude muset před ničím zachraňovat."
"To by pro ni možná nebylo zrovna to nejlepší."
Hawk byl chvíli zticha. Když slunce zapadlo úplně, rozsvítily se okolo chaty lampy a celé prostranství zaplavilo prudké světlo.
"Fotoelektrický spínač," zašeptal jsem.
Hawk se zeptal: "Mám tomu rozumět tak, že budeme s tím šmejdem Russellem jednat jak v rukavičkách?"
"Já nevím...já nevím přesně co říkám. Nemám dost informací.
Snažím se přijít na kloub tomu, čemu nerozumím."
"To je život, kámo."
"Možná potřebuje být schopna zachránit sebe sama, a možná to znamená vypořádat se s Russellem."
"Tak sem nějak tak počítal s tím, že Russell je mrtvej muž. Něco mu totiž dlužím."
"Já vím," řekl jsem. "Přemýšlel sem nad tím, jak rozhodneme kdo ho sejme. Ale možná to tak nebude."
"Ehele....to je jednoduchý jak facka, šéfiku. Když si představím, jak toho hajzlíka sejmu, hřeje mě to u srdíčka."
"Ale když to nebude pro Susan to pravé?
"Pak se na to vykašlem, jasná věc. Nejsme tu proto, abysme jí podělali život. Já toho grázla nepotřebuju vodkráglovat, jenom by se mi to moc líbilo."
"To mě taky, a možná ještě možná víc než tobě."
"Bych řekl kámo, že víc než komukoliv jinýmu."
"No a právě teď mám pocit, že bysme to neměli dělat, pokud nebudeme muset.
Ve světle, které se odráželo od mýtiny, jsem si všiml, jak Hawk pokrčil rameny.
"Tak si to vynahradíme pozdějc, no a....?"
"Určitě."
Uvnitř chaty někdo rozsvítil a zase zhasl světla, ale neviděli jsme vůbec nic. Skrz okna jsme dovnitř nedohlédli. Venku se opět vyměnily směny. Strčili jsme si ruce do kapes, seděli a čekali. Snědli jsme pár müsli tyčinek a trošku sušeného ovoce s oříšky a krátkou chvilku jsme si také zdřímli. Noc právě začínala. Světla uvnitř zhasla, jen v jedné místnosti dole zůstalo rozsvíceno. Venkovní reflektory zůstaly rozsvícené.
Strážní si znovu vyměnili hlídky. K ránu pak začalo pršet. Pomalu jsem se postavil a protáhl se. Cítil jsem se jako auto na smetišti.
"Teď se ukáže Russell. Myslím, že jsme na tom líp než on," řekl Hawk.
"Dej si studentskou směs."
Hawk si nabral do dlaně a bez jakéhokoliv nadšení začal žvýkat.
"Vypadám snad, jako by mi to nechutný svinstvo nějak zvlášť šmakovalo? Vypadám snad, že bych byl urvanej z pitomejch müsli tyčinek? Já zbožňuju vejce do skla a kromě toho sem hrozná citlivka.
Sem zvyklej na kompletní servis, kámo."
"Ale hezky se nám rozpršelo, že?"
"Děsně osvěžující," zavrčel Hawk.
Spolu s kouřem k nám vítr od chaty donesl vůni čerstvé kávy.
"Jestli začnou smažit slaninu, rozbrečím se," povzdechl jsem si.
Oba jsme byli na nohou a potichu se protahovali. Mluvili jsme velmi tiše, zkoušeli jsme se zahřát a rozhýbat, aniž bychom na sebe upozornili stráže. Byla pořád tma a navíc silně pršelo.
"Ucpeme ten komín, kouř se nažene do chaty a lidi vyběhnou ven," napadlo mě.
"A co když tam je Susan?"
"Tu vezmou sebou ven taky," odtušil jsem. "Nic by nezískali, kdyby zemřela. Domnívám se, že ji Russell má rád."
"Z čehož mi vychází, kámo, že někdo z nás bude muset nahoru na tu střechu, žejo?"
"Přesně tak."
Stáli jsme v dešti a pozorovali dům. Dneska tu nebyli žádní ptáci, ani veverky. Sledoval jsem elektrický a telefonní kabel a místo, kde se napojovaly na chatu.

"Je třeba něco udělat. Musíme je zmást a odlákat jejich pozornost.
Trochu si zahrajem na záškodníky."
"Hrát si na záškodníky nám šlo vždycky jako po másle."
"Co myslíš, podaří se nám odsud sestřelit ten elektrický kabel?"
"Odsad'? S pistolí jsme bez šance."
"Můžeme to zkusit s ručnicí."
Hawk se usmál: "Jo, to by šlo. O čtyřech ručnicích bych něco věděl."
"Ta nejbližší je kousek odsud, takových sedmdesát metrů."
"Hele, kámo, já jdu pro ten kvér. Ty oběhni barák a vylez na ten kopec, co stojí za nim. Až sestřelím kabely, všichni se sem nahrnou jak vzteklí psi. Ty vylez na střechu a něco nacpi do komína."
"A oni tě mezitím budou honit."
"Mezitím jim do těch jejich špekatejch prdelí nasázím tady tou novou bouchačkou pár broků."
"To se mi líbí," zasmál jsem se. "Dej mi čas, abych se tam stačil dostat. Až začneš střílet, polezu na střechu."
"Nemusíš moc spěchat. Až pudeš naokolo, akorát se budu starat, aby ta flinta přišla do mýho osobního vlastnictví."
Opustil jsem bezpečný příkrov lesa, ale držel jsem se při zemi a pomalu se plížil v dešti. Opatrně jsem našlapoval na vodou nasáklé vrstvě listí, která byla všude kolem. Šustění mých kroků bylo utlumeno kapkami deště, které prskaly všude kolem mezi stromy. Postupoval jsem velice opatrně; než jsem se dostal dozadu za chatu, trvalo mi to dobrou půlhodinu. Ze zadního svahu jsem uviděl, že chata byla postavena na úbočí kopce a na střechu se bude dát skočit ze stromu. Možná.
Našel jsem si nejvhodnější strom a připlazil se pod něj. Voda mi promočila bundu a pár kapek mi steklo po krku a dolů podél páteře po zádech. Pod spodními větvemi stromu jsem se krčil minimálně další čtvrthodinu. Pak jsem zaslechl první výstřel. Byla to ručnice, a po prvním výstřelu následoval druhý a třetí. Třetí kulka zasáhla porcelánový držák, ke kterému vedly kabely s elektřinou. Mezi stromy dole bylo vidět nějaký pohyb a ve dveřích se objevilo několik dalších strážných. Zazněl další výstřel a jeden z nich se sesunul k zemi. Strážní začali pálit nazdařbůh do lesa. V ranním šeru jsem vylezl do koruny stromu a skočil na střechu chaty, sbitou z ručně tesaných šindelů, takže jsem přistál celkem pohodlně, i když lilo jako z konve. Vyšplhal jsem se až nahoru na hřeben a přeplazil se ke komínu. Dolů vedly dva průchody. Sundal jsem si bundu, náboje zastrčil do kalhot a zmuchlanou bundu nacpal do roury. Mokrá látka tvořila kompaktní pružnou hmotu a z komína přestal okamžitě stoupat dým. Dole pode mnou houstla přestřelka. Většina výstřelů mířila do lesa a dole na mýtině pod sebou jsem letmo zahlédl nějaký pohyb. Po mokrých šindelech jsem se sesunul po přední šikmé části střechy a přistál na příčném balkónku.
Přitiskl jsem se na zem s pistolí v ruce. V domě jsem slyšel kroky a mužské hlasy. Někdo tam hrozně křičel. Stráže venku střílely naslepo mezi stromy. Skleněnými dveřmi se začaly valit první proužky dýmu. Dole někdo otevřel dveře a bylo slyšet víc hlasů a víc zmatku.
Naklonil jsem se přes okraj balkónu a nakoukl, co se děje dole na dvoře. Z domu vyšli čtyři muži s pistolemi v rukou. Jeden z nich měl baterku. A hned za nimi se objevili další dva.
Nad celým tím zmatkem zazněl něčí hlas: "Co se to tu ksakru děje?"
Jako by v tom výkřiku byl celý pláč lidstva.
"Asi vyhořelo něco v elektrice, protože zhaslo světlo a někde něco hoří!"
"Kolikrát se střílelo?"
"Nevím."
Z jiné části lesa se ozvala ručnice.
"Můj bože, oni střílí na auta!"
Jeden z džípů ozářil záblesk světla a jak z pneumatiky unikl vzduch, naklonil se trochu na stranu.
"Už jsou všichni venku?"
"Myslím, že jo. Kolik nás tam vlastně bylo?"
Z lesa se ozval další výstřel a po mýtině kodrcala syrová ozvěna.
"Gino to koupil!"
"Rozdělte se, ksakru, každej na jinou stranu!"
Otočil jsem se a jako had se odplazil pryč. Podařilo se mi odsunout jedny skleněné dveře. Zevnitř se vyvalily mračna dýmu. Zůstal jsem u země a protáhl se dovnitř. Blízko u země se dalo docela dýchat.
Měl jsem oproti ostatním obrovskou výhodu. Věděl jsem, že v domě nehoří.
V horním patře byly čtyři ložnice, uspořádané okolo čtyřech stran vnitřního balkónu, který ústil do prostoru s katedrálovitým stropem nad prvním patrem. Vnitřní prostor se táhl nahoru středem chaty.
Plazil jsem se tak rychle, jak to jen po břiše šlo. Oči mě štípaly a tekly mi z nich potoky slz, špatně se mi dýchalo. V žádné z ložnic nikdo nebyl. V ranním pološeru a mezi chuchvalci dýmu toho nešlo o moc víc vidět. Když jsem prohlédl poslední z nich, zhluboka jsem se nadechl a seběhl po schodech dolů do hlavní místnosti. Nikoho jsem tam neviděl. Na druhém konci místnosti byl do zdi vestavěn krb. Šel jsem k němu a pohrabáčem z něj vyházel několik doutnajících polen dolů na koberec, který začal doutnat. Úporně jsem se snažil zadržovat dech.
Přeběhl jsem pokoj, klesl k zemi a dýchal tak slabě jak jen to šlo. V hlavní místnosti také nikdo nebyl. Ve skutečnosti jsem nevěřil, že tam někdo bude, ale když jsem ji tam nenašel, byla to těžká rána. Zadní strana chaty byla zasazená do svahu, takže v přízemí vzadu nebyla žádná okna. Ještě pořád jsem se snažil nedýchat. Vyběhl jsem zpátky do prvního patra a vyskočil oknem ven. Bylo to sotva pět stop vysoko.
Podlaha chalupy už začínala hořet a okny v prvním patře jsem viděl první plameny.
Z nebe dolů padaly silné provazy deště. Před nějakou dobou jsem jel lodí z Fort Lewisu do Koreje a vzpomínal na to,

jak často ve Washingtonu pršelo. Plazil jsem se lesem po břiše, pokoušel jsem se obejít chatu naokolo a dostat se zpátky na místo, kde jsme nechali zaparkované auto. Déšť byl studený jako led a jelikož jsem neměl bundu, prosákl mi tlustým rolákem až na kůži. Zaslechl jsem přidušenou ránu, jak plameny vyšlehly z oken v prvním patře. Susan jsme sice nenašli, ale zcela určitě jsme Costiganům lezli pěkně na nervy.
Což bylo lepší než nic.

Kapitola 19

Když jsem se vybrodil ven, Hawk už seděl v autě a túroval motor, přitom nezapomněl zapnout topení. Do tváře mi šlehla poslední mokrá větvička. Pak jsem opustil ochranný příkrov lesa a vylezl na cestu asi tři metry za volvem.
Ve stejnou chvíli vylezlo ven dalších deset mužů s puškami v rukou.
Na mé straně, na opačné straně, před volvem také. Jedním z nich byl tlustý chlapík s vyzáblýma rukama, který pracoval v obchůdku, kde jsme včera snídali. Dvouhlavňovou brokovnicí mířil přímo na mě.
"A kdo by si vzpomněl na obchůdek," řekl jsem.
"To je obchod pana Costigana," odsekl hrubě.
"To mi došlo."
Motor volva náhle zarachotil a na mokré cestě zakvílely pneumatiky.
Muži před autem měli ještě čas vypálit jednu ránu skrz přední sklo, potom uskočili z cesty a auto s vřískotem vyrazilo nahoru po cestě a zmizelo za zatáčkou.
"Ten hajzl!" zařval prodavač.
"Moc byste toho chtěl. Čekali jste a chtěli si nás pojistit oba, že?"
"Máme tebe," procedil mezi zuby a zašklebil se s puškou v ruce.
"Tvůj kámoš sbalil fidlátka, jako by mu hořelo za prdelí, a nechal tě v tom, jako většina negrů."
Pokrčil jsem rameny. Volvo už nebylo za zatáčkou slyšet. Muži mě obestoupili ze všech stran. Chlápek, co vypálil na Hawka, řekl: "Sem ho možná trefil do ruky, Warrene."
Prodavač přikývl. Nepohnul brvou a nespustil ze mě oči, ani když volvo mizelo za zatáčkou, ani když se za ním nesly výstřely.
Díval se přímo na mě přes dvojitou hlaveň brokovnice. "Bobby, ty a Raymond jděte pro auta. Jen co tohodle pána odprásknu, pojedeme za tím negrem."
Nikdo nevydal ani hlásku, jen ti dva muži šli dolů po silnici. V uších mi znělo šumění deště, rytmus dopadajících kapek a pomalejší synkopické klepání vody, která stékala dolů z listů a větviček. Prodavač přistoupil blíž a strčil mi obě hlavně na dlaň před obličej.
"Mám za to, že když vypálím z obou najednou, tak ti tu tvoji palici ustřelím natotata a nic ti z ní nezbyde."
"Jestli se trefíš."
Prodavač se zachechtal. "Jestli se trefíš," vyrazil ze sebe. "Ty vylízanej kreténe. Jak můžu odsud někoho brokovnicí minout?" Ramena se mu otřásla smíchy.
"Pojď, Warrene," řekl jeden z pistolníků. "Napal to do něj a deme za negrem. Nebo bude pan Costigan naštvanej."
Warren přikývl. "Fajn. Běžte kus dál, jestli nechcete být od rozstřelenýho mozku a od krve." Pak úsměv zmizel a oči se zúžily.
Pomalu se nadechl a když se snažil namířit, hlava mu poskočila a na čele se zničehonic objevila kulatá červená díra. Z lesa napravo se donesl opožděný výstřel. Warren se zapotácel, puška mu poklesla a vypadla z rukou. Zaklonil se dozadu a spadl na zem. Celá scéna jako by zmrzla. Otočil jsem se a zapadl zpátky do lesa. Výstřely z ručnice pokračovaly v monotónním tempu s intervaly, ve kterých bylo možno v komoře třicet třicítky vyměnit náboj.
Mířil jsem tryskem k místu, ze kterého se ozývaly výstřely. Pistoli jsem držel v ruce a prodíral se promočeným lesem tak rychle, jak jen to šlo. Běžel jsem v podřepu a levou rukou držel před sebou a odhrnoval větve z cesty, aby mě nešvihaly do očí. Křížová palba z cesty prosekávala lístky a lámala větve kolem dokola, ale většina výstřelů směřovala do míst, odkud pálila ručnice.
Uslyšel jsem před sebou Hawka, který zavolal: "Spensere!" a pak jsem ho uviděl, jak stojí za stromem v malém průseku a láduje náboje do zásobníku winchestrovky. Z cesty se ozývala téměř nepřetržitá palba. Po čtyřech jsem přeběhl volný prostor a skryl se za Hawkovým stromem. Ve výši očí se do něj zaryla kulka.
"Je to dement, střílí moc vysoko," utrousil Hawk.
Průsek byl asi o deset metrů výš než cesta. Přímo pod sebou jsem viděl tři těla, zkroucená v smrtelné křeči. Zbytek mužů s pistolemi se krčil za druhou stranou cesty a pálil směrem k nám.
"Na tý cestě je zatáčka ostrá jak břitva," řekl Hawk. "Auto stojí deset metrů tímto směrem." Pokynul hlavou směrem dozadu. "Motor pořád běží."
"Pojďme, vypadneme odsud, než sem přivezou svoje auta," řekl jsem.
Hawk přikývl. Pod jedním okem mu zela malá rána, ze které mu dolů po tváři crčel jemný potůček krve. Než stačily rudé kapky dopadnout na košili, déšť je rozmáčel do růžova. Vypálil šest výstřelů směrem k protivníkům tak rychle, jak jen byl schopen zvládat spoušť na winchestrovce. Pak ji odhodil za strom a pádili jsme k volvu. Ozvala se palba, ale když střílíte do kopce, máte tendenci střílet příliš vysoko.
Pěti skoky jsme dostali dolů na cestu a kulky neškodně bzučely a svištěly vysoko nad námi. Posledních deset metrů jsme napůl jeli jako po skluzavce, napůl se prodírali, protože bahnitý kopec se změnil v strmý kluzký svah. S žuchnutím jsme dopadli na cestu vedle volva a zašpinění a prosáklí bahnem vletěli do volva. Sedl jsem si za volant a v mžiku jsme odírali gumové pneumatiky o cestu. Po padesáti metrech směrem nahoru jsem udělal smyk přes ruční brzdu a otočil

auto rovnou na cestě. S plynem sešlápnutým až dolů na podlahu jsem se rozjel směrem dolů mezi naše špatné hrdiny. S řevem jsme projeli kolem nich a dvou dalších aut, která jela v protisměru. Než jsme se dostali za další zatáčku, šly na nás jenom tři další výstřely. Jeden proletěl zadním okénkem, zbylé dva mířily úplně vedle.
Plyn jsem držel úplně dole a upřímně řečeno jsem na mokrou cestu s mnoha zatáčkami jel až příliš rychle. Na cestě za námi nikdo nebyl. Zpomalil jsem na šedesátku.
Podíval jsem se na Hawka. Řeznou ránu na hlavě si kryl chomáčem zmuchlané látky. "Sklo?" zeptal jsem se.
"Jo, střep, jak ten chlápek prostřelil okno."
"Prodavač z obchodu byl Costiganův člověk."
"Takže něco jako předsunutá hlídka?" zašklebil se Hawk.
Přikývl jsem. "A ve chvíli, kdy se dozvěděli, že jsme šli dovnitř, taky další pojistka na zpáteční cestě, to kdyby náhodou nevyšla ta léčka, kterou nachystali u chaty..."
"Teda to ti povím - důkladní parchanti, jen co je pravda..."
"Bude dobré si to zapamatovat. A abych nezapomněl, v přihrádce na přístrojové desce jsou nějaké obvazy."

Kapitola 20

Jeli jsme po čtyřistadesítce směrem na sever. "Našels tam něco?"
zeptal se Hawk.
Zavrtěl jsem hlavou.
"To bylo jasný, že tam nebude."
"No jo."
Hawk podal ze zadního sedadla autoatlas a otevřel jej na klíně.
"U Seattlu bychom měli najet na dálnici a dát se na východ," řekl jsem.
"Do hajzlu," ulevil si Hawk.
"Věděli jsme, že tam nebude, Hawku."
"No jasně..."
Z Hawka kapaly kapky vody přímo na atlas. Déšť padal dolů v strmých proudech a stěrače opisovaly půlkruhy v metronomicky pravidelném rytmu.
Hawk si svlékl košili a hodil ji na zadní sedadlo, ale košili měl mokrou také, a kalhoty, stejně jako moje, prosáklé vodou skrznaskrz.
"Na jakou cestu se musíme dostat?" zeptal se Hawk.
"Na devadesátku. Po ní se dá jet na východ až do Bostonu."
"Jedem domů?"
"Nevím... nevím, kam vlastně jedeme."
"Možná by stálo za to se usušit, pořádně se nadlábnout a dát se do kupy."
"Už brzy. Nechci, abychom se ukazovali příliš blízko chaty a vypadali jako dva chlápci, co strávili noc v lese."
"Kámo, měli bysme přejet na druhou stranu Seattlu, tam to vodstavit u cesty a přehodit hadry v autě."
Přikývl jsem. Stěrače stíraly. Déšť jako by nechtěl přestat. Na parkovišti za hotelem Holiday Inn u silnice 90 v Issaquahu jsme vytáhli z kufru čisté šaty a dost nepohodlně se převlékli v autě. Mokré šaty jsme smotali do rance a nacpali zpátky do kufru. Pak jsme se znovu vydali na východ přes Cascade Mountains a do střechy bubnoval vytrvalý déšť.
"Costigan má víc peněz než Yoko Ono," řekl jsem po chvilce.
"Mohl se se Susan schovat kdekoliv na světě."
Hawk přikývl.
"Nemáme ani ponětí, kde je hledat."
Přikývl znovu.
"A kdyby se chtěla ona spojit s námi, nemá šanci. Je na tom úplně stejně - neví, kde jsme."
A ještě jedno přitakání.
"Potřebujeme pomoc. Potřebujeme se dostat někam, kde by se s námi mohla spojit, až bude mít příležitost. Potřebujeme si nějak ujasnit, co vlastně budeme dělat. Měli bychom jít domů."
"Pěkná dálka," podotkl Hawk.
"Ve Spokane je letiště. Odtud poletím. Použijeme Leovu kreditní kartu a až se dostaneme do Bostonu, někam se zašijeme a dáme dohromady."
"Byls někdy v tom Spokanu na letišti?" opáčil Hawk.
"Jo, byl."
"Mají tam nějakej dlabanec?"
"Něco takového."
"Dobrý. Od včerejší snídaně jsem nic neměl v hubě kromě toho podělanýho svinstva pro lasičky."
"Lasičky nežerou müsli, jsou to masožraví tvorové."
"To já taky. A už do sebe nebudu cpát žádný semínka ani datle."
"Taky tam byly oříšky," řekl jsem, "burské oříšky."
"Tak ty ležej v žaludku akorát tak nějakejm Búrům, já si dám v tom zapadákovským letišti kotel pořádnýho jídla."
"V letadle nejspíš taky dostaneme nějaké jídlo."
"No to mě podrž. Asi jsem zhebnul a šoupli mě přímo do nebíčka."

"Je ti ale jasné, jaké to je letět odpoledne ze západního pobřeží?"
"Nikdo nám neutrhne hlavu, když se zastavíme a zeptáme někoho," řekl Hawk. "Můžem taky nacpat něco do bříška. Prahnu po něčem zaručeně nezdravým. Spousta cholesterolu, kotel soli, a všechny takový ty věci, znáš to."
"Tak takové jídla dostaneš na letišti naprosto spolehlivě."
"Je fajn, že se v dnešní době může člověk ještě na něco spolehnout."
Na letišti ve Spokane jsme si koupili čtyři hamburgery, dvě kávy a šli je sníst do auta. Seděli jsme tam celou noc. Nad ránem jsme se zvedli, opláchli se na koupelně, dali si další kávu a jako první jsme se nalodili na let United Airlines číslo 338 do Bostonu s přestupem v Chicagu.
Ten večer jsme se o třičtvrtě na šest večer vypotáceli z letadla na letišti v Loganu, nalití chlastem a nacpaní jídlem z letadla. Měl jsem pocit, že jsme právě prožili poslední den Pompejí.
"Mám auto zaparkované v Centrálních garážích," řekl jsem.
"A ty si myslíš, kámo, že si ho fízlové nevšimli?"
"Myslím, že ne, a taky si myslím, že můžu věřit prezidentovým televizním projevům."
Odjeli jsme kyvadlovým autobusem na zastávku metra a odtud se svezli na stanici Park Street.
"Mám jednu kamarádku," řekl Hawk, "žije na Chestnut Street, v jednom kvartýru poblíž řeky. Bude mít radost, že se u ní dáme dohromady."
Podzimní večerní procházka byla velmi příjemná. Před námi se ruku procházel pán s dámou ve středním věku. Ona měla na sobě vlněnou sukni a tvídové sako s límcem obráceným vzhůru a kolem krku nosila volně omotanou kaštanově červenou šálu. Prošli jsme malým podloubím na rohu ulic Charles a Beacon Street a pokračovali dál na Chestnut Street. V polovině Beacon Street jsme se zastavili. Za námi se tyčila majestátní silueta Beacon Hillu. Hawk zazvonil na zvonek u skleněných dveří s bílým rámem. Nikdo se neozýval.
"Je to letuška," řekl Hawk. "Tráví fůru času na cestách."
"Říká se palubní obsluha. Copak nemáš cit pro minoritní hierarchii, ty natvrdlý uzenáči?"
Hawk se zašklebil a znovu se opřel o zvonek. Žádná odpověď.
Vedle dveří stál malý stromeček, zasazený do velkého květináče.
Hawk sáhl do hustých spodních větví a vytáhl malou plastikovou krabičku.
Vytáhl z ní klíč a otevřel dveře se slovy: "Druhý patro, kámo."
Šli jsme nahoru po schodech a drželi se levé zdi. Schody byly vyrobeny z ořechového dřeva, zdi někdo poskládal z bíle natřených panelů. Balkóny zářily také bíle a precizní podstupnice se stáčely nahoru.
Když jsme došli až na konec schodů, vytáhl Hawk z krabičky další klíč a otevřel dveře do bytu. Dveře vedly přímo do obývacího pokoje, vedoucího kolmo od chodby až k oknu, ze kterého byl výhled přímo na Chestnut Street. Nalevo byl vchod do malé kuchyňky a dveře nalevo vedly přímo do ložnice. Zdi v obývacím pokoji byly vymalovány bíle. Stála tu růžová pohovka, šedivý kávový stolek s tvary ve stylu art deco, dvě křesla ušáky, jedno růžové, jedno šedivé. Cihlový krb byl natřen na bílo a ohniště stínil japonský vějíř.
"Au courant," dodal jsem.
"Jo, Yvonne je na takový módní serepetičky zatížená."
"Má tady někde sprchu?"
Hawk kývl hlavou a jal se v kuchyni plenit ledničku.
"Má tady taky patnáct flašek piva, kámo."
"To mě podrž. Asi jsem zhebnul a šoupli mě přímo do nebíčka."
"Studený jak led," řekl Hawk. "Studený jak led, v nebíčku si hned. Díval ses někdy na nějakej film od Mantana Morelanda?"
"Podej mi prosím pivo. Vypiju ho ve sprše."

Kapitola 21

Druhý den jsme s Hawkem v osm patnáct ráno snídali v Yvonině sluncem prozářeném obýváku celozrnné sendviče se smaženými vajíčky a zapíjeli je čerstvě vařenou kávou.
"Není možné se dozvědět, co vlastně Susan ví," řekl jsem. "Bude si myslet, že jsem dostal její dopis a jel do Kalifornie. Od té chvíle nemůže vědět vůbec nic."
"Je jí jasný, kámo, že ji nepřestaneš hledat."
Oba jsme byli nazí, protože šaty se nám převalovaly v pračce a sušičce. Jestli přijde Yvonne domů, čeká ji tam dvojitý pamlsek.
"Tak dobrá. Nebude tedy čekat, že budu doma nebo v kanceláři."
Hawk přikývl.
"Takže pravděpodobně zkusí zavolat Paulovi."
"Spočítá si, že se s ním asi nějak spojíš či co."
"Přesně tak. Teď je pravý čas mu zavolat, protože bude ještě spát. Když jednou vstane, nemáš šanci se mu dovolat."
Zavolal jsem Sarah Lawrencové. Ozvala se mi telefonní centrála, a tak jsem si vyžádal číslo na Paulův pokoj. Po osmi zazvoněních zvedlo sluchátko nějaký kluk. Požádal jsem ho, aby mi zavolal Paula.
Slyšel jsem, jak volá někam dozadu. Pak se vrátil a řekl: "Paul spí."
"Jdi ho vzbudit. Je to velmi důležité."
Kluk řekl jenom "tak dobrá" tónem, ze kterého se dalo odvodit, že na světě není nic tak důležitého, aby kvůli tomu bylo nutno budit Paula Giacomina v osm hodin pětadvacet minut ráno. Další volání, delší pauza a pak se ozval Paul hlasem

ještě napůl ze sna: "Ha...looo?"
"Poznáš Paule, kdo ti volá?"
"Můj bože... jasně!"
"Fajn. Můžu mluvit bez obav?"
"Jo. Co se děje?"
"Děje se toho spousta. Ale nejdřív ze všeho se tě chci zeptat: nevíš něco o Susan?"
"Ne. Ale chce s tebou mluvit poručík Quirk."
"Quirk?"
"Ano. Volal sem a nechal tu zprávu, že mu mám zavolat. Tak jsem mu volal a on mi řekl, že kdyby ses mi ozval, že ti mám vyřídit, ať mu hned voláš."
"Dobrá. Jsem tady s Hawkem a jsme.... jak se jmenuje ta ulice?"
Hawk mi napověděl a já předal adresu Paulovi. Nadiktoval jsem mu také telefonní číslo. "To, kde teď jsem, víš jen a jen ty. Doufám, že to chápeš. Kromě Susan mi volej jenom ty. Nikdo, kdo se bude po ní ptát, nebo něco jiného. Rozumíš?"
"Ano. Co se děje?"
Pověděl jsem mu to ve zkratce.
"Do háje," ulevil si, když jsem došel na konec.
"Umím příjemně budit lidi po ránu, není-liž pravda?"
"Rozhodně ti to bleskově pročistí palici. Chceš, abych přijel za váma?"
"Ne. Už tak tady není dost místa, a jestli sem přijde ještě Yvonne...
zůstaň zatím tam, kde jsi."
"Ty ji přivedeš zpátky, viď?"
"Ano. My ji přivedeme."
"Kluk je v rychtyku?" zeptal se Hawk, když jsem zavěsil.
"Ano. A chce se mnou mluvit Quirk."
Hawk zvedl obočí. "A sakra, to ti chce dát šanci vzdát se bez boje?"
"O tom pochybuju."
"Já taky. Ale jednu věc k němu: není to svině a nepůjde na tebe s nožem zabaleným v šále. Jestli řekl, že mu máš zavolat, nebude mít na lajně sledovací zařízení."
"To vím."
Sušička v kuchyňce docvakala až na konec cyklu. Vytáhl jsem šaty ven a rozložil je na stále ještě teplý přístroj. Hawk se oblékl taky.
"Takže pojďme tedy zjistit, co má za lubem," dodal jsem a zavolal policejní centrálu. Vyžádal jsem si oddělení vražd, nechal si zavolat Quirka a za deset sekund jsem ho měl na drátě.
"Tady Spenser."
"Jo, to jméno znám," zavrčel Quirk. "Pokud vím, jste hledanej za porušení snad kompletně všech paragrafů kalifornskýho trestního zákoníku.
Vy a ten váš podělanej parťák jste podle proti sobě poštvali úplně všechny právní a zákonné síly na západě."
"To nic není. Hawk má daleko větší kredit."
"Chci si s váma promluvit, s oběma. Setkáme se někde na rohu, vyberte si kde."
"Ulice Charles a Chestnut."
"Budu tam v devět," řekl Quirk a zavěsil.
V 9:02 se k rohu přivalil žlutohnědý chevrolet. Řídil Belson, Quirk seděl vedle něj. Sedli jsme si s Hawkem dozadu. Belson se zařadil do provozu a zamířil do centra. Košili měl zářivě bílou a čerstvě naškrobenou. Quirk se pootočil, levou rukou opřel o zadní sedadlo a podíval se na Hawka a potom na mě. Sako z velbloudí srsti někdo evidentně čerstvě vytáhl z čistírny a upravil mu ho na záda bez jediné vlnky. Hnědá pletená kravata byla pečlivě uvázána tak, aby velikost uzlu zvýraznila vzorek límce. Husté čerstvé vlasy měl ostříhány nakrátko, a taky byl čerstvě oholen. Nikdy v životě jsem ho neviděl jinak.
"Pánové, vypadáte, jako byste se vrátili domů v bedně od televize."
"Máme šaty vytažené přímo ze sušičky. Potřebovaly by jenom trochu vyžehlit."
"Stejně jako váš život," řekl Belson a odbočil na Beacon Street.
Hawk se zaklonil v sedadle, založil ruce za hlavou a zůstal potichu. Zahrady s ozdobným plotem ze svařovaného železa jsme měli po levé straně. Napravo začínalo úpatí Beacon Hillu a na něm spousta bytů s vysokými okny. Belson byl štíhlejší než Quirk. Vlasy mu už začaly šedivět, a bradu měl zbarvenou lehce do modra, což byla neklamná známka toho, že se zhruba před hodinou oholil. V koutku žvýkal vyhaslou cigaretu.
"Řekněte mi vaši verzi toho, co se stalo," navrhl Quirk.
"Co všechno víte?"
"Vím, že Hawka hledají pro vraždu a vás za spoluúčast. Oba dva jste hledáni za útěk z vězení, napadení policejního důstojníka - to jsou dvě obvinění pro vás, ale na Hawka je toho víc, než vám dokážu z hlavy říct. Vím, že ho hledají za vloupání a neoprávněné vniknutí, napadení - ksakru, to bude minimálně tucet obvinění - porušení kalifornského zákona o rukojmích, ničení majetku, podezření ze žhářství, krádež půjčeného auta, krádež dvou pistolí... a spousta dalších věcí. Nemám k dispozici zatykač."
"Ty největší špeky ty magoři vynechali," zašklebil se Hawk.
Quirk se obrátil k Hawkovi: "Vy byste to všechno udělal z jednoho prostého důvodu - kdyby vám třeba někdo zaplatil. Spenserovy důvody budou složitější, a já je chci slyšet."

Podíval jsem se na Hawka. "Chceš, abych něco vynechal?"
Potřásl hlavou a na tváři měl klid a mír.
"Dobrá," řekl jsem, "Susan má problém."
"Tak ona taky?" zabručel Belson pod vousy, jako by mluvil sám se sebou. Jeli jsme po Beacon Street směrem pryč z centra.
"Začala si s jedním pánem, co si říká Russell Costigan. Zavolala Hawka a řekla, že ho chce opustit, ale že nemůže. Hawk jel za ní a chtěl jí pomoct. Vlezl jim do pasti. Nenastrojila ji Susan, jednalo se o policajty a o Costigana. Mělo dojít pouze k napadení, ale oni Hawka hrubě podcenili a jeden z Costiganových lidí to nepřežil. Hawka zavřeli do vězení v Mill River v Kalifornii, což je město, které patří jedné společnosti, ve kterém se stará o pořádek policie, která také patří jedné společnosti. A ta společnost patří jednomu pánovi, který je čirou náhodou otcem Russella Costigana."
"Jerry Costigan," řekl Quirk.
"Přesně tak. Takže Susan mi pošle dopis, ve kterém stojí, že Hawk je ve vězení. Jedu tam a dostanu ho ven. Začneme hledat Susan.
V Costiganovic domě musíme vytáhnout z postele pár lidí..."
"...včetně Jerryho," dodal Quirk.
"...včetně Jerryho. Ale ji jsme tam nenašli. Museli jsme se ji jít hledat na Costiganovu chatu, která stojí na území státu Washington."
"A při té příležitosti jste ji spálili na popel."
"To jsem nevěděl," zamumlal Hawk. "Bylo to schválně?"
"Ano."
"Tak to se mi líbí kámo," řekl Hawk spokojeně.
"Ale ona tam také nebyla," ozval se znovu Quirk.
"Ne. Tak jsme se vrátili domů a chceme se dát zase dohromady."
Belson zastavil auto na semaforu na křižovatce Mass Avenue a Beacon. Odbočil doprava a jel po mostě směrem na Cambridge. Quirk se opřel hlavou o předloktí. Na druhém břehu odbočil Belson do zákazu odbočení a jel po Memorial Drive podél řeky směrem ven z města.
"Chtějí s vámi mluvit dva federálové," řekl Quirk.
"FBI?"
"Jeden z nich."
"A o čem si chtějí promluvit?"
Quirk se zvedl v sedadle, takže byl obrácen temenem dozadu a mluvil se mnou, aniž by se na mě podíval. Díval se přitom z okna.
"Chtějí si s vámi promluvit a chtějí, abyste jim pomohli s kalifornskými úřady."
"Supr nápad, přímo vod velkýho bílýho kápa," zasmál se Hawk.
"Přesně tak," dodal jsem. "To je opravdu moc hezké."
"A potom vám možná s něčím zase pomůžou oni," nenechal se odradit Quirk.
"Ach tak."
"Chtějí, abyste dostali Costigana," řekl Quirk.
Belson vyplivl vyhaslou levnou cigaretu z okna a z náprsní kapsy manšestrového saka vytáhl novou. Vybalil ji z celofánu, strčil do úst a zapálil sirkou, kterou rozškrtl o nehet. Projeli jsme kolem Hyatt Regency a vyjeli na malý vršek, potom podchodem, kde cesta končila a začínal most.
"Jerryho?" zeptal jsem se.
"Jo."
"A co Russell?"
"To už je vaše věc. Podrobnosti se dozvíte od nich."
"Buď čestnej občan, a pomáhej svý vládě, když to potřebuje."
"Čestný občan," dodal jsem posměšně.
Quirk se nenamáhal otočit zpátky: "A my vám pak možná pomůžeme najít Susan."
"A co když ta dohoda s klukama od federálů nevyjde?"
Quirk se otočil a zabořil se do mě pohledem.
"Jsem policista. Sloužím jako policista už jedenatřicet let. A svou práci beru vážně, to doufám chápete. Kdybych ji nebral vážně, už jednatřicet let bych dělal něco jiného. Hledají vás za vraždu, a já bych vás měl správně zatknout. A nemůžu říct, že by mi to zlomilo srdce. Jste mistr světa v soutěžní disciplíně ‚nasírání lidí'. A ten prokletý fantóm vedle vás je ještě daleko horší. Ale když vás nebudu muset zavřít, neudělám to. A možná se budu cítit docela dobře. Ať už tak nebo tak, pomůžu vám se Susan. Mám ji rád."
"Děkuju," řekl jsem a znělo to upřímně.
"Nemáte zač," opáčil Quirk.
Projeli jsme po Mt. Auburn Street kolem nemocnice. Belsonova cigareta páchla jako hořící propocená bota.
"Fantóm?" zeptal se Hawk.
"To je duch, který může chodit," odvětil jsem.
"Zavřete klapačku!" řekl Quirk znechuceně.

Kapitola 22

Belson zastavil u obrubníku před denním barem ve Watertownu.
Vystoupil jsem ven spolu s Quirkem a Hawkem, Belson zůstal sedět vevnitř a nechal motor běžet naprázdno.
"Chceš, abych ti přinesl kávu?" zeptal se Quirk.
"Jo, díky. Černou."
My tři jsme šli dovnitř. Naproti dveřím stál dlouhý pult a po pravé straně čtyři boxy. V posledním z nich seděli dva muži a na stole před nimi stály velké bílé porcelánové hrnky. Na zdi za pultem visely čtyři zrcadla a na každém konci trčel jeden automat na kávu. Pod skleněnými poklopy se na nás smály kousky koláče, vdolky, misky plné koblížků. Šli jsme do zadního boxu a sedli si naproti těm dvěma mužům. Jednoho z nich jsem tak trochu znal - byl to McKinnon, agent FBI. Oba měli na sobě nepromokavé gabardénové pláště, i když venku bylo slunečno a nepříliš zima. Ke stolku přišla neskutečně tlustá mulatka ve středních letech s mateřským znamínkem na bradě a vzala objednávky. Dal jsem si černou kávu. Quirk dvě, z toho jednu s sebou.
Hawk si objednal horkou čokoládu a dvakrát tousty na másle. Federálové si nechali dolít kávu. Servírka přinesla všechno, kromě Hawkových toustů. Quirk odnesl kávu Belsonovi do auta a hned se vrátil.
Když byl pryč, nikdo ani nepromluvil. Sedl si zpátky, vzal do ruky hrníček a usrkl kávu. Podíval se na Hawka: "Sendvič na másle, ksakru?"
"Nechám ti kousnout, až mi to přinesou," řekl Hawk rozverně.
McKinnon se představil: "Já jsem McKinnon z FBI, a toto je Ives."
Ives se tvářil jako nasolená treska. Byl to hubený muž s vrásčitou tváří a počínajícími šedinami. Z rozepnutého pláště vykukovala ven zelená kravata s obrázky malých růžových prasátek.
"Pracuji u agentury, která má v názvu tři písmenka."
"Myslíte ‚Oblastní správa Tenessee'? Tak to je skvělé, OST jsem měl vždycky za jednu ze špiček," neodpustil jsem si.
"Je od CIA," ozval se Quirk.
Když zazněla tři posvátná písmena, zatvářil se Ives nespokojeně, jako by právě potlačil chuť obrátit si límec vzhůru:
"Moc bych to nešířil, poručíku."
Hawk se ozval mohutným hlasem: "A šířit se jako nemá co?"
Quirk měl co dělat, aby se stačil otočit a nerozchechtal se na plné kolo.
McKinnon se do toho vložil: "No tak pánové! Všichni dobře víme, že jste zábavnější než kdejaká vysloužilá kurva, takže jste se předvedli, a myslím, že můžeme pokračovat v krasojízdě."
"Snažíme se postupovat neformálně," řekl Ives. "A nemuseli bychom.
Mohl bych zařídit, aby vás poručík Quirk zavřel a tato diskuse by probíhala na úplně jiné úrovni."
Quirk se pátravě zadíval na Ivese a velice zřetelně řekl: "Ohledně poručíka Quirka nemůžete zařídit vůbec nic, Ivesi. Pokud něco chcete, můžete přijít a požádat, to je vše."
"Proboha Marty," zahučel McKinon, "zanechme zbytečných řečí.
Přestaňme do sebe rýt a věnujme se vážným věcem, ano?"
Objevila se tlustá servírka s toustem na velkém talíři a džbánkem sirupu.
"Kdo si objednal toust?" zeptala se.
"Hoďte to sem," přihlásil se Hawk.
Servírka složila podnos před něj a odkolébala se pryč.
"Vidím, že poznat tě mezi ostatními se může pro někoho stát nepřekonatelným problémem," zasmál jsem se.
"Jasně," zašklebil se Hawk. "Jak by si mě mohla zapamatovat, když sedím mezi čtyřma bílejma?"
"To je teda fakt pokrok," zahučel Ives.
"Co? Když si mě někdo poplete s váma?"
Ives si odkašlal. "Začněme znovu. Myslím, že situace dospěla do stavu, kdy se můžeme navzájem potřebovat, takže pojďme k věci."
Přikývl jsem. Hawk ukrojil čtvereček z jednoho toustu, naklonil se přes stůl a Quirk ho beze slova slupl přímo z vidličky.
"Costigan má prsty ve spoustě firem," řekl Ives. "Jedna z nich se zabývá prodejem zbraní. Z právního hlediska je všechno v pořádku - má licenci, je zavedená, a na prodeji zbraní jako takovém nic není, což zajisté dobře víte. Ale Costigan obchoduje potají se zeměmi, které jsou na indexu."
"Můj ty smutku," uklouzlo mi.
"Nelze to brát na lehkou váhu," řekl Ives. "Ve svém důsledku to působí spoustu lidského utrpení. A kromě toho Costigan, nebo jeho zástupci, působí jako tajní provokatéři, kteří čeří vodu v problémových částech světa a vylepšují tak své marketingové postavení."
Hawk dojedl druhý toust. Servírka se vrátila k nám a zeptala se, jestli nechceme ještě něco jiného.
"Ne," zavrtěl hlavou McKinnon.
Servírka před něj hodila na stůl účet a odešla pryč.
"Nám - a teď mluvím jménem vlády - se už několikrát podařilo Costiganovo panství infiltrovat. Náš agent ovšem pokaždé zmizel beze stopy. Sledujeme je už pět let. Bezvýsledně. Upřímně řečeno máme větší úspěch, když se chceme dostat pod kůži některé zahraniční pobočce, a odtud také pochází většina našich informací - poslední články Costiganových obchodních transakcí, čili kupci. Ale nemáme žádnou listinu. Žádný záznam. Žádné účty od nákladů. Žádné faktury, žádné šeky, žádné doporučující dopisy. Všechno je zřejmě vypláceno hotově nebo na číslované bankovní účty. Během té doby se nám podařilo zajistit dva očité svědky. Oba dva byli zabiti."
Servírka přišla zpátky, mrkla na šek. Stále ještě ležel lícem dolů.
Zhluboka se nadechla, pomaličku vypustila vzduch a zase šla pryč.
"A teď se k nám dostala informace, na jejímž základě se domníváme, že začíná obchodovat s jadernými zbraněmi.

Žádné velké kalibry, jenom taktické střely, ale už to je samo o sobě dost špatné. Zkuste se zamyslet jak by to asi dopadlo, kdyby se atomové zbraně dostaly do rukou takového Idi Amina."
"Měl jsem za to, že ten už je mimo," řekl tázavě McKinnon.
"Ano, to je," opáčil Ives. "Použil jsem ho jenom jako hypotetický příklad. Všem nám zde je ale jasné, že existuje spousta vůdců na Blízkém Východě, v Africe a na ostatních výspách civilizace, kteří jsou stejně iracionální jako mají divošskou povahu. Náš zájem je, myslím, zřejmý."
Hawk mávl na servírku. Přišla k nám a významně se podívala na účet. "Dám si ještě jednu čokoládu, prosím."
Zatvářila se, jako by chtěla něco říct. Hawk se na ni mile usmál.
Zarazila se, sebrala šek a rozmrzele odešla. Ives seděl tiše a čekal.
Servírka donesla objednanou čokoládu, postavila ji před Hawka, připsala ji na účet a odnesla talíř s příborem.
Když byla pryč, pokračoval: "Rozhodli jsme se, že najmeme někoho, kdo by Costiganovi zatrhnul tipec. Všechno je samozřejmě mimo jakýkoliv záznam."
"Hlavně nenápadně," odtušil jsem.
"Když v tom jsme náhodou..."
"Chtěl říct naštěstí?" obrátil se Hawk na McKinnona.
Ives začal být lehce netrpělivý. "Náhodou, šťastnou pro všechny zde přítomné, se k nám doneslo, že vy dva už s Costiganem na kordy jste."
"Jakými kanály se to k vám doneslo?" zeptal jsem se.
McKinnon pokynul směrem ke Quirkovi.
"Vy jste o Costiganovi věděl?" obrátil jsem se na něj.
Quirk pokrčil rameny a obrátil do sebe poslední kapku kávy, aniž by zvedl loket ze stolu.
McKinnon pokračoval: "Nechce vám to říct, tak to řeknu já. Nevěděl o Costiganovi nic jiného, než že je to velice známý člověk. Ani vy jste o něm do nedávna nevěděli nic jiného. Když potom začaly na vás oba chodit z Kalifornie zatykače, přišel za mnou a požádal mě, jestli bysme vás nemohli vytáhnout z průšvihu, jasný? Promluvil jsem si s určitými lidmi" - ukázal na Ivese - "o problémech s Costiganem, zainteresoval jsem je a teď jsme tady."
Hawk se podíval na Quirka a uznale zvedl obočí. "Škoda, že jsem to netušil, kámo. Nechal bych ti ten toust celej."
Quirk se otočil k Ivesovi: "Řekněte ten zbytek."
"Takže když jsme se dozvěděli o vaší situaci, trošku jsme si vás proklepli. To, co jsme zjistili, nás přivedlo na myšlenku, že vy dva budete ti praví, kteří pro nás můžou klepnout Costigana přes prsty."
"A když to uděláme?"
"Prokážete službu své zemi. A vaše země vám nezůstane nic dlužna."
"Takže jestli tomu dobře rozumím, my zlikviduje Costigana, a vy zlikvidujete všechny žaloby na nás, kapišto?" řekl Hawk.
Ives souhlasně přikývl.
"Jen Jerryho Costigana?" zeptal jsem se.
"Usekněte drakovi hlavu a zemře," odvětil Ives.
"A co bude s Russellem?"
Ives pokrčil rameny. "Jestli Russell převezme otcovy obchody, svět bude moci spát klidněji. Do půl roku bude tak jako tak vyřízený.
Nicméně mám důvod se domnívat, že vy sami máte osobní zájem došlápnout si na něj. Pokud se tak rozhodnete, nebudeme proti tomu nic namítat."
"A ty žaloby?" zeptal se Quirk.
"Žaloby uklidíme ze stolu a nikdo už o nich nikdy neuslyší. S takovými záležitostmi si umíme poradit."
"Vy byste ho stejně asi zabili tak jako tak, že ano?" obrátil se Quirk zpátky k nám.
Přikývl jsem.
"Najal si lidi, kteří vás mají zabít."
"Tomu se dá věřit."
Bylo pozdní ráno. Denní bar se začal plnit lidmi. Servírka se na nás podívala, ale měla příliš mnoho práce, než aby se zastavila a zkoumala účet.
Podíval jsem se na Hawka. Ten se otočil k Ivesovi a řekl: "Upřímně řečeno jsou mi rozvojové země naprosto ukradené. A to, co si přeje naše vláda, mě absolutně nezajímá. Nezajímá mě, jestli Jerry Costigan zemře nebo ne, jestli zbohatne nebo jestli zaplatí daňové přiznání. Zajímá mě to, jestli se Susan Silvermanová dostane pryč od něj a od jeho povedeného synka. Pokud tomu nějak pomůžete, klidně pro vás vymažu stát Kalifornie z povrchu zemského."
"Kam se poděl váš humpolácký přízvuk?" zeptal se Quirk pobaveně.
Hawk se zašklebil: "Vobčas mi to trošku ujede."
Ives se obrátil ke mně: "Souhlasíte s tím?"
"Hawk to řekl naprosto přesně."
"Pomůžeme vám s vaší chercher la femme a vy zneškodníte Costigana."
"Souhlasím."
"A vy dáte do pořádku tu záležitost s těmi zatykači," ozval se Quirk.
"Na čí straně vlastně stojíš, Marty?" zavrčel McKinnon.
"S takovými záležitostmi si pánové umí poradit," odtušil Quirk.
"Ta obvinění nebudou žádný problém," ozval se Ives. "Co budete potřebovat, abyste našli tu dívku?"
"Je to žena," řekl jsem. "Dospělá žena."

Ives se usmál a potřásl hlavou. "Jak je libo. Co myslíte, že bychom pro vás mohli udělat?"
"Potřebujeme zbraně. Peníze, přístup ke mně do bytu a taky informace."
"Jaké informace máte na mysli?" zeptal se Ives.
"Všechny dostupné. Adresy, místa, telefonní čísla, zvyky, známé, přátele, oblíbené barvy. Všechno, co máte."
"Většina z toho jsou pro nás maličkosti," podotkl Ives.
"Budeme potřebovat místo, kde mě Susan bude moci zastihnout, když se rozhodne spojit se se mnou. Potřebujeme byt s telefonem, kam mi bude moci Paul zavolat."
"Myslíte, že by mohla utéct sama?" zeptal se Paul "Nejsem si jistý, že je zajatec v pravém slova smyslu."
"Tak co tedy ksakru je?" zvýšil Ives hlas.
"Uvidíme."
"I když se z té kaše dostane sama, budete mít pořád na talíři ty vraždy, i s omáčkou a luxusní oblohou."
"Když jsem řekl, že něco uděláme, tak to taky uděláme."
Ives se podíval na Quirka. Ten přikývl.
"Rogere, zajistíme vám bezpečný dům, telefon, peníze a zbraně.
Bude to trvat tak jeden den. Jakmile bude všechno připraveno, pošlu své lidi a ti vás budou informovat. Kde vás můžu mezitím zastihnout?"
"Quirk to bude vědět," řekl jsem.
Ives seděl chvíli tiše a pak pokrčil rameny: "V pořádku. Když vás budu potřebovat, brnknu poručíku Quirkovi." Sáhl do kapsy kabátu a vytáhl vizitku. "Když mě budete potřebovat, zavolejte mi." Na strohé vizitce stálo pouze jméno: Elliot Ives, a cambridgeské telefonní číslo. Zastrčil jsem si ji do peněženky.
Ives se podíval na účet, položil na stůl čtyři dolary a z kapsy vytáhl malý zápisník. Ty čtyři dolary si zapsal.
"Do víkendu se ještě uslyšíme," řekl Ives. "Myslím, že nám to bude spolu klapat." Stoupl si a zastrčil zápisník zpátky do kapsy.
"Pamatujte ovšem na jednu věc. Nejsem vaše stará, tak se mě nesnažte přechytračit."
"Ty můj slaďoučkej bastarde," zašveholil Hawk a pak už jsme vypadli ven.

Kapitola 23

Dostali jsme byt na hlavní třídě v Charlestonu, kousek od náměstí, v druhém poschodí opraveného cihlového domu. Vepředu byl obývací pokoj a kuchyně, vzadu pak dvě ložnice a koupelna. Z okna bylo vidět úbočí Charlestownu až k mostu Mystic River Bridge. Kuchyně byla plná jídla. V ledničce bylo pivo a na postelích čerstvé povlečení.
V koupelně ležely nové kartáčky na zuby. Dva dny jsme s Hawkem strávili pitím piva, děláním kliků a sledováním kabelové televize. Další den přišel Ives ještě s jedním mužem, který vypadal jako Buddy Holly.
"Jak je vám zajisté známo, naše organizace nemá oprávnění sdělovat nikomu interní informace. Považujte tedy toto setkání za čistě neformální schůzku, která se nikde neprotokoluje." Těžké kostěné obroučky brýlí mu sklouzly dolů po úzkém nose. Levým ukazováčkem je posunul zpátky. Na stole před ním ležel tlustý šanon se třemi kroužky.
Mlčeli jsme. Seděli jsme u jídelního stolu na konci obývacího pokoje, hned vedle kuchyně. Buddy Holly seděl naproti nám a Ives se uvelebil na pohovce, natáhl noty a ruce položil za sebe na opěradlo.
Po vázance se dnes prohánělí kaštanově červení delfinci. Uprostřed pokoje ležel velký kožený kufr a vedle něj námořnický pytel.
"Snad abychom nejdřív rozbalili dárky," řekl Ives a očima přejížděl po pokoji.
"No dobrá," řekl Buddy. Vstal, podal obě zavazadla a začal z nich vyndávat věci na dvě hromádky.
"Spodní prádlo, džíny, ponožky, trička."
"Nebudu nosit tričko s nějakým pitomým hadem!" ohradil se Hawk.
"Tady máte jedno, na kterém jsou malé lištičky, bude vám to vyhovovat?"
odsekl Buddy Holly. "Svetry, pro každého jedna čepice a opasek. Dva zbrusu nové páry tenisek, jedny velikost devět, druhé devět a půl. Šest kapesníků na osobu." Vzhlédl nahoru a usmál se na nás.
"Kapesníky?" zeptal jsem se.
"No ano. Vy je snad nepoužíváte?"
"Jenom když si chci nějaký zastrčit do kapsičky na saku."
"Obávám se, že tyhle budou sloužit k něčemu jinému."
Pokrčil jsem rameny: "Stejně nemám žádný oblek."
Buddy se usmál: "Nepřipadalo nám, že byste potřebovali nějaké speciální úbory. Ale pokud budete něco nutně potřebovat, jsem si jistý, že to bude schváleno."
"Dost hraní," ozval se netrpělivě Ives z gauče. "Teď vytáhni zajíce z pytle."
V pytli byly: dva sklápěcí nože s rukojetí z nerez oceli a deseticentimetrovým ostřím; dva revolvery Smith & Wesson magnum, model 13, ráže .357, s osmicentimetrovou hlavní v provedení modrá ocel, ještě uložené v originální modré krabici; ručnice winchestrovka .30- .30, což je opakovačka s pažbou z ořechového dřeva; dvanáctka natahovací brokovnice Mosberg, dvě krabice nábojů ráže .357, jedna krabice třicet třicítek a krabice nábojů do brokovnice. Dále tam byly dvě teplé bundy s prošívanou podšívkou, dva dalekohledy a dva černé kožené obušky. Buddy Holly vytahoval ty věci jednu po druhé a ke každé z nich jsme dostali krátký komentář ohledně jejího významu, hodnoty a potenciálního použití. Když skončil, ozval se Ives: "Kdybyste potřebovali ještě něco, dejte mi vědět. Jestli potřebujete víc nábojů, stačí říct."
"Až tohle všechno vypotřebujeme, buď už nebudeme potřebovat další, nebo budeme pro ty další nepoužitelní."

"Můžeme vám sehnat taky automatické zbraně, pokud si myslíte, že je budete potřebovat," dodal Buddy.
Potřásl jsem hlavou: "Tohle by mělo stačit."
Buddy Holly pak, stejně jako každých pět minut, pohlédl na Ivese a řekl: "V pořádku. Teď vyřídíme formality."
Vrátil se ke stolu a usadil se naproti Hawka. Otevřel svůj tříkroužkový šanon a obrátil jej ze svého pohledu vzhůru nohama, abychom já i Hawk dobře viděli. Mluvil a ukazoval přitom tužkou, stejně jako pojišťovací agent, který se vám pokouší zdůraznit výhody smlouvy Mod 5-10, kdybyste pane náhodou, nedej bože, vypadl z obrazu.
"Tady tohle je Jerry Costigan," ukázal gumou na konci tužky na lesklou fotografii velikosti 21x27, vsunutou do plastikového obalu. "A tady máme Russella." Na další stránce byla obdobná fotografie.
Russel měl pravidelné, vcelku obyčejné rysy. Zdály se být příliš blízko u sebe, jako by celá tvář byla trošku sražená. Vlasy měl umně rozcuchané. Hawk se naklonil dopředu a pozorně se zadíval na fotografii, já udělal to samé.
"Sám pan Russel," řekl.
"Nějaká nová fotka?"
"Vypadá furt stejně," pokrčil rameny.
Oba jsme se znovu pozorně zadívali na lesklou Russellovu momentku.
Buddy Holly nakonec řekl: "Tak, stačilo? Budete si tu tvář pamatovat?"
Hawk přikývl a já řekl, že ano.
"Dobrá. Teď vám ukážu fotografie mužů, se kterými Costiganové obchodují." Otočil stránku. Byla tam fotografie muže s velkým knírem v parádní uniformě.
"To ne," řekl jsem.
"Ne?"
"Ne. Mě nezajímá, s kým páni Costiganové obchodují. Potřebuju informace o Susan Silvermanové, kde může být a všechno kolem toho."
Buddy Holly pohlédl tázavě úkosem na Ivese: "Susan Silvermanová."
"Je to pro vás nějaký problém?"
"Princezna ve věži," napověděl Ives. "Je součástí dohody."
Hawk zvedl hlavu a podíval se na mě. Pomalu jsem se otočil k Ivesovi. "Ta dohoda je celá o ní."
"Samozřejmě, o tom není pochyb," dodal Ives spěšně.
Buddy Holly byl trochu zmatený. "Oni nedostanou všechny informace?"
zeptal se Ivese.
"Nemají na visačkách napsáno, že by museli."
"Potřebujeme znát místa, kde by Susan mohla být," řekl jsem.
"Domovy, byty, občasná útočiště, hotely, ve kterých Russell obvykle přebývá, místa, kam často chodí. Pokud jste na něj někoho pověsili, rád bych věděl, kde se nachází právě teď."
"Nemáme povoleno provádět sledování domácností," řekl Buddy Holly.
Hawk vstal a šel do kuchyně, jenž byla od obývacího pokoje oddělena nízkým pultíkem. Podíval se na láhve s vínem a vybral Napa Valley Pinot Noir. Vytáhl zátku, nalil si do objemné sklenice a s lahví i sklenicí přešel zpátky. Ukázal na láhev a významně mrkl na Ivese.
"Na mě je ještě příliš brzo," zavrtěl Ives hlavou.
"To bude asi pořád," odtušil Hawk a usrkl vína. Přešel pokoj a zadíval se z okna na výpadovku.
"Co víte o osobních zvycích Russella Costigana?" zeptal jsem se.
"Žije se svými rodiči na ulici Costigan Drive v Mill Valley v Kalifornii."
Hawk se pomalu otočil od okna. Na tváři mu hrál široký úsměv a oči radostně zářily. "Mill Valley?" zeptal se.
"Ano," odpověděl Buddy a podíval se do poznámek. "Ulice Costigan Drive vede na třídu Mill River Avenue v Mill Valley. Mill Valley je, myslím, na sever od San Franciska."
Hawk se rozesmál na celé kolo a podíval se na mě.
"Ještě že vědí, kde nechal mistr tesař díru."
"Je to Mill River," řekl jsem mu. "A Mill River leží jižně od San Franciska."
"A taky je to bulvár Mill River, ne třída Mill River."
Buddy Holly pečlivě studoval svůj zápisník.
"Mám tady napsáno Mill Valley. A taky tady stojí, že si ve státě Washington koupili loveckou chatu, která byla nedávno zničena požárem podezřelého původu."
Hawk se otočil zpátky k oknu. Nalil si další víno a pomalu popíjel.
Díval se ven na ulici. "Hele, lidičky, jestli si na to vzpomenete, pošlete nám sem nějaký šampáňo. A prosim francouzský - Moët a Chandon, Taittinger, Dom Perignon, nebo takový nějaký delikatesy?"
Vstal jsem od stolu, šel do kuchyně a rukama se opřel o okenní římsu. Snažil jsem se dívat se ven z okna.
"Vybrali jste dobré místo. V Charlestownu je spousta barevných, a Hawk se mezi nimi lehce ztratí."
"Anebo na sebe hodím nějakou fajn masku," zasmál se Hawk.
"Tak přísahám, krucifix!"
"Poslouchejte, vy dva," ozval se Ives, "takové luxusní školky si nevydržujeme všude. Tohle je to nejlepší, co máme k dispozici."
Buddy Holly dodal: "Opravdu toho o rodině moc nemám."
"Většinu osobních sledování vyřizují velcí bráchové z FBI," řekl Ives. "McKinnon by možná mohl vědět víc."
"Kde jste to všechno vzali?" zeptal jsem se Buddyho a ukázal na šanon.
"Většinu osobních informací nám dodává FBI."

"No jasně." Po nájezdu od mostu sjel červený Ford Bronco. V takovém kdysi jezdila Susan. Zabočil doleva na hlavní třídu a jel směrem k náměstí. "Pomůžou nám."
Ives vstal. "Zastavte se k nám nebo brnkněte, kdykoliv se vám to bude hodit. Budeme slídit s čumákem při zemi jak jen to půjde, a nakrmíme vás vším, co nám zůstane v síti."
Přikývl jsem a uslyšel jemné šplouchnutí, jak si Hawk nalil další víno. Buddy Holly zavřel svůj pořadač a zastrčil jej zpátky do aktovky.
Ives vyšel ven. "Šťastný lov, pánové," řekl na rozloučenou.
Buddy Holly ho následoval. "Jsem rád, že jsem vám mohl pomoci.
Přeju hodně štěstí."
"No jasně," dodal jsem. "To je vážně hrozná ostuda, to s tebou a Big Bopperem..."

Kapitola 24

Hawk stál na rukou u zdi a zvedal se nahoru a dolů, zrovna když přišla Rachel Wallaceová. Uvedl jsem ji dál, Hawk ji pozdravil hlavou dolů a pokračoval v cvičení.
"Neměli jsme moc příležitostí něco řešit. A oba dva už začínáme být poněkud neklidní."
Rachel Wallaceová se usmála, natáhla se nahoru a políbila mě.
Vypadala velice dobře. Černé vlasy, sčesané úhledně dozadu, lemovaly velice příjemnou tvář. Byla decentně, ale pečlivě nalíčena. Měla na sobě šedé kalhoty a bílou blůzku s rozhalenkou. Nahoře nosila sako z černého sametu a na nohou černé boty s pozoruhodně vysokými podpatky.
Když mě políbila, vzala mě za ruku a podržela ji v dlani ještě o chvíli déle, než bylo nutné. Pak ustoupila o krok zpátky a zadívala se na mě. Na nehtech se jí leskl čistý lak. Na řetízku kolem krku jí visely malé brýle s polovičními černými obroučkami.
"Jak se daří?" zeptala se.
"Jsem funkční, snad budu i výkonný. Díky, žes přišla."
"To je v pořádku. A protože můj vydavatel bydlí v Bostonu, můžu si to vyúčtovat jako služební cestu. Než pojedu zpátky, půjdu na oběd s Johnem Ticknorem a tím bude všechno legalizováno. Pamatuješ si na Johna?"
"Jo. Ale já jsem soukromý detektiv, mám vlastní licenci a tak se obávám, že bych tě mohl namočit do nějakého daňového podvůdku."
"Jasně. Ale nejdřív bychom si mohli dát martini, ne?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Bohužel, žijeme tady na útraty státu. Máme skotskou, ale po pár skleničkách to bude tak jako tak jedno. Kromě toho skotská krásně bělí zuby."
Hawk dokončil zdvih číslo sto nebo tak nějak a přešel na lehsedy.
Nalil jsem Rachel skotskou na pár kostek ledu. A jednu pro sebe, bez ledu, prosím.
"Nepiješ pivo?" zeptala se.
"Skotská je rychlejší."
"To je pravda. Piješ hodně?"
"Ne tolik, kolik bych chtěl."
"Proč ne?"
"Potřebuju mít čistou hlavu. Snažím se pracovat."
Rachel přikývla, ťukla si se mnou a upila mohutný doušek. Stáli jsme opření zády o kuchyňskou linku.
"Chceš si trochu promluvit o svých pocitech?" zeptala se.
"Ne, teď ne," zavrtěl jsem hlavou.
Podívala se na Hawka: "Nebo chceš jít někam jinam?"
"Ne. Honí se mi toho spousta hlavou. A nedělá mi problémy mluvit před Hawkem. Žádné pocity mi ale teď nepomůžou. Musím se věnovat jiným věcem. Až to bude všechno za mnou - možná."
"Rozumím." Nalila do sebe další dávku whisky. "Dobrá, pojďme se věnovat práci. Jak to všechno provedeme?"
"Nevím, nejsem si jistý. Jednu věc ale vím zcela přesně: nebudeme žádat o pomoc federály. Lidi, se kterými jsem měl tu příležitost se setkat, by nenašli šaška v cirkuse."
Hawk vešel do kuchyně. Sundal si tričko a bylo vidět, jak má horní část těla, hlavu a tvář zality potem. Dýchal lehce a klidně. Vytáhl z ledničky láhev šampaňského Moët and Chandon White Star a otevřel ji. Když vyletěla zátka, láhev lehce zavzdychala. Nalil si do objemné sklenice a potřásl hlavou.
"Nedivím se, že tahle zkurvená země de do sraček. Ty pitomý bílý límečky ani neví, z čeho se má pít pořádný šampaňský."
Pokýval jsem souhlasně hlavou. "Člověk by čekal, že když jsou u vesla republikáni, bude aspoň tohle v pořádku!"
Šli jsme do obývacího pokoje, kde se Rachel posadila na pohovku.
Nohy položila ležérně na stolek a z kabelky vytáhla malý poznámkový blok. Seděl jsem na kuchyňské lince a laskal se se sklenicí skotské.
Hawk se opíral o rám dveří, které vedly do kuchyně. V levé ruce držel sklenici, v pravé láhev a pozorně sledoval Rachel.
Podívala se na něj a usmála se, on úsměv opětoval. V tom úsměvu nebylo vůbec nic, ani náklonnost, ani neupřímnost. Hawk komunikoval pouze tehdy, když se mu zachtělo.
"Proč se na mě díváte?" zeptala se Rachel bez špetky nepřátelství.
Byla prostě jen zvědavá.
"Jste hezká žena," řekl prostě Hawk.

"Děkuji," odpověděla. Hawk se na ni díval dál a Rachel to evidentně bavilo. Otočila se ke mně s otázkou.
"Hawk prostě nemůže pochopit, že by po něm netoužila žena, která není vysloveně škaredá."
Zasmála se ještě srdečněji a pokývala hlavou.
"Samozřejmě," a podívala se zpátky na něj. "Dokonce i já se té myšlence zdráhám uvěřit."
Hawk souhlasně zamručel a nalil si šampaňské. "A sem zase v sedle," řekl nosovým přízvukem ze severního pobřeží. "Nenávidím nejistotu."
"To si dokážu představit," řekla Rachel. "Vsadím se, že na ni nejste zvyklý."
"Vy toužíte po dalším panáku."
"Správně!"
Hawk přinesl láhev a dolil jí whisky na led, který ještě ve sklenici zbyl.
"Vy jste asi vážně lesba," řekl.
"To doopravdy jsem."
"No, aspoň nemusíte vyhazovat prachy za pesary."
Rachel, která zrovna usrkávala skotskou, vyprskla smíchy a nechybělo mnoho, aby rozlila všechno pití. Hawk se zašklebil, a tentokrát v tom úsměvu bylo teplo. Poplácal jsem ji po zádech, aby přestala kašlat, protože jí v tom smíchu whisky zřejmě zaskočila.
"Hawk má dar hluboce se vcítit do nezvyklých a nepříliš častých situací," poznamenal jsem. "Zjistila jsi něco nového o Costiganovi?"
Rachel se zhluboka nadechla: "Ano. Přesně řečeno, zjistila jsem adresu jeho ženy."
"Ne náhodou bývalé ženy?"
"Pokud se mi podařilo zjistit, ještě nejsou rozvedení."
"Kde žije?"
"V Chicagu, na Lake Shore Drive." Vytrhla stránku z bloku a napsala na ni adresu.
"Co dál?"
"O té manželce? Už nic jiného. Jmenuje se Tyler Smithsonová, to už jsem říkala. Jejich dvě děti žijí s ní. Pravděpodobně nepracuje, ale nejsem si tím příliš jistá. Z mikrofilmu se toho víc zjistit nedá."
"Zjistila jsi o Costiganech ještě něco dalšího?"
"Transpan měl kdysi problém s odbory. V závodě v Coloradu k čemusi došlo a musela tam zasahovat Národní rada odborových svazů.
Tu informaci mám jenom z druhé ruky, ale půjdu po tom. Jak se z toho jednou vložila vláda, je to vždycky jenom otázka času."
Usrkl jsem hlt skotské. Sklenice byla prázdná. Hawk mi trochu dolil, vzal Rachelinu sklenici, nabral do ní led a dolil jí čerstvou dávku.
Přinesl jí ji zpátky a ona se na něj zato usmála.
"Děkuju pěkně." Dívala se na něj stejně upřímně, jako se on díval na ni. Pak sklouzla pohledem na mě a zpátky na Hawka.
"On vyžaduje loajalitu, je to tak?" zeptala se.
"Spenser?" zeptal se Hawk.
"Ano. Tady jsem já, a tady jsi." Upila trošku whisky. "Pozoruhodné."
"Když sem smrděl v Kalifornii v lapáku, tak přišel a vysekal mě ven. Když se na to podíváte z druhý stránky, tak já dělám v podstatě to samý. Ale o to tady nejde. Někde vidíte černýho kluka a bílýho kluka, jak na něčem dělají. A okamžitě vás napadne, že černej bílýmu pomáhá.
Uctivost, vašnosto, váženej pane Spenser, dovolte mi, abych si mohl lehnout pod kola tady toho nákladňáku, bude mi velkou ctí, služebníček!"
Rachel seděla nehnutě a velice soustředěně Hawka pozorovala.
"Bude mrtvej," řekl Hawk, "a já budu dělat zrovna to samý, co dělám teď. Susan potřebuje pomoc, a já jí pomůžu."
Sklopila na chvíli zrak dolů do sklenice, potom zvedla hlavu a podívala se Hawkovi přímo do očí.
"Omlouvám se. Považovala jsem vás za poskoka."
"To je v pořádku."
"Už to nemůžu vzít zpátky, ale víckrát se to nestane."
"Tomu se říká pokrok, dámo."
Rachel dopila skotskou a natáhla se po láhvi. Hawk ji předběhl.
"Nechte mě, já vám doliju."
"Ráno jedem do Chicaga?" zeptal jsem se Hawka.
"To bude první věc, kterou uděláme."
"Zdá se mi, že už nám dnes padla," ozvala se Rachel. "Opijeme se?"
"Existuje důvod, proč bychom neměli?"

Kapitola 25

Byt Tyler Smithsonové stál na nábřeží poblíž křižovatky ulic W.
Goetha a Drive. V pozdně letním slunci byl na řadu bytových domů v severní části Chicaga na Zlatém pobřeží úžasný pohled. Kdyby to bylo jindy, byli bychom sem se Susan přijeli, prošli se po Lincoln Park, brouzdali se po zoo, drželi se za ruce a dívali se na lvy. Dali bychom si oběd v Le Perroquetu a vrátili se do Hyatt Parku, pak bychom se pomilovali v

elegantním pokoji s tmavě zelenými stěnami.
Vrátný zavolal Tyler Smithsonovou z recepčního telefonu.
"Je tu pan Spenser," řekl do telefonu, "a říká, že má doporučení od pana Russella Costigana."
Kývl hlavou a zavěsil. Měl na sobě černou uniformu s červeným lemováním. Čerstvě oholená kulatá tvář voněla kolínskou.
"Bydlí ve střešním bytě. Výtah je přímo za vámi."
Výtah byl obložen béžovou kůží. Pohyboval se tiše a ústil do malé chodbičky. Zdi byly potaženy něčím, co vypadalo jako červený samet. Střechou nade mnou prosvítalo slunce; na zemi ležel těžký šedivý koberec a přímo přede mnou se tyčily zvýšené panelové dveře barvy slonoviny se zlatými spáry. Zazvonil jsem na zvonek a pokusil se o podmanivý úsměv do kukátka. Jsem jenom příjemný chlápek, který přišel na návštěvu, zavzpomínat a utrousit pár drbů o starém dobrém Russellovi, vždycky ležérní, ze zásady šarmantní, vždy a všude vítaný. Dveře se otevřely a já roztáhl úsměv doširoka. Vždycky se mi při tom prohloubí dolíčky ve tvářích a dámy jdou do kolen.
"Dobrý den."
"Pan Spenser?"
"Ano." Tyler Smithsonová-Costiganová byla vysoká a štíhlá, měla bledou kůži a blond vlasy holandského kluka. Měla na sobě růžovou košili s kulatým límečkem, u krku rozepnutou, a vlněnou zelenou sukni, sepnutou zavíracím špendlíkem.
"Co se děje s Russellem Costiganem?" zeptala se.
"Mohl bych jít dál?"
"Ano, samozřejmě. Sedněte si, prosím. Dáte si kávu, čaj? Něco k pití?"
"Jestli si mohu vybrat, tak kávu, prosím. Černou."
Z podloubí, které pravděpodobně vedlo do kuchyně, vyšla černoška ve středních letech.
"Dvě kávy prosím, Eunice," řekla Tyler Costiganová.
Černoška se usmála, otočila a zmizela pryč. Seděl jsem v růžovém křesle, které bylo součástí růžové sestavy, elegantně rozmístěné na šedivém koberci stejné barvy, jakou měl koberec na chodbě. Tři stěny byly natřeny na bílo; čtvrtá stěna byla od podlahy až ke stropu skleněná tabule, skrz kterou byl krásný výhled na Michiganské jezero.
Výhled z okna mě trochu znepokojoval; pokoj zalévalo neuvěřitelné množství světla. Tyler si sedla naproti mě na růžovou pohovku a dala nohu přes nohu. měla růžové plátěné boty s nízkými podpatky a bez špičky. Jemně se na mě usmála.
"Co se děje s Russellem Costiganem, pane Spensere?"
"Nevím, jak to šikovně a decentně říct, paní Costiganová. Russell je někde s ženou, kterou miluji. Chci je najít. Nejsem si jistý tím, že s ním šla dobrovolně."
Tyler Costiganové jako mávnutím proutku zmizel úsměv ze tváře.
"Susan? Ta štětka..."
Velmi, velmi lehce jsem pokýval hlavou. "Můžete mi prosím pomoci je najít?"
"Můj manžel a jeho nejnovější kurvička," řekla Tyler Costiganová.
Důlky v bradě jsem udržel jen velice těžko.
"Žijete s manželem odděleně, paní Costiganová?"
"Ano. Má trošku bordel v žebříčku hodnot."
"A jaké jsou jeho priority?" Vešla Eunice s kávou v stříbrné konvici na stříbrném podnose, na kterém byl ještě stříbrný džbánek se smetanou, stříbrná miska na cukr, stříbrné lžičky, dva porcelánové šálky se zlacenou horní hranou a dva malé porcelánové talířky se zlatým lemováním. Položila celou sestavu na kávový stolek před Tyler Costiganovou, na nás na oba se pěkně usmála a zase šla ven. Tyler Costiganová se naklonila, nalila mi kávu a podala mi ji přes stolek. Vzal jsem si ji, a s podšálkem v levé ruce jsem si trošku usrkl. Velmi dobrá káva s jemnou vanilkovou příchutí. Tyler Costiganová si sedla zpátky, aniž by nalila sama sobě. Zastrčila nohy pod sebe a upravila si sukni.
"Priority Russella Costigana jsou kokain, kurvy, a taky whisky.
A to v takovém pořadí, jaké říkám."
"Těmi kurvami myslíte ženy v jeho životě? Nemusí to být nutně...
profesionální prostitutky?"
"Slušné ženy nerozbíjejí cizí manželství," řekla Tyler Costiganová.
"Slušné ženy nešoustají s ženatými muži. S muži, kteří mají děti a rodinu. A taky domov. Takovým ženám já říkám kurvy."
To neuhlazené slovo s ní poněkud škublo. Od těch dob, co jsem začal jako malý kluk vnímat svět, jsem ho slyšel téměř denně. Z jejích úst ale znělo špinavě.
"Myslím, že máme společný zájem. Oba chceme, aby tato aférka skončila."
"A jak to chcete dokázat?"
"Jak jsem již řekl, nemyslím si, že by Susan šla s vaším manželem zcela dobrovolně. Když je najdu, pomůžu jí utéct."
"Vždycky jsou tam dobrovolně, pane Spenser. Milují ho. Je zábavný, volnomyšlenkářský, a bohatší víc, než si dokážete představit.
Bere je na místa, kam by se bez něj nikdy nedostaly, a dělá s nimi věci, nad kterými se dříve červenaly sotva jim přišly na mysl. A po nějaké době ho začnou nudit. Začne ho nudit šoustat s nimi, začne ho nudit cpát do nich drogy a chlast a učit je různé praktiky, tak je vykopne a vrátí se domů."
"A vy ho uvítáte?"
"Uvítá se sám. Costiganové jsou velmi bohatí lidé. Pamatujete si, co někdo řekl o bohatých lidech? Že jsou jiní, než

ostatní?"
"Francis Scott Fitzgerald."
Pokrčila rameny. "Costiganové mají všechno, co chtějí. Mají moc. Dozví se například to, že jste byl tady. Jsem neustále sledována."
"To mě napadlo."
"Když toho nenecháte, zabijí vás," řekla Tyler.
"Russell má takovou moc?"
"Jeho otec ji má. Russellova moc má daleko specifičtější charakter."
"Je to ten důvod, proč ho vždy přivítáte s otevřenou náručí?"
Potřásla hlavou.
"Milujete ho?"
"Ano, a nemůžu se toho zbavit. Je to..." Zničehonic se zastavila a odvrátila hlavu směrem k prosklené stěně, kudy proudilo dovnitř světlo.
Neříkal jsem nic. Venku na jezeře se tiše pohybovala loďka. Kromě ní nebylo na hladině, táhnoucí se až k obzoru, vidět vůbec nic.
Tyler se otočila zpátky. "Mohla jsem si nechat děti."
Přikývl jsem. Ona se naklonila dopředu, aniž by vytáhla nohy zpod pohovky, a dolila mi kávu. Trochu jsem se napil.
"Když mu pomůžete, pokusím se mu neublížit."
Po tváři jí přeběhl úsměv. "Bylo by lépe, kdyby jste ho zabil. Ale to není příliš pravděpodobné. Costiganové nebývají zabiti, ani zraněni.
Obávám se ovšem, že vám by se to mohlo stát velice lehce."
"Kde si myslíte, že by mohli být?"
"Kde všude už jste je hledal?"
"V domě na Mill River, a na chatě ve Washingtonu."
Tyler Costiganová zvedla oči. "A Costiganovi o tom vědí?"
"Ano, Když jsme tam vpadli, Jerry byl doma. Mluvili jsme spolu."
"A vy jste se probil ven?"
Přikývl jsem.
"No, vlastně jste musel... jste velmi zajímavý muž, pane Spensere."
"Můj přítel mi pomohl."
"Váš přítel? Můj bože....v životě bych neřekla, že by se do Tvrze mohla probít třeba i celá rota mariňáků."
Upil jsem kávy.
"A co chata?"
"Podpálili jsme ji. Susan tam nebyla."
Tyler Costiganová otevřela údivem ústa, pak je zase zavřela a znovu nevěřícně otevřela. Nevydala přitom ani hlásku.
Loď doplavala téměř k levému okraji vyhlídkového okna a pomalu se kolmo plavila pryč.
Nakonec se jí přece jen podařilo promluvit: "Vy musíte být tak dobrý, jak dobře vypadáte."
"Jsem lepší."
"Russell z toho musel být štěstím bez sebe. On miluje, když jeho otec prohrává."
Čekal jsem. Loď už nebyla za oknem vidět.
"Hrát si s vámi na schovávanou musí být pro něj neuvěřitelně zábavné."
"Zatím není nikdo ze hry venku."
"To ho nebude zajímat. Kdyby bylo opravdu zle, táta ho z toho vytáhne."
"Jak zle musí být, aby bylo opravdu zle?"
"Když začne prohrávat. V takovém případě zavolá svoji tučnou matku, ta promluví s Jerrym a Jerry pošle své lidi, aby zařídili co je potřeba. A" - a tvrdě se na mě podívala - "oni to zařídí."
"Když budou moci."
"Vždycky můžou."
"To se uvidí. Kde si myslíte, že mohou být teď?"
"Vy si opravdu myslíte, že máte šanci vyhrát?"
"Ano. Mám obrovskou motivaci."
"Chcete ji zpátky."
"Chci, a moc."
"A vy si myslíte, že když ji dostanete od Russella, že se k vám vrátí?"
"Dostanu ji od Russella proto, že ona s ním nechce být. Až se to stane, uvidí se, co bude s námi."
"Ale vy byste ji chtěl zpátky, viďte?"
"Ano."
"Protože ji milujete?"
"Ano, protože ji miluji."
Tyler Costiganová se zasmála, ale nebyla v tom žádná radost ani humor. "Rozumím tomu naprosto dokonale." Otočila se a zadívala se do jasného odpoledního dne. "Já dostanu Russella," řekla, aniž by se otočila od okna, "a ona dostane vás."
"Cesty Páně jsou často temné, nikdy však radostné."

Kapitola 26

Loď byla pryč a slunce se sklonilo tak nízko nad obzor, že jeho paprsky dopadaly přímo od západního okraje vyhlídkového okna. Vypil jsem šest šálků kávy a měl pocit, jako bych mě měli svléknout z kůže a tančit se mnou kankán.
"Bohatí lidé jsou vážně velmi odlišní," řekla Tyler Costiganová, "Zvláště pokud postrádají jakékoliv ohledy."
"To je jeden ze způsobů, jak se stát bohatým, paní Costiganová."
Horlivě přikývla, přesto mi nevěnovala příliš pozornosti.
"Vždycky dostali, co si přáli, a po chvíli si na to zvyknou. Když mají problém, najmou si někoho, aby jej za ně vyřešil. Potom začnou pohrdat lidmi, kteří si to nemohou nebo nechtějí dovolit. Začnou dokonce pohrdat lidmi, kteří mají problémy. A nakonec začnou pohrdat všemi a starají se pouze o to, co sami chtějí."
"To platí možná jen pro Costigany," namítl jsem.
Podívala se na mě, jako bych ji vytrhl ze snění. "Já věřím, že to platí obecně."
"Dobrá. Ale mě nezajímají obecné pravdy. Mě zajímá pouze Russell Costigan. A upřímně řečeno, v této chvíli mě nezajímá ani on, jen to, kde se v tuto chvíli nachází."
"Kdybych měla hádat, řekla bych, že bude v Connecticutu."
Přikývl jsem.
"Mají tam továrnu na výrobu zbraní, ke které náleží také testovací a výcvikové prostory. To místo je velmi dobře chráněno. Russell miluje hru na schovávanou, pokud je jeho schovávačka bezpečná."
"A kde v Connecticutu leží to místo?"
"Západně od Hartfordu, poblíž městečka jménem Pequod."
"Jak se jmenuje ta společnost?"
Zavrtěla hlavou: "To nevím. Ani nevím, jestli je ta pobočka součástí Transpanu, nebo jestli je to firma s vlastním jménem."
"Neměli před pár lety nějaké problémy s odbory?"
Znovu zavrtěla netrpělivě hlavou. "To opravdu nevím. Pokud to nebylo nutné, o rodinné podniky jsem se nezajímala. Russell s tím stejně neměl zas tak moc společného. Jednu dobu loboval ve Washingtonu, nebo mi aspoň tvrdil, že lobuje. Ve skutečnosti nejčastěji pořádal večírky a chodil na večírky ostatních a na obědy do Sans Souci. Myslím, že ho tam otec poslal, aby ho něčím zaměstnal. Matka to milovala. ‚Rusty jedná s vládou!' říkávala tomu."
"Rusty?"
"Grace mu tak říkala. Viděl jste ji?"
"Ano, viděl."
"Je naprosto nemožná. Tlustá malá hloupá ženská. Je jí kolem pětašedesáti a pořád mluví jako malé dítě. S těmi dvěma si dělá, co se jí zachce."
"Nemají žádné další děti?"
Tyler se usmála: "Ne, jen Rustyho," a R ve slově Rusty vyslovila skoro jako W.
"To musí být opravdu děťátko k pomilování."
"Ve skutečnosti je to z určitého pohledu opravdu obdivuhodný muž," řekla Tyler, "jenomže..." Zaklonila se zpátky a snažila se správně formulovat větu. "Jenomže není...." Nadechla se a roztáhla v ruce v bezmocném gestu. "...opravdový. Je zábavný, legrační, vřelý a milující, ale když se mu něco zdá být příliš obtížné, jde dál. Nikdy nepoznal opravdovou lásku. Miloval snad jenom Grace, a tu teď nenávidí."
Slunce zašlo někam nalevo od okna a v pokoji padlo šero.
"Možná proto ty kurvy. Nechtějí po něm něco, co nemá, nebo co neví, jak nabídnout. Když to kterákoliv z těch kurev začne chtít, pustí ji k vodě."
"Russell je Susanin první románek. Ona není kurva."
Znovu si upravila sukni, i když na ní nebyl ani jediný záhyb. "Já vím. Je mi to líto. Je to způsob, jakým se je snažím zbavit lidskosti."
"To chápu."
"Ale kdybych byla muž, určitě byste mě to nenechal jen tak říkat, že ne?"
"Ne. Kdybych nepotřeboval vaši pomoc, nenechal bych vás to říkat."
Trošku se narovnala a zaklonila zpátky, snad aby na mě lépe viděla.
Uhladila si na stehnech sukni, nohy nechala stočené pod pohovkou.
"Vy máte jasno v tom, co vlastně chcete, že?"
"To mám."
Seděli jsme jen tak, tiše. "Život je hrozně složitý," zašeptala.
Neříkal jsem nic.
"Proč jenom musí být tak těžký?" povzdechla si. Nedívala se přitom na mě. Dívala se ven, jak se nad Michiganským jezerem pomalu snáší soumrak. "Proč jenom láska musí být tak těžká?" Odvrátila hlavu od okna a ostře se na mě zadívala. Naklonila se dopředu nad dokonale vyhlazenou sukni, ruce stále ležící na stehnech. "Vy víte proč?"
"Řekl bych, že to má něco společného s prvotním hříchem."
Když jsem vyšel z budovy, ve které Tyler Costiganová bydlela, hned vedle mě přirazil k obrubníku čtyřdveřový pontiac. Přední i zadní dveře se na straně k chodníku otevřely a z každých vylezl jeden muž. Ten z předních dveří nosil šedý kostkovaný oblek a černou košili, rozepnutou u krku. Přes horní okraj saka mu přečuhovaly její klopy.
Byl vyšší než já a měl hladké černé vlasy, sčesané dozadu v pravidelných vlnách. Pán ze zadního sedadla měl na sobě

džíny, boty na vysokém podpatku a leskle hnědou koženou bundu s krátkým límcem barvy čerstvých mandarinek. Límec měl uvázaný na řemínku, asi pro případ, že by nečekaně uhodil tajfun. Na bradě mu rostla nakrátko sestřižená hnědá bradka, krátké hnědé vlasy se stáčely do hezkých kudrlinek. O blok dál proklouzl kolem rohu šedý plymouth a se spuštěným motorem zaparkoval u chodníku.
Muž v obleku začal: "Nastup si, chceme si s tebou promluvit."
Jeho parťák s kudrlinkami si stoupl po mé levé ruce. Bundu měl rozepnutou.
"Vy jste od Costigana?"
Šedý oblek něco zamručel a hlavou pokynul směrem k otevřeným zadním dveřím.
"A o čem si se mnou chcete promluvit?"
"Chceme si s tebou promluvit o tom, jak je nezdravý motat se tady okolo a plést se do věcí, po kterých ti nic není."
"No teda. A vy si chcete zcela jistě promluvit o tom samém."
"Dělej," zasyčel a poodhrnul cíp bundy. Za pasem měl zastrčenou pistoli.
"Ukaž mi to ještě jednou."
Otevřel bundu a já mu zasadil nádhernou ránu přímo do solaru.
Bránice mu přestala na chvíli pracovat a to ho paralyzovalo; stačil si jen heknout, pak se sehnul a složil dopředu na chodník. Kudrnáčova ruka směřovala pod bundu a k levému rameni. Řidič pontiacu s prásknutím otevřel dveře a vyskočil z auta. Pravou rukou jsem naznačil úder do žaludku, pak jsem náhle změnil směr a shora napálil Kudrnáče přímo do nosu. Krev vystříkla takřka okamžitě. Pistoli se mu podařilo vytáhnout z pouzdra na půl cesty. Když jsem ho chytil levou rukou za zápěstí, měl paži stále ještě pod bundou. Přitiskl jsem mu pistoli skrz bundu zespodu na bradu a zasadil mu další dva údery pravačkou přímo do nosu. Začal se hroutit. Odkopl jsem ho bokem a přešel do dřepu. Řidiče jsem spíš cítil než viděl. Vytáhl pistoli a opřel se o střechu auta. Dveře volně vlály do ulice. Vedle pontiacu se náhle vynořil plymouth, odhodil řidiče i s dveřmi a nechal je ležet na nahé dlažbě Lake Shore Drive. Vytratil jsem kolem pontiacu a otevřenými dveřmi naskočil do plymouthu na místo vedle řidiče.
"Mám přejet taky ty dva druhý?" zeptal se Hawk.
Zavrtěl jsem hlavou a Hawk se s plymouthem rozjel po hlavní třídě pryč.
Zeptal jsem se: "Když sis půjčoval to auto, nezapomněls ho taky pojistit?"
"Jasně že ne, ale jelikož sem použil padělanej průkaz a falešnou kreditku, nemyslím si, že by na tom nějak extra záleželo."
"Na tom něco bude."
Odbočili jsme na Severní Michiganskou Avenue.
"To byli kluci od Costigana?"
"Jo. Řekli mi, že si se mnou chtějí popovídat o tom, jak je nezdravé motat se okolo a plést se do věcí, do kterých mi nic není."
"Hele, a vysvětlils jim, že to je tvůj džob?"
"Původně jsem chtěl, ale ten trouba mi pořád cpal pod nos tu svoji bouchačku a toho jsem se trošku lekl."
Hawk se teď řítil po Ontario Street a mířil na Kennedyho dálnici.
"A dozvěděl ses něco vod tý fuchtle? Pracovals na ní dost dlouho."
"Chvilku to trvalo, to je pravda. Dozvěděl jsem se něco, co jsem opravdu nečekal: ona toho hajzla opravdu miluje. Kromě toho ho nenávidí, ale taky ho miluje."
"Mě je úplně volný koho miluje a koho ne," utrousil Hawk. Najeli jsme na dálnici a jeli směrem na letiště O'Hare. "Má ponětí, kde by mohli bejt?"
"Ano," a řekl jsem mu slovo od slova, co se mi z Tyler Costiganové podařilo vydolovat. Pomohlo mi to mimo jiné udělat si v tom pořádek a všimnout si něčeho, co mi třeba mohlo napoprvé utéct.
Hawk řídil tak úspornými pohyby, jak jen to šlo, a pozorně poslouchal.
Oči nespouštěl z vozovky.
"Connecticut," vysoukal ze sebe, když jsem skončil. "Kurva fix. Měli jsme si vyřídit ten rozpis pro lidi, co často lítají letadlem. Možná bysme vyhráli volňáska do Dallasu."
"Druhá cena jsou dva lístky do Dallasu."

Kapitola 27

Městečko Pequod leží dvacet mil západně od Hartfordu na řece Farmington, v zelené hornaté části Connecticutu. Řeka se tam stáčí do malého zákrutu a když projedete obloukem těsně kolem řeky, jste přímo tam. Trojposchoďová budova s kupolí nahoře, restaurace v prvním patře, za okny jsou pověšené květiny. Kousek vedle je benzínová pumpa Sunoco, prodejna potravin Cumberland Farms postavená ve venkovském stylu tak, jak by asi měla venkovská prodejna vypadat, obitá zrnitou překližkou šedivé barvy. Naproti restauraci stojí další třípatrová budova. Tentokrát už žádná kopule, ale v úrovni druhého patra se po celé délce budovy vinul otevřený balkón. Dále tu jsou dva nebo tři bílé domy se širokými verandami, postavené ve viktoriánském stylu. Jsou zasazeny do nepříliš prudkého svahu nahoru od silnice, a pak už jste venku z Pequodu a kopce a řeka vypadají úplně stejně, jako před ním.
"Vypadá to tu jak v přístavu svobody," podotkl Hawk.
"Kterému tepe v žilách horká krev," odtušil jsem.
"Jediný, co tu asi není, je..." Hawk otevřel na klíně sešit z konopného papíru a četl z poznámek Rachel Wallaceové: "Diverzifikovaná výroba zbraní a testovací komplex."
"Pobočka firmy Transpan International."
Pět mil za Pequodem jsme odbočili doleva po šipce, na které stálo ĎÁBLOVA ŘÍŠE. Přejeli jsme řeku přes malý most.

Místo obvyklého povrchu byla spodní část mostu vyrobena z překřížených ocelových tyčí. Vypadalo to spíš jako železný rošt, takže když jste se podívali dolů, viděli jste, jak se pod vámi pěkně vlní říční hladina.
Za mostem se cesta rozdělovala. Hlavní makadamová dvouproudá silnice vedla na sever směrem na Massachussets a menší cesta se stáčela doleva a ztrácela se mezi javorovníkovým porostem. Dali jsme se po té menší. Za stromy se směrem na sever od řeky táhla plošina a na ní stála dlouhá budova ze škvárových tvárnic, menší budova z hrázděného zdiva a šest budek, natřených šedou barvou. Okolo se táhl tři metry vysoký plot, nahoře zakončený ostnatým drátem. Na každém rohu stála strážní věžička.
"To vypadá jak nějakej lapák," řekl Hawk.
"Tohle bude Transpan International. Jinak se Rachel Wallaceová musela zmýlit."
"Vsadím se, že měla pravdu."
Pomalu jsme přejeli kolem. Stála tam velká brána a u ní strážní budka. Za oploceným prostorem se rozkládal palebný prostor a za ním pak dál něco, co připomínalo překážkovou dráhu a vedlo to přímo do lesa. Na střelnici nikdo nebyl, ale na překážkové dráze se něco hýbalo; nějací lidé v maskáčích běhali a skákali mezi stromy. Na dálku bylo skrz větve špatně vidět.
Jeli jsme kolem a Hawk všechno potichu pozorně pozoroval.
"Dobrou mušku na střelnici, dobrej čas na překážkový dráze a dostaneš čtyřiadvacetihodinovou průběžku do Pequodu."
"To zní, jako bys chtěl znovu do armády."
"Ale do čí armády? Co to zač ti chlápci v kropenatejch hadrech?"
O sto metrů dál jsem zastavil. Z auta jsme se dívali na komplex v celé jeho kráse.
Velké kovové roletové dveře na bližším konci dlouhé budovy se otevřely a ven se vyvalil vysokozdvižný vozík s několika naloženými bednami. Přejel přes otevřený dvorek a zmizel v další budově.
"Federální Sdružení Dělníků Zbrojovek se pokusilo udělat tady trochu pořádek, Transpan jim dal přes prsty. Dělníci je zažalovali, Národní rada odborových svazů zasáhla. Transpan najmul dělníky, kteří nebyli v odborech. Došlo k násilným incidentům. Celá věc je u soudu už někdy od osmdesátého prvního roku."
"Bezpečnost maj zajištěnou asi dobře, koukni na ty psy."
"Vidím." Po obvodu šel kolem plotu strážný v skvrnitých maskáčích a s vlčákem na krátkém vodítku. Přes rameno mu visel krátký samopal.
"Jsou tam tři další," řekl jsem.
"Jo, a choděj tak, že na každý straně čtverce vždycky jeden z nich je."
"A v rozích máš ty hlásky."
"A vsaď boty, že ten plot je pod proudem," dodal Hawk. "Řekla Rachel, co tady vlastně dělají?"
"Ne. Prý se tu vyrábějí zbraně. Ale jaké to mají být zbraně, a co tady vůbec dělají ti pěšáci, o tom neříkala nic."
"No a co teda teď?" zeptal se Hawk.
"Kolem dokola nic není. Když se ti chlapi chtějí napít, musí do Pequodu. Můžeme zapadnout do nějakého baru a počkáme, co se dá zjistit. Jestli se teda nechceš prostřílet dovnitř."
Hawk se zašklebil: "Teď ještě ne."
Z přední brány vyrazil tmavomodrý džíp a rozjel se po cestě přímo k nám. Hawk vytáhl zpod bundy pistoli a držel ji dole vedle pravé nohy, mezi sedadlem a dveřmi.
Džíp zastavil vedle nás. Vystoupili z něj dva muži v modrých kombinézách a modrých čepicích a přišli k našemu autu. Jeden si stoupl dozadu a druhý přišel ke dveřím u řidiče. Oba měli za opaskem armádní pouzdra na pistole. Na nášivce na rukávu stálo BEZPEČNOSTNÍ SLUŽBA TRANSPAN. Strážný se sklonil dolů a podíval se okýnkem dovnitř do auta. Měl zrcadlové sluneční brýle a bradu mu zdobila černá bradka. Pod ohrnutým kšiltem mu bylo do tváře vidět jen velice spoře.
"Promiňte, můžu se vás pánové zeptat, proč zde parkujete?"
"Jémine, my nemysleli nic zlýho. Jen sme se jeli kouknout, co to tady stojí. To jsou kasárna?" zeptal jsem se.
"Je mi to velice líto, ale toto je zakázaný prostor a jsem nucen vás požádat, abyste okamžitě odjeli."
"Tenhle prostor? To mě teda podržte... sem si myslel, že je to veřejná cesta."
Strážný zavrtěl hlavou: "Musím vás požádat, abyste okamžitě odjeli."
"Jasně, důstojníku. Nejsme odsud, víte? Je tu někde v okolí nějaký dobrý místo, kde si můžeme dát stejk a zalít ho pár škopkama?"
"Doporučuju vám Pequod House. Jeďte směrem dolů, přejedete most, dejte se na východ a asi po sedmi kilometrech na něj narazíte."
"Vy tam chodíte? Je to tam v pohodě?"
Zašklebil se a mezi bradkou zasvítily bílé zuby. "Dobré, špatné, na tom nezáleží. Je to jediný podnik v okruhu osmdesáti kilometrů."
"Teda toto... dobrý! A díky. Jedem tam. Vy ste chlapi od armády?"
"Ne, my jsme soukromá služba. Otočte se hned teď a jeďte pryč."
"Jasně, pane. A díky za tip!"
Otočil jsem se na cestě a jeli jsme zpátky stejnou cestou, po které jsme přijeli. Džíp jel za námi celou cestu kolem Transpanu až k mostu.
Za mostem zastrčil Hawk magnum zpátky za bundu.
"Hlavně, že sis udržel důstojnost," zahučel. "Ještě scházelo, abys vyskočil ven a začal mu líbat zadek."
"Byl jsem pokorný ale hrdý," podotkl jsem. "A hlavně už víme, kam chodí strážní, když nemají službu."

Kapitola 28

Ubytovali jsme se v druhém patře v Pequod Housu, hodili tam zavazadla a šli dolů do baru.
Byla to prostorná čtverhranná místnost, podél jedné stěny se táhl bar a zbytek zabíraly stolky. Na opačném konci baru seděl pár lidí ve středních letech a dávali si brzkou večeři. Servírka měla husté blond vlasy a používala jasně růžovou rtěnku. Byla hubená a v příliš velkém hnědém stejnokroji se evidentně ztrácela. Hodila před nás dva jídelní lísty, namnožené na kopírce.
"Specialita dne je kuřecí koláč a telecí játra na slanině."
"Ty si dáš stejk, že jo?" zahlaholil Hawk.
"Si piš, kámo. Nejlepší stejk v celým údolí."
"Tomu budu rád věřit. Já si dám taky jeden, a dám si ho středně propečenej. K tomu dvojitou vodku martini s ledem a stříkněte mi do toho taky trošku citrónový šťávy."
"Přejete si nápoj před jídlem, pane?"
"Jasně!"
Objednal jsem si to samé a servírka odběhla k baru.
"Měl ses jí zeptat, jestli neviděla Susan Silvermanovou," řekl Hawk.
"Ještě je brzo."
Servírka se vrátila a přinesla nám martini.
"To bude šmakovat akorát tak k tomu jídlu," řekl Hawk. "Ale stejně sem si myslel, že nám to přinesou v hořčičáku a s brčkem."
Usrkl jsem trošku martini.
"Mám ten dojem, že znám tvůj plán. Chceš tu prostě chlastat a počkat, dokud si sem Susan s Russellem nevyrazí na večeři, a pak je chceš překvapit."
"Ksakru, takový plán teda nemám," odtušil jsem rozmrzele.
"A víš, co budeš dělat?"
"To nevím."
Hawk se napil: "To není špatný pití."
"Ani špatné martini není úplně špatné."
Pili jsme dál. "Tady bych si teda kámo nechtěl objednat šampáňo.
V takový díře by ti přinesli mražený kuřecí chcanky v polystyrénovým kelímku."
Dorazil jsem drink a ukázal na servírku dvěmi zdviženými prsty.
Byla u nás během chviličky.
"Přál jste si něco, pane?"
"Dvakrát to samý."
"Chcete ještě dva drinky?"
Zasmál jsem se tak přitažlivě, jak jsem to jen svedl: "Jasně, kotě."
"A jaké drinky si budete přát?"
Zasmál jsem se o něco drsněji. "Dvě další martini. S ledem a troškou citrónový šťávy. Do každý sklenice jednu trošku citrónový šťávy."
"Samozřejmě, pane," a pelášila zpátky k baru.
"Asi zdrhá, aby nezapomněla co sme si vobjednali dřív, než doběhne k báru," zašklebil se Hawk.
"Žádné zbytečné pohyby."
Servírka přispěchala zpátky s podnosem a postavila před nás na stůl stejky a hranolky, dvě malé misky s nakládanou mrkví a košík s pečivem, ve kterém byly také malé balené čtverečky másla.
"Vaše pití donesu za chviličku."
Hawk se podíval na talíř a potom na mě. Stejky byly obrovské a neskutečně tlusté. Zabíraly skoro celý talíř a v nejširším místě měly skoro dva centimetry. Uprostřed každého z nich trčela silná kost.
"Radši jsme měli počkat na to druhé martini," vydechl jsem.
"Hele kámo, z čeho si myslíš, že ty stejky jsou?" zeptal se Hawk nevěřícně.
"Z velblouda."
Hawk přikývl. "No, víš - neřekli jsme jí přímo hovězí stejky...
nebo snad jo?"
Servírka přinesla druhé dva drinky. Napili jsme se a ve stejnou chvíli řekli: "To je gin."
"To pošleme zpátky, ne?" durdil se Hawk.
"Jo, a příště nám přinesou namíchanou leštěnku."
"Máš pravdu," řekl Hawk odevzdaně a napil se.
Steak vypadal líp, než chutnal. Hranolky se nedaly jíst. Mrkev někdo dusil tak hodinu a půl a housky byly gumové a chutnaly jako želé bez cukru.
"Teda kluci, vy jste ale museli mít hlad!" řekla servírka, když sbírala talířky.
Bar se pomalu zaplňoval lidmi. Pár stolků si dalo večeři, ale drtivá většina lidí se sem přišla nalít. Zaplatil jsem účet a přesunuli jsme se na bar, kde jsme si objednali pivo.
"Čím se tady lidi živí?" zeptal jsem se barmana.
"Většina z nich dělá u Transpanu. Polovina těch lidí, co tu vidíte, pracuje ve fabrice."

"A co to je Transpan?" opáčil Hawk.
"Vyrábí zbraně," řekl barman. Od krku mu přes bílou košili visela vázanka. Krátké šedé vlasy byly až přespříliš krátké.
"Pět mil odsud stojí veliká fabrika, u ní střelnice a testovací překážková dráha. A ta fabrika je pěkně velká."
"Berou lidi?" zeptal jsem se.
"Je docela těžké sehnat tam dobrý flek. Potřebujou specialisty.
Puškaře, specialisty na těžké zbraně a tak. Nikdy jsem neslyšel, že by brali někoho místního."
"O zbraních něco víme. A zdejší taky nejsme. Koho se máme zeptat?"
Barman se zašklebil: "Zkuste třeba mě. Ti pánové u toho velkého kulatého stolu tam pracujou. Možná by vám mohli pomoct. Ale bejt to na mě, šel bych na pracovní úřad v Hartfordu."
Otočil jsem se a zapřel se lokty o bar. Dal jsem si pořádný hlt a prohlédl si muže, kteří seděli u velkého kulatého stolu. Pili pivo Palbst Blue z lahví s dlouhým krkem a měli jich před sebou pěknou řádku.
Kolem dokola stolu poskládali kruh z hořících cigaret a uvnitř kruhu se přetlačovali na páku. Ten, který prohrál, si spálil prsty. První dva zápasy vyhrál tlustý chlápek se zrzavým zástřihem na ježka a mohutným plnovousem. Na džínové košili si ustřihl rukávy a růžové obtloustlé ruce vypadaly jako flákota správné venkovské šunky.
"Zkusíme to?" zeptal jsem se Hawka.
"Já, nebo ty, kámo?"
"To je jedno, kdo bude mít příležitost."
"A mám vyhrát, nebo prohrát?"
"Podle situace."
Vzali jsme si piva a postavili se poblíž hloučku. Spolu s ostatními jsme pozorovali závod. Tlusťoch si připsal další vítězství, když pomalu přetlačil hubeného černocha a klouby na ruce mu přitiskl na hořící cigaretu. Chlapi okolo stolu řičeli nadšením.
Tlusťoch se podíval kolem dokola. Seděl tam ještě jeden černoch, zavalitý a s dlouhýma rukama. Na hlavě měl kšiltovku, posazenou čelem vzad.
"Nechceš zachránit vlajku cti černejch bubáků, Chico?"
Černoch pokrčil rameny a sedl si naproti tlusťocha. Položil loket na stůl a oba se chytli dlaněmi.
"Kdykoliv," řekl tlusťoch. Chico zabral prudce zápěstím a snažil se nachytat tlusťocha nepřipraveného. Skoro se mu to povedlo. Tlusťochova ruka se naklonila skoro do poloviny; potom se ale nahrbil a pomalu, jakoby rozvážně sunul Chicovu ruku zpátky, překonal horní bod a nekompromisně ji tlačil směrem k desce stolu. Kousek nad stolem Chico zabral a na chvilku zastavil pád, ale potom uvolnil tlak a hřbet ruky mu spadl na hořící cigarety. Tlusťoch mu ji tam s úšklebkem přidržel.
"Musíš zařvat, Chico. Musíš říct au."
"AUUUUU!" zakřičel Chico.
Tlusťoch se zašklebil: "Do prdele, ten parchant mě málem dostal.
Skoro se mu to kurva povedlo, ale kurva to bych musel bejt pěknej zmrd, abych napoprvní prohrál s kurva bubákem!"
Chico zkroutil tvář a začal si foukat na popálenou ruku.
Vtom se ozval Hawk: "A co takhle rozdat si to se mnou?"
Tlusťoch se podíval nahoru. "Krucinál... proč ne, ale co takhle vo něco se vsadit? S kámošema jedu pro srandu, ale s cizincem..."
Hawk vytáhl dvacetidolarovku a hodil ji na stůl.
Pak řekl Chicovi: "Eh... soráč, kámo," a sedl si na židli.
"Říkaj mi Red," řekl tlusťoch a díval se pozorně na Hawka.
Hawk přikývl.
"Máš nějaký méno?"
"Black," řekl Hawk.
"Seš kurva nějakej hodně drsnej frája, že?" opáčil Red.
Hawk si sedl naproti a položil loket na stůl. Oba dva se chytli dlaněmi. Vedle Reda vypadal Hawk jako drobeček.
"Kdykoliv," řekl Red.
Hawk přikývl hlavou: "Tak řekni, až budeš chtít."
Red řekl: "Teď!" a vyrazil zápěstím dopředu proti Hawkově ruce.
Hawkovo zápěstí se pomalu sunulo zpátky k desce stolu. Red urputně tlačil seč mohl a skrz bradku mu prosvítaly zuby. Hawk se netvářil vůbec nijak, jen se podíval na mě. Deset centimetrů nad deskou stolu se Hawkova ruka zastavila. Red byl napjatý jak struna a chrochtal námahou. Lidi kolem šíleli. Hawk se pořád díval na mě; kývl jsem a ústy naznačil slovo vyhrej! Hawkovi se ve tváři nepohnul ani jeden sval, ale začal pomalu sunout Redovu ruku zpátky. Pohyboval se soustředěně, pravidelně a jakoby bez námahy, jenom sval na ruce mu naběhl tak, že to lem na rukávu krátkého trička nevydržel a praskl. Bez jakékoliv námahy přitiskl hřbet Redovy dlaně na dohořívající vajgly.
Red řekl: "Au!" a Hawk ho konečně pustil, sebral dvě dvacítky, úhledně je podélně složil a palcem a ukazováčkem vyhladil přehyb.
Red se na něj nevěřícně díval a hřbet pravé ruky si tiskl k ústům. Nikdo z nich nepromluvil ani slovo.
Hawk zamával na servírku: "Ještě jednou dokola!" a podal jí jednu ze složených dvacítek.
"Tos mě dostal, když sem byl unavenej!" řekl Red. "Pravačka už nemohla, chlapče."
Hawk s roztomilým úsměvem přikývl.
"Víš co?" řekl Red. "Dvakrát nebo nic, a teď na levačku."
Hawk na mě kývl: "Zkus to ty."

Red se na mě podíval: "Seš levák?"
"Ne."
"Dvakrát, nebo nic?" zachrochtal Red k Hawkovi.
Hawk přikývl. Stoupl si a uvolnil mi místo. Chytli jsme se s Redem za ruce.
"Já to vodpočítám," zasyčel Red.
"Jasně."
"Tak teď!" řekl a já mu jedním švihem práskl rukou o hořící cigaretu, a ty ostatní se prudkým nárazem rozletěly.
"Hele, počkej chvilku, počkej chvilku. Nebyl sem připravenej."
"Dobrá, začneme znovu," řekl jsem a skrytě se bavil. "Zkusíme to ještě jednou, řekni."
Chytili jsme se za ruce ještě jednou. Red se několikrát zhluboka nadechl.
"Tak dobrá, až řeknu, tak jedem."
"Jasně."
"Jedem!"
Red sevřel stisk a snažil se mi překlopit zápěstí.
"Připravený?" zeptal jsem se Red škubavě pokýval hlavou a vší silou tlačil proti mému zápěstí.
"Určitě?"
"Jo!"
"Tak fajn," řekl jsem a praštil mu rukou o stůl.
Přišla servírka a přinesla na tácu novou dávku piva. Když je rozdávala a sbírala prázdné láhve, byl slyšet jen cinkot skla. Jinak bylo kolem hrobové ticho. Odešla.
"Kurva chlapi, odkud vás všichni čerti nesou?" zeptal se bolestně Red. "Vy ste asi z jiný planety nebo co!"
"To bude tím, že máme nezkaženej charakter."
"Nemám u sebe čtyřicet babek. Budu vám to muset zůstat viset."
"A kdy to dostanu?"
"Zejtra. Jestli sem přijdete zejtra, zaplatím vám zejtra."
"V pořádku, budeme tady."
"Nemusíte se bát, chlapi, já sem v pohodě," vyrazil Red, "zeptejte se tady chlapů. Vždycky platim svý dluhy."
"Dobrá, věřím ti," utrousil ležérně Hawk. "Ale řekni mi kde makáš, kdybysme tě museli hledat, kdyby ses náhodou zapomněl ukázat."
"Transpan," řekl Red, "ale neboj se, já nezapomenu. Můžeš se na mě zeptat, chlapče. Když ti visim ňáký mergle, je to jako bys je měl v báni. No jen mu to řekni, Chico. Je to tvůj brácha, tak ti bude věřit."
Chico souhlasně pokýval hlavou.
Objednal jsem další rundu: "Vítěz platí!"
Red si olízl hřbet na pravé ruce. Popálené místo začalo pomalu rudnout.
"Z jiný posraný planety," zamumlal nevěřícně. Hawk si přitáhl židli od vedlejšího stolu a sedl si k nám.
"Vy všichni pracujete v Transpanu?" zeptal jsem se.
"Jo," řekl Chico, "tak nějak."
Servírka přinesla pivo.
"Co myslíš tím ,tak nějak'?"
"Makáme na dohodu," řekl Red. "Podepsali sme smlouvu na dva roky, výcvik a testování zbraní. Po dvou letech můžem smlouvu prodloužit nebo jít pryč."
"Jako v armádě," dodal jsem.
Red se na mě pozorně podíval.
"Jo. Nějak tak."

Kapitola 29

Red přišel na druhý den večer, přesně jak slíbil. Potulovali jsme se s Hawkem celý den po Pequodu a celou zábavu zakončili desetikilometrovým během podél dálnice. Když Red přišel, dávali jsme si zrovna první pivo.
"Tak kterej má dostat těch čtyřicet babek?" zeptal se.
Natáhl jsem ruku a Red mi do ní dal dvě desítky a jednu dvacítku.
"Vítěz platí," řekl jsem. "Co si dáš k pití?"
"Pivínko."
Mávl jsem na barmana a ten donesl Redovi pivo a sklenici, které si ani nevšiml a vypil polovinu láhve na jeden zátah.
"Hledáme nějaký bydlení," řekl jsem. "Nevíš o něčem?"
Red pokrčil rameny. "Tady toho moc nejni. Já bydlim ve fabrice."
Dopil pivo a já objednal další.
"Dáme si panáka?" zeptal jsem se. "Ať máme dobrej základ na večer."
"Jasná věc," souhlasil nadšeně Red. "Bourbon bez ledu!" poručil barmanovi.
"To tam bydlíte všichni?"
"Jasně, úplně všichni." Obrátil do sebe panáka a spláchl hltem piva. Hawk pokynul barmanovi, aby přinesl další. "My, dělníci, a taky bezpečáci. Pěkná fabrika to je."
"A co šéfici?" zeptal se Hawk.
"No jasně, ti taky. Maj svůj vlastní barák, a to vám povim, to je kurva nějaká rezidence!" Red do sebe vrazil půlku

druhého bourbonu.
"Krásnej trávník, přimo u řeky. Z cesty to nejni vidět, protože to je za lesem."
"To je mimo komplex?"
"Nee. Všecko je vevnitřku, jenom překážková dráha je mimo."
Dali jsme si další piva. Red se otočil, zapřel se lokty o bar a rozhlížel se po místnosti.
"Na týhle práci je nejhorší to, že musíte trčet v takový podělaný díře, jako je tohle," zahudroval. "Tady spíš narazíš na krávy s koulema, než na nějaký pěkný roštěnky."
"Ve fabrice žádný roštěnky nejsou?"
"Jo, je tam pár škaredejch vypasenejch sekretářek. Pak nějaká kurvička z ředitelství v tý mansardě. Nic pro takový lopaty, jako já nebo ty."
"Ani manželky?"
"Nee, ženatý nepřijímají."
"Kromě šéfů."
Red dorazil druhý bourbon a Hawk mu okamžitě objednal číslo tři.

Kapitola 30

"Ten chlap si buduje svoji soukromou armádu, jako nějakej tureckej paša," řekl Hawk.
Přikývl jsem. Jeli jsme východním směrem k městu Hartford a ranní slunce nám pražilo přímo do očí. Úzká silnice se kroutila jako had.
"Lionela a Teddyho bysme mohli dobít jako koně," zabručel Hawk. "Nebo by taky nebylo marný někoho přesvědčit, že tu jejich práci zvládneme líp."
"To můžeme udělat vždycky, ale zkusme to nejdřív takhle."
Hawk pokrčil zamračeně rameny. "Strašně nerad se paktuju s těmahle kreténam od vlády. Vždycky poserou všecko, na co přijdou."
V západním Hartfordu jsme zapadli do jedné putiky, před kterou stála telefonní budka. Hawk šel objednat snídani a já zavolal na číslo, o kterém mi řekl, že na něm bude vždycky nějaký chlap sedět. Trošičku se sekl, protože to zvedla žena. Naprosto bezvýrazně řekla dobrý den, já odpověděl, že chci mluvit s Ivesem. Vzala si číslo a řekla, že zavolá zpátky. Zavěsil jsem a čekal v budce.
Ives se ozval za pět minut. "To je dobře, že jste si tak přivstali.
Už jste vyšťourali nějaké červy?"
"Ještě ne. Ale něco budeme potřebovat: aby dva pánové, kteří pracují ve zbrojní továrně Transpanu u Pequodu v Connecticutu, zmizeli."
"Napořád?" zeptal se Ives.
"Měsíc bude stačit."
"Jaká jsou jejich ctěná jména?"
"Lionel Elson a Teddy Bright."
"Teddy Bright?"
"Copak bych si něco takového mohl vymyslet?"
"Co víc mi o nich můžete říct?"
"Jsou to instruktoři pro boj zblízka a pro fyzický trénink ve výcvikovém prostoru Transpanu."
"Proč si pan továrník drží instruktora pro boj zblízka?"
"To zjistíme. Hned, jak někam zašijete Lionela a Teddyho."
"Záleží na tom, jak to provedem?"
"Ne. Snažíme se dostat jejich místa, takže by to nemělo vypadat jako bouda a nemělo by to být nijak spojeno s námi."
"Spěchá to?"
Za mnou se převalil obrovský desetikolový kamión. Bylo slyšet, jak podřaďuje a zastavuje na červenou.
"Ivesi, mám vám připomenout, proč to všechno vlastně dělám?"
"Och, promiňte... ta princezna ve věži."
"Až bude po všem, ještě spolu můžeme rozebrat způsob, jak se o ní má mluvit a jak ne. Ale teď právě ji chci nejvíc ze všeho dostat z té věže. A každý další den, který stráví uvnitř, je pro mě velice dlouhý a únavný."
"Bude to provedeno okamžitě a střelhbitě, spanilý princi. Jenom dejte pozor, aby vám při té jízdě neulétl klobouk."
"Udělejte to večer, až budeme s Hawkem nasávat v Pequod House."
"My víme co dělat, pánové. Bez těch vašich rad se docela dobře obejdeme."
"Že vy jste ti chlapi, co vyprojektovali akci v Zátoce Sviní?"
"Tak to bylo dávno, dávno před tím, než jsem nastoupil do služby, samečku," uchechtl se Ives. "Zavolám ti do Pequodu, až bude po všem a řeknu ‚vaše objednávka se bohužel poněkud zdržela, pane'."
Zavěsil jsem a šel zpátky do bufetu. Hawk seděl na sedátku a ládoval do sebe steak a smažená vajíčka. Za pultem stála holka, která ještě zaručeně neměla dvacet. Nosila ustřihnuté džíny a dřeváky s gumovou podrážkou, jaké se nosí do sprchy. Obrátila ke mně tázavý pohled.
"Kávu prosím," objednal jsem si, "se smetanou a cukrem."
Přinesla mi ji v masivním hrnku a druhou rukou podala cukřenku a džbánek se smetanou.
"De Ives do toho?" zeptal se Hawk.
"Jo."

"Von to určitě nějak posere."
"Možná, možná ne."
"Stejně si myslim, že jim to v Transpanu bude pěkně nápadný, že ti dva chlápci zmizej a zničehonic se na scéně jakoby náhodou zrovna v tu chvíli objevíme my."
"To je možné, ale stejně - nemáme co ztratit. Jsme venku, a pokoušíme se dostat dovnitř."
"Můžou nás začít podezřívat, a taky nás můžou pěkně zmáčknout."
"O to se pokusí tak jako tak, dřív nebo později. Pořád si myslím, že na tom nebudeme o nic hůř, když to zkusíme."
Hawk vytřel toustem zbytky žloutku, roztekléhо po talířku. Labužnicky strčil sousto do pusy a utřel si prsty do ubrousku.
"No, koneckonců, vyjít by nám to přeci jenom mohlo."
"Zatím jsme nikdy neprohráli, i když jsme tu costiganovskou inteligenci podceňovali."
Hawk soustředěně přežvykoval poslední kousek steaku. "Dobrej postřeh," a utřel si pusu do kapesníku.

Kapitola 31

V městečku Pequod v Connecticutu jsme se z Hawkem flákali dalších dvanáct dní. Během té doby jsem naběhal pětasedmdesát mil, udělal víc než tisíc kliků, zhruba stejné množství sklapovaček, stravoval se velice nezdravým způsobem, vypil čtyřiatřicet lahví piva značky Pabst Blue Ribbon s dlouhým krkem, přečetl Pochod bláznů a Rady pro začínajícího autora, znovu pročetl Cesty neprobádané, prostudoval výsledky 203 zápasů v boxu a podrobně s Hawkem rozebral delikátní rozdíly mezi dobrým sexem a špatným sexem.
Třináctého dne pronesl Hawk zásadní větu: "Hele kámo... myslím, že jsem se zabouchl do Doreen."
"To se ti ani nedivím."
"Jakej máš názor na smíšený manželství lidí z jinejch ras?"
"To je protivení Božímu zákonu," varoval jsem ho.
"Seš si jistej?"
"Stojí to tak v bibli," odvětil jsem. "Černého bubáka za muže svého nepojmeš."
"Kurvafix, máš pravdu, zrovna teď se mi to vybavilo. A co kdybych ji jenom tak nezávazně vopíchal?"
"Pokud je mi známo, není proti tomu žádných námitek."
Seděli jsme na baru, když přišel Red v pracovní uniformě a širokém klobouku. Vykasané tričko mu viselo volně přes mohutné břicho.
Vypadalo to, jako by se k nám blížil mobilní zdravotnický stan.
"Tak možná pro vás mám práci, chlapi. Šéf z personálního by se s váma rád viděl."
"Tak pojďme," odtušil jsem.
Vezli jsme se firemním džípem Transpanu, který řídil jeden z příslušníků ochranky v modré kombinéze. Na bráně jsme se zastavili, řidič něco řekl strážnému a projeli jsme skrz a dovnitř do komplexu.
Napravo stála hrázděná jednoposchoďová budova, před kterou jsme zastavili a vystoupili ven. Džíp zařadil rychlost a odjel někam pryč.
Nad dveřmi stálo černými písmeny SPRÁVNÍ ODDĚLENÍ.
"Počkejte tady, chlapi," řekl Hawk a vešel dovnitř. Hrázděná budova stála v pomyslném středu celého prostoru. Podél plotu na opačné straně stály ubikace z vlnitého plechu; výrobní hala se rýsovala hned za budovou správního oddělení. Napravo za továrnou byl ve skrytu stromů postaven bílý dům koloniálního stylu. Od ostatních budov jej odděloval opevněný bílý plot.
Ze dveří správní budovy vyšel ven a za ním se táhl Chico s čepicí nasazenou naopak, a neznámý vysoký ramenatý muž s naškrobenou a vyžehlenou uniformou a vyleštěnými kanadami.
"Tohle je pan Plante," představil ho Red. "Je šéfem přes personál."
Plant pokýval hlavou. "Pánové, tady Red mě informoval o tom, že jste odborníci na boj zblízka."
"Hm... jo."
"Uvolnily se nám pozice pro dva lidi, hledáme instruktory přesně ve vašem oboru. Měli byste zájem?"
"Určitě," přisvědčil jsem.
"Dobrá," řekl Plant a kývl na Chica. Ten vytáhl zezadu z kalhot lovecký nůž s patnácticentimetrovým ostřím a chytil jej do ruky tupou ranou k zemi a ostrou nahoru. "Seberte Chicovi ten nůž, prosím."
Chico lehce zkroutil rysy, nahrbil se a já ho kopl do slabin. Zalapal po dechu, zkroutil se bolestí a spadl na zem. Ochable uvolnil stisk a nůž mu vypadl na zem. Sehnul jsem se dolů, zvedl nůž za ostří a podal ho Plantemu.
"Berete nás?"
Chico kňučel a svíjel se v prachu na zemi. Plante vypadal poněkud vyplašeně.
"Ale... on nebyl připraven."
"Celý to je hlavně o tom, abyste byl připravenej," ozval se Hawk.
"Chcete, aby to zkusil ještě jednou?" zeptal jsem se. "Dáme si ještě jedno kolo, panáčku?" otočil jsem se k Chicovi.
"No mas," vyrazil ze sebe sípavě.
"Nakluše ještě někdo dalšího, nebo nás berete?"
Plante se poškrábal na hlavě a ukázal na Hawka: "A jak to vypadá s ním?"
"Máte nůž. Tak ho nechte, ať to zkusí."
Hawk se zašklebil neutrálně přátelským způsobem. Zjevně zaskočený Plante se lehce zaklonil dozadu, zamračil se, a pak hodil nůž na zem před Chica.

"To nebude zapotřebí. Pokud na tu práci nebudete stačit, zjistíme to velice brzo."
"Sem vám říkal že sou dobrý, pane Plante," zašveholil vesele Red.
"Možná máš pravdu," utrhl se Plante. "Odveď Chica někam pryč, a vy pánové pojďte za mnou, sepíšeme smlouvu."
Otočil se a my jej následovali dovnitř.
Nahlásili jsme falešná jména, a když po nás chtěl nějaké průkazy totožnosti, velice tajemně a důvěrně jsme se na něj usmáli. Jenom přikývl a dal nám podepsat smlouvy. Mezi jinými jsme se zavázali, že žádné třetí straně nikdy nesdělíme nic o činnosti Transpanu. Pak nás Plante zavedl do jedné z ubikací a ukázal nám naše ubytování. Řidič nás zavezl zpátky do města, kde jsme si vyzvedli věci v Pequod House a odhlásili se. V deset hodin večer toho dne jsme byli řádnými zaměstnanci Jerryho Costigana, a pokud jsem se nemýlil, bydlel jsem teď dvěstě metrů od Susan.

Kapitola 32

Práce byla docela jednoduchá. Vedli jsme čtyři výcvikové hodiny každý den, dvě ráno, dvě odpoledne. Dostali jsme slušivé uniformy Transpanu. Oběd jsme dostávali v jídelně pro mužstvo ve správní budově.
Po kuchyni pobíhali Filipínci ve špinavých bílých košilích.
Většina našich svěřenců na tom byla stejně jako Red: zkušení žoldáci, kteří o boji zblízka věděli všechno, co potřebovali, a výcvikový program zvládali s elegantní nudou, neustále v dobré náladě. Někteří z těch mladších ale byli neskutečně otravní. Jeden kluk z Georgie se slámově žlutými vlasy pojímal výcvik s tvrdohlavě a jednosměrně zaměřenou intenzitou hinduistického kajícníka. Jeho životním cílem bylo porazit některého z instruktorů. Každý neúspěch pouze zvyšoval jeho buldočí neústupnost při další hodině. Hlásil se jako dobrovolník při každé předváděčce.
Třetí den našeho pobytu v táboře jsem mu řekl: "Hele, Tate, měl by sis dát pauzu."
Jeho odpověď mě nijak nepřekvapila: "Ti, kdo končí, nikdy nevyhrávají.
A vítězové nikdy nekončí."
"Teda, ty budeš mít pěkně těžkej život," potřásl jsem hlavou.
Další kluk byl pěkně podsaditý, měl tvář jak měsíček a byl z Brooklynu. Jmenoval se Russo a mermomocí se snažil nevímkomu dokázat, že je úplná nula. Skončilo to tak že čtvrtý den výcviku mu Hawk zlomil ruku.
Na Tatea to mělo úžasně zklidňující efekt.
Každý den jsme se po večeři potulovali po táboře a nenápadně kroužili kolem toho velkého bílého koloniálního domu, který se utápěl v houštině šeříků a forsythií. Druhý večer jsme uslyšeli nějaké šplouchnutí, nejspíš od bazénu. Podél roubeného plotu procházeli lidi z bezpečnostní služby v modrých výsadkářských kombinézách, poblíž domu jsme tu a tam viděli pocházet nějaké muže v civilních oděvech a s pistolemi za pasem.
Dělníci bydleli hned za továrnou. Stálo tam šest chatek, postavených z vlnitého plechu, tři po každé straně zablácené stezky, které by se v armádě určitě říkalo posádková ulice. Na konci ulice stála sedmá chata s nápisem KOMISAŘ nad dveřmi. Hned za ní postavili z hrubých borovicových prken společnou latrínu. Mezi chatkami byla natažena provizorní střecha z vojenské plachty. Na několika místech někdo neustále udržoval oheň kvůli vaření. Většina dělníků byla vietnamského původu, a když zrovna neměli směnu, váleli se bosí mezi okolo ohňů a hráli karty o cigarety a whisky.
Malá skupinka Latinoameričanů okupovala poslední chatku a většinou se její členové drželi od Asiatů dál. V hispánské sekci někdo stloukl ze starých prken provizorní posilovací stroj, několik mužů pravidelně cvičilo se starými činkami a ocelovými pláty.
Dělnický tábor nebyl obehnán žádným plotem, ale od zbytku tábora jej tak jako tak dělila nekonečná nepřekonatelná čára.
Každá ze směn odcházela do práce pod vedením jednoho z modrých ochrankářů a okolo tábora neustále obcházeli dva členové bezpečnostní služby.
"Ani tam nechoďte," utrousil Red. "Ti zkurvysyni jsou vám za balíček cigaret schopný podříznout krk."
"Je s nimi hodně problémů?"
"Ani ne. Ochranka je má pod kontrolou. No a pak jsme tady samozřejmě taky my. Když nebudete k těm jejich kutlochům chodit sám a v noci, nic zlýho vám nemůžou udělat."
"To nevypadá moc jako první krůček na cestě za kariérou."
"To teda určitě ne," zasmál se Red. "Je to strašná otročina.
Kupujou si věci a cena se jim připisuje na účet. Každý měsíc se jim to odčítá od platu a každý měsíc jdou dál a dál do mínusu."
"Já dlužím v kantýně svoji duši," utrousil jsem.
"Jasně. A kdyby začali vyskakovat, tak je předají policii jako ilegální přistěhovalce."
"Když se na to ale podíváš z druhé strany, kdyby je někdo opravdu předal úřadům a oni si tam otevřeli pusu na špacír před někým třeba z ministerstva spravedlnosti..."
"No jasně, jasně, ale ty hovada to vůbec neznaj. Voni si myslej, že my všichni, co máme kulatý voči, jsme na jedný straně a oni na tý druhý. Dokonce ani nemluví anglicky."
Jednoho večera se Hawk procházel po táboře, usadil se u jednoho z ohňů a začal se bavit s jedním Vietnamčíkem.
"Hele, di pro něj," řekl Red. "Ti říkám, je to tam vo hubu, i pro něj."
"Bude v pořádku, neboj se."
"A taky je to proti předpisům."
"Žádné bratření?"
"Ksakru, přesně tak - žádný bratření. Ti bastardi by mohli přijít na to, že je někdo tahá na vařený nudli."
Hawk se přišoural zpátky.

"Co říkali?" zeptal se Red.
"Prej se nudí."
"Ty znáš tu jejich hatmatilku?"
"Trochu, taky umim trošku francouzsky a něco tou lámanou asijskou hatmatilkou. Chvilku sem tam pobyl."
"S francouzskejma legionářema?"
"Jojo."
"Sem slyšel, že sou tam príma holky," zašklebil se Red spiklenecky.
"Eště lepší než naše Doreen, kámo."
Na konci prvního týdne jsem se zeptal Planteho: "Kam půjdou ti muži, až nám tady skončí výcvik?"
"Ti cvičenci? Budou odveleni na trvalé pozice do zařízení Transpanu po celém světě."
"Jako ochranka?"
"Ochranka, instruktoři výcviku a předváděčky."
"A co ten hotýlek tam za rohem u řeky?" utrousil Hawk mezi dvěma sousty.
"To je správní rezidence. Bydlí tam pan Costigan a jeho syn, když sem někdy přijedou."
"To všechno tady patří Costiganovi?"
"Ano, a ještě daleko víc."
"A on je teď tady?"
"Je tady jeho syn. Proč se ptáte?"
"Viděl jsem tam obcházet spoustu lidí od ochranky. Rád bych se s ním někdy viděl, je to přece jen legenda."
Plante přikývl. "V dnešní době, prolezlé duchem kolektivismu, je Jerry Costigan nejmocnějším zcela samostatným soukromým vlastníkem na světě."
"Tak ten asi nebude žádnej bratr milosrdnej," poznamenal Hawk Plante potřásl hlavou bez jediné známky úspěchu. "To není žert.
Pan Costigan nikdy nikomu neustoupil ani o píď. Je to silný jedinec, který plave uprostřed oceánu konformity."
Hawk souhlasně pokýval hlavou a napil se limonády. Nasadil jsem pompézní tón a pronesl: "Je to opravdu velká legenda."
"Jednou sem přijeli lidé z úřadu vlády a řekli, že musíme dělníkům umožnit organizovat se v odborech. Pan Costigan jim řekl ne, a taky myslel ne. Ti hajzlové dostali padáka a na jejich místa jsme dovezli dělníky ze zahraničního svazu pracovníků. Dělníky, kteří jsou mimojiné vděčni za to, že dostali šanci. Ale potřebují disciplínu. Nejsou zvyklí na americké tempo a nemají zaujetí. Ale když je vede někdo s pevnou rukou, dělají svou práci tak jak mají a nejsou mezi nimi žádní žlučovití důvěrníci-odboráři, kteří strkají do všeho nos."
Jeden z obsluhujících odnesl prázdné talířky a nalil nám kávu.
"Pan Costigan má naprosto jasný směr, a nejsou to žádné nadsazené představy. Nemá žádné subdodavatele. Není závislý vůbec na nikom. Zůstal věrný tomu, co nás přivedlo až sem. Všude kolem nás je všechno nasáklé bahnem kolektivismu, kolaborace a různých výborů.
Ten marast se cpe dovnitř každou škvírou, každou skulinou, každou dírou, kterou zapomeneme ucpat." Plant se hltavě napil kávy a pokračoval: "Cizí zboží, cizí ideály, rozhodnutí komise, rozhodnutí podle zákona, rozhodnutí rady, rozhodnutí odborů, a prokleté veřejné akční skupiny. Všichni chtějí, aby v našem čele byla banda nějakých přihřátých tlusťochů z Harvardu!"
Hawk se nakláněl dopředu. Ruce měl v poklidu složené na stole a tvářil se tak, jako by ho ty řeči bůhvíjak zajímaly. Tu a tam pokýval hlavou. Kdyby chtěl, mohl se stejně dobře tvářit, že ho zajímá hlubší filozofie časopisu Playboy.
"Ale pan Costigan," řekl Plante a znovu se napil kávy. Umolousaný číšník nám dolil kávu. Planteho tvář hořela nadšením. "Pan Costigan nikdy s nikým nesmlouvá. Jde si svou vlastní cestou. Má své vlastní dělníky a svou vlastní armádu. Je majitelem a neomezeným vládcem."
"A ta armáda mu pomáhá," dodal jsem.
"Přesně tak." Planteův horní ret se začal jemně lesknout potem.
"Přesně tak. Transpan je soběstačný. Naprosto soběstačný. Až to tady půjde všechno do pekel, budeme na to připraveni."
Odmlčel se, zběžně pohlédl na hodinky a vytáhl obočí. "Proboha, přijdu pozdě." Chvatně dopil kávu a odspěchal pryč. Umolousaný číšník apaticky sklidil ze stolu.

Kapitola 33

Hawk trávil s Vietnamci spoustu času. Skutečnost, že to bylo zakázáno, pro něj znamenal asi tolik, že to bylo nebezpečné. To znamená vůbec nic. Jednou bych se rád dopátral toho, na čem vlastně Hawkovi záleželo. Možná jsem to byl já, možná Susan. Možná taky on sám. Kromě toho mě už nic jiného nenapadalo. A jelikož jsem ho znal už třicet let, něco to napovídalo také o míře jeho osobní sebekontroly.
Nebo také o prahu mého vnímání. A možná to taky bylo všechno, na čem mi záleželo... proč tedy trávil tolik času vysedáváním u ohníčků a klábosením s Vietnamci?
Jednoho večera, když jsme vysedávali v baru v Pequod House, jsem se ho na to zeptal.
"Navazuju spojenectví," odvětil.
"A podněcuješ vzpouru?"
"No... kdybysme náhodou nějakou potřebovali."
Přikývl jsem. Kolem nás se přehnala zamračená Doreen s tácem plným piva.

"Spousta z nich při tom může přijít o život," poznamenal jsem.
Hawk přikývl.
"Když se nám to ale povede, mohli bysme se konečně dostat k Susan," dodal jsem a napil se piva. "Co se ale stane s nima..."
Hawk pokrčil rameny.
"A co se s nima vlastně děje teď?"
Další pokrčení ramen.
Potřásl jsem hlavou: "Ne, je třeba říct upřímně, že jestli se nám podaří dostat Susan ven, tak mi vůbec nezáleží na tom, co s nima bude."
Tentokrát přikývl.
Doreen pelášila opačným směrem s tácem plných prázdných lahví a neustále se soustředěně mračila. Hawk se na ni upřeně díval.
"Hele, a ty bys na jejich místě radši dřel jak osel tak, jak to dělaj teď, nebo by ses radši prostřílel ven s rizikem, že to koupíš?" řekl a nespouštěl oči z Doreen, která právě brala objednávky na druhém konci baru.
Barman jí podal šest dlouhokrkých lahví piva Pabst Blue Ribbon, vyrazil na pokladně lístek a položil jej na tác. Doreen zamířila s novým nákladem k velkému kulatému stolu v rohu místnosti. Teď si olizovala jazykem levý koutek úst.
"Tak fajn," řekl jsem. Napil jsem se ještě víc piva, opřel láhev o spodní ret a pomalu ji sklonil dolů. "Stejně jim dáme šanci. Jestli to všechno proběhne příliš rychle, tak se k Susan nedostaneme. Budeme potřebovat skutečnou bitvu, nějaký opravdový a obrovský zmatek."
"Anebo to kámo musíme vyhrát."
Ruka s láhví se mi zastavila na polovině cesty k ústům. Pomalu jsem postavil láhev zpátky na stůl a podíval se Hawkovi do očí. Lišácky se zašklebil a já ucítil, jak se mi začíná rozšiřovat úsměv. Dívali jsme se jeden na druhého a smáli se jako sluníčka.
"Můžou obsadit továrnu," řekl jsem.
"To jo."
"Transpan má pušky."
"Ale žluťásci maj nás."
"Zaženeme ty svině do rohu."
"Fajn, šéfe," řekl Hawk. "Já nakreslím hrubý obrysy a ty domaluješ barvičky. Prostě vymyslíš jak to všechno provedem."
Doreen prošla znovu kolem. Na zpoceném čele se jí začalo lehce odrážet světlo.
"Hawku, měls pravdu. Vypadá fakt báječně."
Hawk pokynul barmanovi a objednal další dvě piva.
"Je to lepší a lepší, ale na to sem se neptal."
"Tak fajn. Jsou připravení?"
"Jo, to sou. Ve skutečnosti mám dost problémů s tím, abych je udržel na uzdě."
"Kdo je vede?"
"Říkají mu Ky."
"A budou ho poslouchat?"
"Jo."
"A bude poslouchat taky on tebe?"
"Nějakou dobu určitě."
"Mohl bych si s ním promluvit?"
"Není problém."
"Z vojáků mít strach nemusíme. Mohou mít sice osobní zbraně, vystřelovací nože nebo nějaké schované pistole, ale zbraně, co patří společnosti, se na každou noc zamykají do zbrojnice."
"Takže je třeba zajistit nejdřív tu," řekl Hawk.
"Jediné, z čeho musíme mít strach, je ochranka."
"A žluťáků je daleko víc, než chlápků v ochrance."
"Takže když jim dáme nějaké zbraně, a když obsadíme zbrojnici..."
"...tak ti parchanti můžou vyhrát," zašklebil se Hawk.
"A my dva se postaráme o Costiganovu osobní stráž."
"A vo toho hajzla Costigana samotnýho."
Vytáhl jsem z kapsy pětidolarovku a položil na bar.
"Musím se projít. Když se procházím, líp mi to myslí."
"Pudu s tebou," zamručel Hawk. "V létě není nad pěkný večerní procházeníčko."
"V Pequodu v Connecticutu není nic lepšího."
"A co Doreen?" připomenul Hawk.
"Vidíš... málem bych zapomněl.

Kapitola 34

Ky vypadal jako přívětivá kobra. Byl štíhlý a pohyboval se uvolněně.
Na vychrtlé tváři neměl žádné vrásky. Smál se docela často, ale někde vzadu za tím smíchem byla cítit touha po krvi.

Seděl vedle nás pod střechou z plachtoviny a měl na sobě volné kalhoty. Pod kůží se mu líně převalovaly pevné svaly. Nosil dlouhé černé vlasy, které mu sahaly až skoro po ramena, a pod nosem zplihlý černý knírek. Kolem nás se shromáždilo dvacet až třicet Vietnamců. Seděli bez hnutí, schovaní ve stínu před plameny. Ky promluvil na Hawka směsicí francouzštiny, vietnamštiny a asijského nářečí. Hawk přikývl a odpověděl.
Ten sobotní večer bylo docela teplo, ale oheň stále hořel. Na kraji ohniště stál velký hrnec. Vůně tábora pracovníků v ničem nepřipomínala Ameriku. Byla to vůně jiného koření, jiného jídla, jiné země.
Byla to vůně ciziny a odlišnosti. Zajímalo mě, zda zbylá část celého komplexu voněla jim stejně.
"Říká, že je naverbovali v uprchlických táborech v Thajsku a řekli jim, že když budou dělat problémy, pošlou je zpátky do Vietnamu."
"Řekni mu, že to tak není."
"Už sem mu to říkal. Nemyslí si, že bych to mohl vědět."
"A on si myslí, že já to budu vědět?"
"Seš bílej."
"Aha..."
"Říká ,slova čokoládových vojáků nemají váhu'. Chce to slyšet od tebe."
"Co by se stalo, kdyby je poslali zpátky do Vietnamu?"
"Ky s námi pracoval na potlačování povstání, byl členem zvláštní jednotky. Chtěli ,vymýtit komunistické hyeny' a popravit je. Komunistické hyeny se ale dostali k moci a najednou byla velká tlačenice o místa v helikoptérách. Říká, že by ho komunisti nejspíš umlátili bambusovýma střepinama, a že většina těch lidí, co tu pracujou, má stejný problém."
Přikývl jsem. "Jakou barvu kůže měl ten člověk, se kterým podepisoval smlouvu o spolupráci?"
Hawk se zašklebil, obrátil se k vietnamskému předákovi a něco mu řekl. Ky odpověděl, podíval se na mě, pokýval hlavou a zašklebil se.
"Byl to nějakej bílej major. Říká, že to bude jenom pro jeho dobro, až my, Američani, vymýtíme komunistické hyeny. Řekl, že na nás Američany se může spolehnout."
Pokýval jsem chápavě hlavou: "To je odměna za to, že věřil bílým."
Hawk to přeložil a Ky něco odpověděl.
"Trošku to ztratilo při překladu, ale říká, že pochopil smysl," řekl Hawk.
"Musí se rozhodnout, jestli bude nám bude věřit, nebo jestli nám věřit nebude. Neexistuje způsob jak ho ujistit, že nevezmeme do zaječích a nenecháme mu horkou bramboru v rukách. Ve skutečnosti to totiž budeme muset udělat."
"Docela trefnej postřeh," přikývl souhlasně Hawk.
Prohodil pár slov s Ky, ten přikývl a krátce odpověděl. Hawk něco dodal, Ky stále přikyvoval a pak se na mě klidně podíval. Muži, sedící kolem dokola, nepromluvili ani slovo a nikdo se ani nepohnul.
Všichni kouřili cigarety ostošest.
"Řek sem mu, o co nám de," řekl Hawk. "Řek sem, že máme nějaký slovo u federálů. Taky sem mu řek, že tady chceme vyhodit pár věcí do luftu, odvrátit tak pozornost a dostat se k Susan."
"A co on na to?"
"Řekl vietnamsky něco jako ,hm'."
Podíval jsem se kolem dokola až tam, kam dosáhlo světlo plamenů ohně. Prohlížel jsem si zešeřelé tváře mužů ze země, která ležela někde hrozně daleko. Desítky let museli žít mimo svůj domov, desítky let sloužili ostatním a byli využíváni pro špinavé cíle. Všiml jsem si, že se rozesadili tak, aby na nás muži z bezpečnostní služby Transpanu nemohli vidět.
"Já si myslím asi tohle," řekl jsem Ky a díval se mu přitom přímo do očí. Vždy po několika větách jsem se zastavil a Hawk překládal.
"Myslím si, že jste nejspíš ilegální přistěhovalci a že neustále riskujete, že když vás chytí, tak vás vykážou ze země. Pokud opustíte tenhle tábor, je to víc než pravděpodobné. Mám ale za to, že pokud už vůbec k něčemu takovému dojde, pojedete zpátky do uprchlického tábora. Nemyslím si, že byste se museli obávat deportace do Vietnamu."
Ve skrčených nohou mi začala škubat křeč. "Promluvíme si o vás s Ivesem a ten se vám zaručí, že nebudete deportováni. Může to myslet vážně, a taky nemusí. A pokud to i bude myslet vážně, tak to buď bude schopen zařídit, nebo nebude."
Počkal jsem, až to Hawk přeloží.
"Ale co vám můžu zaručit téměř jistě je to, že až vás Transpan nebude potřebovat, budete na tom ještě daleko, daleko hůř."
Hawk se rozhovořil a Ky přikývl a upřeně se na mě díval, pak začal hovořit.
"Chce vědět něco o tobě," řekl Hawk.
"Já se pokusím dostat se k Susan a odvést ji odsud pryč. Jestli se mi to povede, odjedu pryč, a Hawk taky." Díval jsem se mu přímo do očí a neuhnul ani o kousek. "Pak už to bude jenom na vás."
Hawk to přeložil a Ky opět přikývl. Potichu se na mě díval, pomalu a silně potahoval z cigarety, přidržel kouř v plicích jak jen mohl a poté jej pomalu vypouštěl nosem. Nakonec začal mluvit.
"Chce vědět, proč si s tím děláš takové problémy. Proč prostě nezavoláš lidi z imigračního a nenahlásíš bandu ilegálů."
"Protože potřebuju chaos. Když sem přijdou lidi z imigračního, všechno bude zákonné a podle předpisů. Russell bude mezitím se Susan dávno v trapu."
Hawk překládal a Ky přikyvoval.
"Se mu to líbí," šklebil se Hawk, "ty nevěříš nikomu, a on nevěří tobě."
"Tomu se tedy říká maximální tolerance negativní způsobilosti," podotkl jsem.
"Ti už sou na to zvyklí."

Ky se obrátil k mužům, sedícím okolo. Ozvalo se rychlé staccato vietnamské hatmatilky a kolem proběhla vlna vzrušeného šepotu. Podíval jsem se na Hawka a ten zavrtěl hlavou: "To je na mě moc rychlý.
Nemám páru o čem je řeč."
Ky se otočil zpátky, podíval se na mě a vytáhl krabičku Camelek, kterou měl schovanou za pasem. Vytáhl jednu, odpálil ji od té, co právě dokuřoval, zhluboka si potáhl a držel kouř v plicích. Držel kouř v plicích. Pak se podíval na mě, a kouř pomalu vypouštěl nosními dírkami ven.
Ostře pokýval hlavou a řekl anglicky: "Ano."
"V pořádku. Budeme muset připravit nějaký plán."
"No, něco už připravený máme."
"Zajistíme pro ně zbrojnici," řekl jsem.
"Jo. A voni maj taky nějakej benzín. Kradou to po litrech a skladujou."
"To pro ně není zas taková novinka, že ne?"
"To určitě ne."
Než jsme všechno probrali, měl jsem nohy tak ztuhlé, že jsem je ani necítil. Ky hovořil, Hawk překládal, já jsem odpovídal. Ale před úsvitem jsme konečně věděli jak to provedeme a kdy.

Kapitola 35

Transpanskou zbrojnici hlídal tu noc blonďák jménem Schenker, v jehož řeči byl cítit silný německý přízvuk. Na čtení nosil brýle bez obroučeк. Když jsem ho přetáhl zezadu po hlavě obuškem od státní policie, který nám opatřil Ives, zrovna četl nějaký německý časopis a nohy měl pohodlně uložené na stole. Svezl se v křesle a vypadl stranou.
Když narazil hlavou o zem, brýle se mu odkutálely pryč.
Sklonil jsem se k němu a vylovil z pravé kapsy svazek klíčů.
Otevřel jsem dveře do skladu zbraní a temné ticho noci prořízl pronikavý zvuk sirény.
Hawk, stojící těsně za mnou, něco řekl vietnamsky.
Do zbrojního skladu začali proudit Vietnamci pěkně v řadě jeden za druhým, každý popadl pušku M16, zásobník a rychle spěchal ven.
Každý čtvrtý z nich vzal navíc ještě bedničku s náboji.
Ky stál vedle Hawka a tiše něco svým lidem říkal. Hawk mu řekl něco francouzsky a Ky přikývl.
Ječení sirény doprovázela světlohra několika reflektorů, které nazdařbůh projížděly táborem. Proskočil jsem bočním oknem hlavou napřed, přistál do kotoulu a okamžitě se dal do běhu. Zaslechl jsem, jak mi za zády zarachotila první salva ze samopalu. A další, a další.
Stál jsem za první chatkou a zaslechl za sebou kroky. V mžiku jsem se otočil a zamířil za sebe pistolí, ale byl to Hawk.
"O alarmu jsem nic nevěděl," řekl jsem.
"To nevadí. Pušky už mají."
Pokynul jsem hlavou k opačné straně tábora a dali jsme se do běhu. Nikdo se o nás nestaral. Měli za to, že jsme na jejich straně a že stejně jako ostatní prostě běháme kolem dokola a snažíme se zjistit co se to krucinál děje.
Náhle se vzadu ozvalo silné zasyčení. Táborem zahřměla obrovská rána a ze zbrojního skladu se stala jedna velká ohnivá koule.
"Jo benzín, ten dokáže nadělat ale paseku, žejo?" řekl Hawk. zastavili jsme se ve stínu u obvodového plotu. "Vzhůru za svobodou!"
dodal ještě. Šlehající plameny dodávaly ostrému bílému světlu reflektorů ohnivý odstín. Všechno dostalo bronzově zbarvený nádech. Muži, pobíhající po volném prostoru uprostřed, se v záři chvějících se a mihotavých plamenů podobali pohybujícím se pokrouceným stínům.
Vzduchem štěkaly krátké melodické dávky ze samopalu. Když začaly vybuchovat první z nábojů, které ještě ve zbrojním skladu zůstaly, rozpoutal se nad táborem pompézní ohňostroj.
Postupovali jsme podél plotu směrem k Costiganově rezidenci.
Ve skladu vybuchlo něco velikého a do výšky padesáti metrů vytryskl k nebi ohnivý gejzír. Rachot kulek se teď už ozýval ze všech stran.
Přinejmenším to tak znělo. Někdo zapnul požární poplach a jako kontrapunkt k siréně se začaly ozývat pravidelné údery zvonu.
"Ještě že někoho napadlo zvonit, jinak bych snad ani nevěděl, že někde hoří," dodal jsem suše.
Nad vším tím rachotem ohně, kvílením sirény, duněním zvonu, hvízdáním kulek a explozemi v muničním skladu jsem slyšel nepatrné náznaky lidského křiku. Byly to ovšem jen útržky zvuku, takřka iluzorní záblesky - nářek mužů, zasažených výbuchem. Jen když jsem pohlédl na černé stíny, pokroucené protáhlé postavy, chvějící se na ohnivém pozadí, tak byl najednou jejich křik zřetelnější. Jako by pro propojení zvuku a jeho zdroje bylo zapotřebí uvidět něco, co alespoň připomíná lidskou postavu. Okolo kasáren, kde byli ubytovaní žoldáci, nebylo vidět žádný pohyb. Většina z nich už prošla bojem naostro a většina také věděla, kdy se držet při zemi a kdy vyrazit do útoku.
Když má nepřítel zbraně a vy ne, je dobré držet se při zemi.

Kapitola 36

Došli jsme až na kraj tábora a krčili se za nízkou zídkou. Roubený plot nepředstavoval žádný velký problém, byl totiž víceméně okrasnou záležitostí. Za plotem byla zaparkována velká výstavní dodávka ford. Motor běžel a světla svítila.

Auto bylo upraveno; v zadních dveřích někdo přidělal okénko a na střeše byl přimontován velký chromovaný držák. Celá dodávka byla pomalována různobarevnými vlnovkami a čarami. Zadní dveře byly otevřeny; dva muži nosili z domu ven zavazadla a skládali je dozadu. Za autem stáli poblíž zadních dveří čtyři muži se samopaly a ve vojenských bundách protiletadlových jednotek. V patře se svítilo. Muži, kteří nosili zavazadla, uložili dovnitř poslední část nákladu a zavřeli dveře. Oba měli na ramenou pověšené samopaly. Jeden z nich sedl za volant, druhý otevřel dveře na straně od domu.
"Pakujou se pryč," zašeptal Hawk.
"Počítal jsem s tím. Doufal jsem, že je dostaneme ve chvíli, kdy se budou balit."
Ze zadní části domu vyšel Russell Costigan a za sebou vlekl Susan.
Měla na sobě černou koženou bundu a kalhoty. Ve světle reflektorů auta vypadala vážně, ale vystrašená nebyla. Oheň dodával celému táboru načervenalý vzhled. Takhle nějak si můžete představit peklo na zemi.
Stráže se rozestoupily, vzaly je doprostřed a sunuli se směrem k autu.
"Nemáme šanci," řekl jsem tiše.
Susan nastoupila jako první, Russell hned za ní. Poté vlezly dovnitř stráže, zavřely se dveře, řidič zařadil rychlost a auto se pohnulo.
"Ten držák na střeše!" řekl jsem prudce. Oba jsme si stoupli a tryskem běželi k dodávce. Pomalu se rozjížděla a namířila si to skrz potemnělý tábor. Rozběhl jsem se za ní, skočil na zadní dveře, chytil se držáku na střeše a vytáhl se nahoru. Dodávka nabírala rychlost a já cítil, jak se lehce třepe. Hawk se držel vedle mě. Leželi jsme natažení na střeše dodávky a drželi se přední tyče držáku. Projížděli jsme tmou, kterou prozařovaly ohnivé jazyky, ale ještě pořád jsme nejeli nijak rychle.
U brány nikdo nestál. Když jsme projížděli ven, výstřely už nebylo slyšet tak často. Pomalu se všechno chýlilo ke konci. Za branou nabrala dodávka rychlost a my měli s Hawkem co dělat, abychom se udrželi nahoře, protože s rychlostí začal nabírat na síle i vítr, který nám svištěl kolem uší..
"Takže jedeme načerno," zadrmolil Hawk, "a co teď?"
"Budeme doufat, že na cestě není moc děr."

Kapitola 37

Cesta byla docela rovná, pokud jste ovšem seděli na odpruženém vypolstrovaném sedadle pěkně uvnitř. Když ležíte roztažení břichem dolů na plechové střeše auta a přidržujete se kovového nosiče, většinou si vždycky přejete, aby byla rovnější. Dodávka uháněla ztichlou černou nocí směrem na východ za rozšiřujícím tunelem předních světel.
Házelo to s námi sem a tam, drželi se kovové konstrukce a hlavy jsme měli skloněné tak, aby nám nefoukal vítr do očí. Kromě motoru nebylo kolem dokola nic slyšet. Ani z dodávky se žádný zvuk neozýval.
"Kdyby tam nebyla Susan, mohli sme střílet dolů krz tu střechu," ukázal Hawk. "Takovej tenkej nanicovatej kus plechu to je."
Musel mi to říkat přímo do ucha.
Otočil sem se k němu a zakřičel stejným způsobem: "Taky bysme nesměli trefit řidiče. Kdyby tu káru převrátil na střechu, nebylo by to z hlediska dlouhodobých zájmů zrovna nejlepší."
"Hele, jednou zastavit musej."
"Uvnitř sedí šest goril a Costigan."
"To byl fakt dobrej nápad, lozit sem nahoru. Nebyli bysme na tom o nic hůř, než kdybysme na ně vlítli tam u baráku."
"Aspoň mám čas přemýšlet."
"Můj ty bože..." odtušil Hawk.
Každou chvíli uhánělo nocí do protisměru auto, které mířilo na západ, a osvítilo naši dodávku a samozřejmě přeběhly reflektory také po nás. Ale i jestli někdo viděl, jak se na střeše válí dva chlapi, nestačil zareagovat včas. A co by vlastně mohl kdo dělat?
"Jak rychle jedeme?" zeptal jsem se Hawka.
"Těžko říct, když nejni s čím to porovnat."
"Tak sedmdesát, osmdesát za hodinu to bude. Není kam spěchat, nikdo nás nehoní. Proč se nechat chytit za rychlou jízdu? Za ty nepříjemnosti, jenž by mohly následovat, to určitě nestojí."
"Následovat!" řekl Hawk zatrpkle. "Vezeme se na střeše tady té pitomé dodávky, která jede pořád rychleji a rychleji, řítí se do tmy a ty chceš rozebírat, co bude následovat?"
"Za chvilku prostřelím pneumatiku."
"Ti parchanti si budou myslet, že jim praskla guma. Ani je nenapadne, že někdo střelil."
"To doufám. A taky počítám s tím, že ten řidič je dost zkušený, protože jinak by ho nenechali řídit Russellovo auto."
"Takže nechytí rapla a nepoloží auto na bok," zašklebil se Hawk souhlasně. Naše konverzace šla velice ztuha, protože jsme se museli střídavě naklánět jeden k druhému.
"Až zpomalí, seskočíme dolů a utečeme kus dál, aby nás nebylo vidět. Až všichni vystoupí a budou vyměňovat pneumatiku, dáme se do toho."
"Do čeho?"
"To se uvidí. Nech to na mě."
Hawk mě jednou rukou chytil za opasek, já se otočil na boku, přehnul se přes okraj střechy a na chvíli uviděl ubíhající černou silnici.
Levou rukou jsem se přidržel nosiče a pravou vytáhl pistoli. Přehnul jsem se přes okraj. Držel jsem se sám jednou rukou

a Hawk mě přidržoval zezadu. Vší silou jsem se snažil moc se nehýbat, ale v zádech mě už začínala chytat křeč. Byl jsem zkroucený v naprosto neuvěřitelné pozici. Zatáhl jsem břicho, zatajil dech, napnul všechny svaly v těle, abych sebou moc neházel, zamířil na zadní pneumatiku na řidičově straně a vystřelil. Ozvala se ohlušující rána, pneumatika praskla a auto začalo téměř okamžitě uhýbat na stranu; řidičova strana poklesla dolů a brzdy zakvílely. Ze všech sil jsem se snažil, aby mi pistole nevypadla z rukou. Sklouzl jsem o kousek dolů, protože auto neustále uhýbalo na bok. Pak nakonec přece jen zabraly brzdy, ale v tu chvíli jsme sjeli ze silnice a sedli si na bok. Hawk mě pustil a já letěl hlavou napřed do tmy. Dopadl jsem na zem, převalil se přes rameno a popadl pistoli. Odkutálel jsem se o nějakých deset metrů dál a svalil se do příkopu. Hawk tiše přistál na zemi a dvěma kroky byl u mě. Brodili jsme se příkopem plným bodláčí po čtyřech a snažili se co nejrychleji dostat od dodávky, která se líně sunula směrem k nám.
Byli jsme od nich tak tři metry, když se otevřely dveře a řidič vystoupil.
Šel dozadu a podíval se na prasklou pneumatiku. Pak se vrátil dopředu a naklonil se dovnitř.
"Je po ní, Russelle. Hasák a rezerva jsou vzadu pod zavazadly."
Vevnitř někdo něco řekl, ale nerozuměli jsme tomu. Pak se otevřely dveře a vystoupil Russell. Šel dozadu a prohlédl pneumatiku.
"Jenom jsme si trošku sedli," řekl a do otevřených dveří řekl: "Fajn, všichni ven. Hodíme to na hever a vyměníme rezervu."
Susan se vyklonila ven, chytila Russella za ruku a vystoupila na silnici.
"Zbraně nechte vevnitř," řekl Russell. "Není zapotřebí, aby si toho všiml nějaký státní fízl, který pojede okolo a bude nám třeba chtít pomoct. Šest chlapů s puškama by mu asi nešlo pod fousy."
Řidič otevřel zadní dveře. "Pojďte mi někdo pomoct," zavolal do hloučku lidí.
"Curley, běž tam," řekl Russell. "My ostatní se můžeme koukat pánubohu do oken." Stál přímo vedle Susan. "Líbí se ti ty hvězdy, kotě? Děsně romantické divadýlko, nemyslíš?"
Susan stála vedle něj a nic neříkala. Kousek dál dávali čtyři gorily pozor kolem dokola a Curley s řidičem vykládali zavazadla.
Chytil jsem Hawka za ruku a ukázal směrem k těm dvěma. Tiše přikývl a odplazil se příkopem zpátky. Já se dal opačným směrem, až jsem ocitl před autem. Když vyložili poslední zavazadlo, řidič vytáhl hever a rezervní pneumatiku. Curley popadl francouzský klíč a začal uvolňovat šrouby na prasklé pneumatice. Řidič zvedl heverem auto a pak spolu s Curleym sundali špatnou pneumatiku. V tu chvíli vylezl Hawk potichu z příkopu. Hlavní praštil Curleyho do spodní části lebky a řidiče kopl do tváře. Curley vykřikl bolestí; všichni se otočili a snažili se zjistit, co se děje. Vyškrábal jsem se nahoru, přiskočil zezadu k Russellovi, chytil ho pod krkem a k uchu mu přitiskl pistoli.
Hawk v polodřepu namířil na ostatní strážné.
"Susan, jdi bokem," řekl jsem.
"Můj bože!" řekla vyděšeně Susan.
"Jdi bokem!" zvýšil jsem hlas.
Ustoupila o kus dál.
"Vy čtyři. Lehnout, tváří k zemi a ruce dejte za hlavu."
Čtyři strážní ke mně otočili pohledy, aniž by se pohli. Hawk střelil toho, který stál nejblíž k Russellovi. Kulka ho otočila bokem a praštila s ním zpátky k dodávce. Sesunul se k zemi a na lakovaném boku po něm zůstaly krvavé šmouhy.
"Řekl jsem ksakru na zem!" Tři strážní šli okamžitě k zemi, lehli si tváří dolů a dali ruce za hlavu. "Spenser," řekl Russell. Neznělo to jako otázka.
Obrátil jsem se k řidiči: "Vyměňte tu pneumatiku."
"Jsem zraněný," řekl bolestně. Seděl na zemi s tváří v dlaních.
"Kámo, zkus to," řekl Hawk měkce. Shrbený řidič se zvedl na kolena a začal nasazovat novou pneumatiku. Curley ležel tváří dolů, škubal sebou a rukama si zacpával uši. Hlava ho bolela tak, jako by mu sebemenším zvukem chtěla prasknout.
Nikdo neřekl ani slovo. Když jsme tak stáli tělo na tělo, cítil jsem Russella dýchat, a taky jsem cítil na předloktí tepot jeho krve v krčních žilách Řidič byl s pneumatikou hotový.
"Zkontroluj šrouby," řekl jsem Hawkovi.
V jedné ruce držel francouzský klíč a druhou nepřestal mířit na strážné. Sedl si na zem a vyzkoušel usazení kola.
"Seděj."
"Dobrá," řekl jsem a otočil se k Russellovi. "Teď ty. Na zem, ruce za hlavu, stejně jako oni."
"Ne. Nikdy se před tebou plazit nebudu."
U pravého boku měl pouzdro s pistolí, cítil jsem to. Pustil jsem mu krk a levou ruku vsunul pod bundu. Rozepnul jsem pouzdro a vytáhl pistoli, měl speciální dvaatřicítku Smith & Wesson. Tu svoji jsem mu neustále držel u ucha a tu jeho jsem zahodil někam do tmy za sebe.
"Susan, nastup dovnitř."
Nehýbala se.
"Suzie!"
Šla k autu. A nastoupila dovnitř.
"Dobrá, budu řídit. Hawk se vykloní s okna a bude na tebe mířit samopalem. Jestli se pohneš, dokud budeme na dohled, zabije tě."
Odstoupil jsem od Russella a sedl si za volant. Russell se na mě podíval, já se ohlédl zpátky a v tu chvíli se naše pohledy setkaly. Byl to pohled plný nenávisti; všechno mu bylo jasné. Neuhnuli jsme očima ani jeden. Hawk se natáhl za zadní sedadlo a popadl samopal. Vyklonil se ze dveří a já nastartoval motor, s očima neustále upřenýma na Russella.

Uvolnil jsem ruční brzdu a dodávka se rozjela. Pak jsem dupl na plyn, vyskočili jsme zpátky na silnici a jeli jsme pryč. Uháněli jsme po čtyřiačtyřicítce a celou cestu panovalo podivné ticho. Hawk vypadal, že odpočívá. Hlavu měl zakloněnou dozadu, oči zavřené a ruce složené na prsou. Susan seděla strnule s rukama v klíně a dívala se přímo před sebe.
U Avonu jsem odbočil na sever na silnici 202 směrem na Springfield. Když jsme v městečku jménem Simsbury dojeli na křižovatku, kde naši cestu protínala silnice 309, zajel jsem ke kraji cesty.
Bylo čtvrt na čtyři ráno. Dvěstědvojka a třistadevítka byly takové ty silnice, které se na mapě vyznačují velice tenkými čarami. Simsbury bylo typické connecticutské maloměsto. Bylo dost blízko Hartfordu, do kterého místní dojížděli do práce, ale dost daleko, abyste se tam mohli volně projet na koni, měli-li jste takové choutky.
Podíval jsem se na Susan. Nakláněla se dopředu s tváří v dlaních a lehoučce se třásla. Obrátil jsem pohled zpátky na silnici a upravil zpětné zrcátko tak, abych se na ni mohl dívat. Uviděl jsem, jak se Hawk naklonil dopředu, položil ruce Susan na ramena a přitáhl si ji k sobě."
"To bude dobrý," řekl. "Za chvilku seš v pohodě."
Hlavu v dlaních přitiskla Hawkovi na prsa, jinak se ani nehnula.
Levou rukou ji objal a lehce pohladil ramena.
"Budeš v pohodě," těšil ji. "V naprostý pohodě..."
Ruce jsem měl zalité potem.

Kapitola 38

Susan vypadala docela dobře, vzhledem k tomu, že celou noc nespala.
Rozcuchané vlasy jí lemovaly obličej bez stopy makeupu. Oči jí ale jasně zářily a kůži měla zdravě vláčnou. Ulomila si kousek croissantu a začala ho žvýkat.
"Jsou celozrnné," ozval jsem se. "Prodávají je v Cambridgi, v obchodě Chléb a hry."
"Něco pro tebe, že? Musel ses tam pěkně vyjímat."
"Jako houslista ve slévárně. Ale ‚U čtyřlístků' na jihu je nevedou."
Susan přikývla a ulomila další kousek.
"V tom obchodě nebylo asi moc takových, jako jsi ty."
"Jenom jedna ženská," řekl jsem. "Zdaleka nebyla tak šik jak já."
Dolil jsem si z konvice kávu, trošku se vlezlo i do Susaninina hrnku. Bylo hodně brzo, a paprsky slunce, bloudící po pokoji, byly stále ještě lehce potřísněny krví úsvitu. Hawk spal. Seděli jsme se Susan v našem bezpečném úkrytu v Charlestonu a ve vzduchu viselo divné napětí. Pocit nejistoty a opatrné vyhýbání se citlivým místům se táhly naší konverzací jako červená nit.
"Dostals můj dopis?" zeptala se. Držela hrnek s kávou oběma rukama a přivřenýma očima mě pozorovala přes okraj."
"O Hawkovi? Ano, dostal."
"A dostals ho z vězení?"
"Jo."
"Pak jste se oba sebrali a šli mě najít."
"Přesně tak."
"Všimla sem si, že začali být víc ostražití. Russ vždycky cestoval s ochrankou, ale chvíli poté, co jsem ti napsala, začalo být všechno daleko vážnější."
"Kde jste byli, když to začalo být vážnější?"
"Na chatě - Russ má ve Washingtonu chatu."
"Měl ve Washingtonu chatu," opravil jsem ji.
"Měl?"
"Spálil jsem to tam na popel."
"Můj bože! Jeli jsme tam na pstruhy, ale jednoho dne Russ zničehonic řekl, že pojedeme do Connecticutu, a že budeme chytat na řece Farmington."
"Chtěli nás tam chytit do léčky."
"Evidentně se jim to nepovedlo."
"To tedy ne."
Susan se napila kávy a neustále mě upřeně zpoza hrnku pozorovala.
"Řekni mi to celé od začátku. Řekni mi všechno, co se stalo, až do včerejška."
V očích mě pálilo, po kávě jsem se začal třást a díky nedostatku spánku jsem se cítil, jako by mě strčili do pračky a zapli na máchání.
Dojedl jsem croissant, vstal a dal do trouby ohřát další. Z misky na lince jsem si vzal pomeranč a začal ho loupat.
"Udělal jsem si sádru na nohu a do podpatku jsem schoval pistoli.
Pak jsem se nechal v Mill River sebrat a když mě zavřeli, vytáhl jsem pistoli, osvobodil Hawka a vypadli jsme."
V pokoji bylo cítit loupanou pomerančovou kůrů. Byla to vůně domova, vůně nedělního rána, která se mísila s lahodným aromatem kávy a ohřívaného chleba.
"'Smrt je matkou Krásy'."
Susan zvedla tázavě obočí. Dělala to vždycky, když něčemu nerozuměla.
"To je báseň od Wallace Stevense," vysvětlil jsem. "Věci mají největší cenu tehdy, když nám hrozí jejich ztráta."
Susan se usmála. "Vyprávěj mi co se stalo," řekla přes okraj hrnku.

A tak jsem také učinil. Řekl jsem jí všechno pěkně od začátku, jak to šlo jedno za druhým. Občas jsem se zastavil jen pro to, abych mohl sníst měsíček pomeranče, a taky když se ohřál druhý croissant.
Dopil jsem kávu a Susan mi dolila z konvice novou.
"A tak jsme tady," dodal jsem, když vyprávění dospělo k závěru.
"Co si myslíš o doktorce Hilliardové?" zeptala se.
"Nebyl jsem s ní tak dlouho, abych si stihl učinit nějaký obecný názor. Je hodně chytrá. Umí se rozhodnout a pak se podle toho zařídit.
Vypadá to, že má o tebe starost."
Susan přikývla.
"Máš tedy mě - ale nic si neudělal ohledně Jerryho. Co s tím?"
"Co s tím? Budeme tu záležitost s Jerrym muset nějakým způsobem vyřešit. Je spousta věcí, za které by nás mohli zavřít, a pokud federálové nezařídí, aby byla obvinění stažena, strávíme v base zbytek života."
"Copak by vás neosvobodili, kdybyste se vzdali a šli k soudu?"
"Susan, my jsme ty věci, ze kterých jsme obžalovaní, opravdu udělali. V tomto směru jsme vinni. Hawk toho muže zabil, já jsem přepadl vězení a utekl s ním pryč. Plus všechno to ostatní."
Položila hrnek na stůl. Většina kávy v něm zůstala. Hladina se pomalu potahovala duhovými barvami, jak už to tak u stydnoucí kávy bývá.
"Takže buď zabijete Jerryho Costigana, nebo půjdete do vězení."
"Ano."
"Co je to proboha za vládu, že vás nutí do takových rozhodnutí."
"Normální vláda."
"Vždyť oni po vás chtějí... oni si z vás udělali nájemné vrahy!"
"Oni mi hlavně pomohli tě najít."
Přikývla. Na talířku jí zbyl malý kulatý rožek croissantu. Pomalu ho poválela mezi prsty a dívala se jakoby skrz něj, aniž by si ho doopravdy všimla.
"Kromě se nám podařilo naprosto zpřeházet Jerrymu Costiganovi život. Spálili jsme mu chatu na prach, vyhodili mu továrnu do vzduchu, přepadli jej v jeho vlastním domě, unesli jeho synovi přítelkyni a pozabíjeli pár jeho lidí."
"To je pravda," připustila Susan.
"No a ty si myslíš, že jenom pokrčí rameny, obrátí list a všechno bude jako dřív?"
"Ne. Uspořádá na tebe hon a nechá tě zabít." Mluvila klidně a jasně, ale velice tichým a plochým hlasem, stejně jako minulou noc v autě.
"Anebo naopak."
Susan si stoupla a začala sklízet ze stolu. Hrníčky i talířky opláchla pod tekoucí vodou a dala je oschnout. Aniž by se otočila, zeptala se: "A co bude s Russem?"
"Na to samé se chci zeptat já."
Umyla druhý hrneček a postavila ho na držák. Zavřela kohoutek a otočila se ke mně. Opřela se o linku a potřásla hlavou: "Já... já nevím jak..."
Čekal jsem.
Zhluboka se nadechla a vzala z dřezu růžovou hubku. Namočila ji do vody, vyždímala, setřela drobečky ze stolu a dala ji zpátky do dřezu. Pak přešla do obývacího pokoje a vyhlédla z okna. Nakonec si sedla na pohovku a položila nohy na stolek. Otočil jsem se v křesle a zadíval se přímo na ni.
"Nejdřív ze všeho chci, aby sis uvědomil jednu věc: miluju tě," začala.
Přikývl jsem. Sundala nohy dolů, stoupla si a znovu nervózně přešla k oknu. Na římse ležela tužka. Sebrala ji a přinesla ke stolku, pak si znovu sedla a zase položila nohy na stolek. Vždy palcem a ukazováčkem uchopila tužku na obou stranách a lehce s ní točila.
"Můj vztah k Russovi je... je to regulérní vztah."
Teď už drtila tužku mezi dlaněmi.
"Nezačalo to ale tak. Nejdřív jsem jenom chtěla nějak dokázat, že jsem dospělá a svobodná."
Na chvíli se zastavila a zrak jí sjel na tužku. Poklepala si na levý palec a skousla horní ret. Neříkal jsem nic.
Susan pokývala hlavou: "Práce s doktorkou Hilliardovou byla vážně dost náročná."
"To si dokážu představit, a věřím tomu, že to chce dost odvahy a inteligence."
Pokývala znovu. Tužka se začala pomalu otáčet.
"A obojího máš dostatek," dodal jsem.
Znovu vstala a přešla ke svému oblíbenému oknu. Zadívala se zamyšleně ven: "Dospívání... ty nemáš žádné sourozence, že ne?"
"Ne."
"Já byla ten nejmladší." Přešla od okna do kuchyně, vzala misku pomerančů a postavila ji do obývacího pokoje na stůl. Pak se znovu posadila na pohovku. "Když ses vrátil z Kalifornie a chtěls po mě víc, když jsi potřeboval, abych ti pomohla vzpamatovat se z toho neúspěchu...
když jsi potřeboval podporu jako člověk, neměla jsem na to."
Seděl jsem bez hnutí v hlubokém křesle z imitace kůže.
Znovu si stoupla a přešla do kuchyně. Vzala sklenici vody, trošku se napila a zbytek položila na linku. Pak si stoupla do dveří mezi kuchyní a obývákem, opřela se o stěnu a založila ruce.
"Ale pomohlas mi," ozval jsem se.

"Ne, nepomohla. Byla jsem tou věcí, skrz kterou ty sis pomáhal sám. Dokazoval si mi svou sílu a lásku a využíval to k tomu, aby ses cítil lépe. Myslím to tak, že jsem nikdy ve skutečnosti nevěděla, zda mě doopravdy miluješ, nebo jestli si jenom závislý na to, že sám sobě dokazuješ něco ideálního..."
"Tak sis našla někoho, kdo si nic neidealizoval."
Rozpletla ruce a znovu chytila tužku a začala s ní otáčet. Namáhavě polkla a krk se jí pohnul. Položila nohy nahoru na stůl a překřížila kotníky.
"Nemůžeš nás mít oba. Já budu velice rád, když mi bude dopřáno strávit zbytek života rozvíjením našeho vztahu. A je v tom všechno, včetně toho, jak si měla narušené dětství a jak to narušilo tebe samotnou. Ale Russell v tom není. Buď půjde on, nebo já."
"Ty mě opustíš?"
"Ano."
"Jestli se nevzdám Russella, tak mě opustíš?"
"Bez nejmenšího zaváhání."
"V Connecticutu si ho mohl zabít."
Zavrtěl jsem hlavou. "O lidstvu a jeho neukojených touhách toho nevím zdaleka tolik, jako ty. Ale je mi jasné, že pokud si ty sama máš zachovat určitou celistvost, musíš vyřešit tu věc s Russellem a kdyby zemřel předtím, než se ti to podaří, nebudeš mít šanci."
Susan se naklonila dopředu s nohama neustále položenýma na kávovém stolku, jako chtěla udělat sklapovačku. Tužka se jí leskla mezi dlaněmi.
"Ty mě miluješ, viď?"
"To ano, a vždycky jsem tě miloval."
Zapadla zpátky a opřela se o opěradlo. Bylo vidět, jak znovu polkla a začala si klepat na bradu malou gumou na konci tužky.
"Nedokážu si představit život bez tebe," řekla.
"Nic si nenalhávej. Pokud bude v tvém životě Russell, nebudu tam já."
"Já vím. Ale nedokážu se ho jen tak jen tak vzdát."
"K tomu tě nemůžu přinutit. Ale můžu tě přinutit, aby ses vzdala mě, a taky to udělám."
"Musím se ho vzdát!" řekla naráz a poposedla kousek vedle.
"Pokud to má být uděláno, bylo by velice dobré, kdyby to bylo uděláno rychle."
Potřásla hlavou a založila ruce, jako by chtěla obejmout sama sebe. V pravé ruce neustále držela tužku.
"Tak na co ještě čekáš?"
"Sbírám sílu."

Kapitola 39

"Děláte pokroky. Ale nemyslete si, že když máte svou princeznu zpátky, že nemusíte zabít draka."
Procházeli jsme se spolu s Hawkem po nábřeží podél Atlantic Avenue a Ives šel mezi námi. Kolem bylo vidět, jak provoz na ulicích houstne.
"Costigana zlikvidujeme," odvětil jsem.
"Také se vám zatím podařilo přijít o nezanedbatelné množství vládního majetku," řekl Ives. Modrobíle proužkované kalhoty měl zastřiženy přinejmenším pět centimetrů nad zahnutými kordovány.
"Hrubej národní důchod z toho fakt vykrvácí," zabručel Hawk.
"V tom to není, pánové. Auto i zbraně jsou odepisovatelné položky."
"Můžeme se vykašlat na Costigana a pokusit se zachránit věci, které zůstaly v Pequodu," dodal jsem.
"Tohle vážně nebylo moc vtipné."
Zabočili jsme do nábřežního parku poblíž nového Marriottu a na jeho konci jsme se zastavili a dívali se na moře."
"Jaký máte plán?" zeptal se Ives.
"Zrovna jsme přemýšleli o tom, že se zastavíme v hospodě Tia a dáme si smažené chobotničky a pár piv."
Ives se zamračil a tvrdě se na mě podíval: "Vynakládáte přespříliš času a energie na to, abyste vypadali jako velice moudří a zkušení, Lochinvare *2."
"Stojí to za to."
"Když jeden nejni zdechlej jak veš..." zašklebil se Hawk.
Ives se otočil přímo k nám: "Teď mě oba poslouchejte. Oba si myslíte, že jste velice tvrdí chlapi, to je mi jasné. Pěkně tvrdých chlapů už jsem viděl spoustu. Takže, vy dva tvrďáci: hoří vám za prdelí, a vy to víte. Něco nám dlužíte, a my chceme vyrovnat účet. Jestli se chcete podívat, jak vypadají tvrdí chlapi, ještě chvilku si s námi zahrávejte a pověsíme vás za tu prdel do průvanu."
"No potěš teda..." vydechl jsem.
"Pořádně se do toho pusťte. Jste mezi dvěma mlýnskými kameny - na jedné straně je Costigan a na druhé my. Nemáte ponětí o tom, jak by to vypadalo, kdybysme vás chtěli přitlačit ke zdi."
"Ja kruciš," odsekl Hawk, "co kdybyste do nás teda jenom tak lehce šťouchnul? Víte - jenom aby nám konečně došlo, že to myslíte vážně."
2 Lochinvar - trubadúr, zpěvák milostných písní z básně sira Waltera Scotta - pozn. př.
Ives znachověl a poblíž koutků úst se mu vyrazily malé dolíčky.
Zhluboka nabral do plic plnou dávku slaného mořského vzduchu a pomalu jej zase vypustil ven. Pak se otočil a opřel

se o jedno z vratidel, která byla rozestavěna po okraji přístavu.
"Víte, že po vás Costigan půjde," řekl a bylo vidět, že má co dělat, aby se udržel a nevybuchl. "Objednal si vaši vraždu, a disponuje organizací, která je schopna najít vás kdekoli na světě."
"Zabijeme Costigana," přerušil jsem ho.
"Než o něčem začnete pochybovat, tak si uvědomte, že pokud ho nezabijete vy, zabije on vás, a pokud za vámi nebudeme stát, nikdy se vám to nepovede."
"S váma nebo bez vás, jasný?" odtušil Hawk.
"A co mám říct když se mě zeptají, co míníte udělat?"
"Řekněte jim, že nemáte tušení."
"A jak to bude asi vypadat? Čeká se ode mě, že vás budu řídit."
"To si myslej voni, to si myslíte vy, ale my dva na to máme poněkud jinej názor, šéfiku," zašklebil se Hawk.
"A navíc ještě žádný konkrétní plán nemáme," řekl jsem.
"Pánové, tohle není žádná projížďka na lodičce a nenalodili jste se sem proto, abyste jenom tak posedávali a kochali se vyhlídkou na moře. Každý promarněný den jen navyšuje výdaje, které já poté budu muset obhájit, protože pár dotěrných nenechavců tohle všechno velice, velice zajímá. Chtějí dosahovat určitých... limitů efektivity vynaložených nákladů."
"Kámo, my sme umělci. Nemůžeš po nás, abysme ty tvý náklady využívali efektivně."
"Proboha..." vydechl Ives.
"Až něco budeme vědět, ozveme se vám," vložil jsem se do hovoru.
"Uděláme všechno, co bude potřeba udělat. Ne proto, že jste celou situaci položil jako buď on, nebo my, ale protože sme řekli, že to uděláme. Zlikvidujeme ho."
"Dobrá, ale udělejte to co nejrychleji, protože tohle všechno je třeba vyúčtovat, proboha!"
"Nejdřív ho musíme najít."
"V Mill River není, to už víme."
"A také není v tomhle parku," odsekl jsem. "Tak to máme už dvě místa, kde nemusíme hledat."
"To pude jak po másle," zašklebil se Hawk.
"Já vím, není to moc, ale víc toho zatím nemáme," řekl Ives.
"Jakmile cokoliv zjistíme, budeme vás informovat. Ale musíte se přihlásit sami."
Přikývl jsem. "Ti dva instruktoři v Pequodu - to byla dobrá práce."
"V něčem jsme dobří," odtušil Ives. "Ani vy dva pánové jste si nepočínali zrovna špatně. Továrna Transpanu je v troskách. Lidé z connecticutského oddělení pro žhářství už po tom jdou všema deseti.
Ti z federálního imigračního se snaží pochytat nelegální přistěhovalce po celém Conecticutu... spíš po celém severovýchodě. Myslím, že se budou chtít v Transpanu zeptat na pár otázek."
"A co bude s těma návštěvníkama?" zeptal se Hawk.
"Vy mluvíte jako Steven Spielberg," zasmál se Ives.
Hawk byl zticha.
"Uděláme co bude v našich silách. Pamatujte na to, že jsme neslíbili nic, co bychom nemohli slíbit, protože by to bylo mimo rámec našich možností."
Zamyšlený Hawk pokýval souhlasně hlavou.
Kolem projel prodavač zmrzliny s dvoukolákem, poblíž Marriottu zabočil a rozložil svůj krámek podél zábradlí, lemujícího pobřežní pás. Na křižovatce na Atlantic Avenue prodávala obtloustlá stará žena s krátkými vlasy balónky naplněné héliem. Ives se opíral o vratidlo a pozoroval jachty, které kotvily u břehu.
"Jak chcete najít Costigana?" zeptal se.
"Máme určité soukromé kontakty."
"Dobrá. Ujistěte se ale, co dělají. Musíme koordinovat postup.
Není zapotřebí, aby se okolo stop v blátě potloukala spousta lidí."
"Dáme si pozor," ubezpečil jsem ho.
Ives pokýval, zvedl se a namířil ke Quincy Marketu: "Je nejvyšší čas prásknout do koní, pánové."
Přikývl jsem, Hawk také. Ives odešel přes Atlantic Avenue směrem k trhu.
"Hele, myslíš, že by to Rusáci mohli fakt vyhrát?" zeptal se Hawk.
"Možná jsou ještě horší."
"To si teda fakt neumim představit."

Kapitola 40

Susan se zabydlela v mé ložnici a já se přestěhoval za Hawkem.
Náš tajný byt sestával ze dvou ložnicí a v každé z nich byly dvě postele, takže nikdo nemusel spát vedle někoho jiného. Ani jestli někdo něco takového chtěl. Což evidentně nikdo nechtěl.
"Hádám kámo, že to nejni kvůli tomu, že bys mě měl rači," šklebil se Hawk.
Z horní zásuvky vedlejšího sekretáře, což byl malý podsaditý kus nábytku z ohýbané dýhy natřené mahagonem a vyzdobený šerednými skleněnými držáky, jsem vytáhl čistou košili.
"Jeden chlap, jménem Leslie Fiedler, napsal knihu. A v ní se píše, že chlapi jak my ve skutečnosti potlačují homosexuální impulsy," povzdechl sem si.
"Jojo, víš kolik času mi to potlačování sežere?" zeptal se Hawk.

Ležel na posteli a v uších měl vražené pecky od walkmana.
"Co posloucháš?" zeptal jsem se. Košili jsem měl oblečenou a právě jsem si zapínal knoflíčky u krku. Schválně si to někdy zkuste, až budete mít v košili tak kilo škrobu - není to tak jednoduché.
"To je Mongo Santamaria."
"Bůh buď sluchátkům milostiv," utrousil jsem a odešel do obývacího pokoje. Susan ležela na pohovce a četla si knihu s názvem Psychoanalýza: Stav nemožnosti. Zastrčil jsem si košili do kalhot a sedl si vedle ní.
"Kávu?" zeptal jsem se. "Džus? Snídani o dvanácti chodech, elegantně připravenou mnou samým a půvabně servírovanou toutéž osobou?"
Založila rožek na stránce, kterou právě četla a usmála se na mě.
"Už jsem dala vařit vodu. Proč bych ti neměla udělat snídani já?"
"Jak je libo. Co kdybych si přitom sedl na židli a sledoval, jak se s tím vším dokážeš vypořádat?"
"Bude mi potěšením."
Šla do kuchyně, nasypala kávu do filtru a zalila horkou vodou.
Než stačila voda prokapat skrz, vymačkala tři sklenice pomerančového džusu.
"Jak to vypadá s Hawkem," "Je oblečený," odtušil jsem.
Vzala sklenici džusu a než se vrátila zpátky, káva byla hotová.
Rozlila ji do tří šálků a jeden z nich odnesla vedle Hawkovi. Měla na sobě bílé plátěné kraťasy a růžovou blůzku bez rukávů, zato s velikým límcem. Ruce i nohy měla dohněda opálené. Otočila se a zapnula troubu.
Napil jsem se džusu a usrkl trošku kávy. Susan vytáhla kukuřičný základ, mléko a vejce. "Není tu žádná kukuřičná mouka," postěžovala si.
"Já nenakupoval. Tohle všechno má na svědomí vláda."
Vytáhla balíček pšeničné: "Nějak to zvládneme." Všechny suché přísady dala do jedné mísy, přidala mléko a vejce a drátěnou metličkou začala všechno důkladně prošlehávat. Napil jsem se kávy.
"Já vím... moc jsem ti toho nevysvětlila." Šlehala těsto důkladně a velice rychle. Byla ke mě otočená zády.
"Máme spoustu času," řekl jsem.
"Doktorka Hilliardová mi vysvětlila, že nemůžu mluvit úplně o všem, že nejdřív musím sama v sobě najít určité hranice, rozumíš tomu?"
"Ne. Ale já tomu rozumět nepotřebuju."
Vytáhla metličku z těsta a pozorně sledovala, jak těsto odkapává zpátky do misky.
"Nemohla jsem ho jen tak opustit, ale pro začátek jsem se pokoušela trošku ten vztah uvolnit."
Vstal jsem a podal z kuchyňské linky další kávu.
"Russell si najednou uvědomil co vlastně dělám, a... upnul se na mě ještě víc. Začal mi odposlouchávat telefon, nechával mě sledovat.
Minulé léto mě nepustil do New Yorku, abych si mohla zajít na Paulovo představení."
"Jakým způsobem ti v tom bránil?"
Susan vzala pekáč a vymazala jej olejem. Pak se otočila, sedla si na kuchyňskou linku a zapřela se dlaněmi. Spodní ret měla krásně plný. Velké oči zářily modrou barvou jako letní nebe.
"Prostě řekl ne," odpověděla.
Spojení mezi námi dvěma bylo naprosto reálné, až se zdálo, že by se dalo uchopit do rukou. Jako by nás něco dělilo od zbytku světa.
Byli jsme zavřeni v jednom z těch sterilních pokojů, do kterých se dávají děti, narozené s vrozenou poruchou imunity.
"Tak jednoduché to bylo. Nemohla sem udělat nic, co mi řekl, abych nedělala."
"A co kdybys to přece jenom udělala?"
"Co by se stalo, kdybych utekla? Přesto, že by řekl ne?"
"Ano. Bránil by ti v tom, nebo poslal by někoho, aby ti v tom zabránil?"
Susan ztrápeně ohrnula horní ret a já zahlédl řádku horních zubů, která krásně kontrastovala s jemně opálenou kůží.
Usrkl jsem trošku kávy.
"Ne, nebránil."
Promíchala těsto ještě jednou a pak jej nalila do pekáče. Nezapomněla samozřejmě pořádně vytřít stěny misky, aby uvnitř nic nezůstalo.
"Právě tehdy jsem se vrátila k doktorce Hilliardové."
"Vrátila?"
"Ano. Začala jsem k ní chodit chvíli poté, co jsem odjela z Bostonu.
Ale Russell ji neměl rád. Neschvaloval žádnou psychoterapii.
Tak jsem toho nechala."
Držela pekáč tak, jako by na něj úplně zapomněla.
"Ale když jsem pak nemohla odjet do New Yorku, uvědomila jsem si, že ho nemůžu opustit, ale zároveň že to takhle dál nejde, a pak jsem zjistila, že se nemůžu vzdát ani tebe, tak jsem k ní zase začala chodit."
Podívala se dolů na pekáč, otevřela troubu a opatrně jej vsunula dovnitř. Poté zavřela dvířka.
"A co Russell?"
"Když to zjistil, řádil jako šílený."
"A dál?"
Susan pokrčila rameny. "Russell mě miluje. Ať už se jinde choval jakkoliv, ke mně se vždy choval jako milující přítel. Já vím, že na něj máš jiný názor, ale..."

"Názory nás obou vycházejí z našich zkušeností. Oba póly jsou pravdivé, máme prostě jenom rozdílné zkušenosti."
Znovu se na mě usmála. "Asi to pro tebe není příliš příjemné poslouchat, jaký je Russell milující přítel."
"Můžu poslouchat všechno. Ať už je jaký je."
Susan vzala z police meloun a začala ho krájet na půlměsíce.
"Doktorka Hilliardová mi ukázala, že to, co cítím k Russellovi, a to, co on cítí ke mně, není nějaká citová náklonnost. Když jsem ho potkala, zdál se mi neskutečně přitažlivý, protože byl zcela v zajetí lásky ke mně. Byl jako malé dítě. Miloval mě až k umření."
"Trošku nebezpečné bejbátko."
"Ano, právě to byl jeden z důvodů, proč byl tak přitažlivý."
"To byl ten druh lásky, který sis zasloužila?"
Susan přikývla.
"Podařilo se ti najít způsob, jak mě opustit, a zároveň vytrestat sama sebe za to, žes mě opustila."
Susan smetla melounová semínka z čerstvě nakrájených půlměsíců do dřezu.
"A co Russell?" zeptal jsem se.
"Jsem starší než on," řekla Susan, a nahrnula semínka do odtokového otvoru. "A navíc jsem, můžu-li to tak z nedostatku lepšího výrazu říci, patřila jinému muži."
"Máš na mysli mě?"
"Hm."
"Takže co tedy?"
"Co by tomu řekly jiné ženy v jeho životě?"
Vzpomněl jsem si na Tyler Costiganovou, jak sedí ve svém elegantní rezidenci na Lake Front a mluví o Russelově matce jako o ‚tlusté malé hloupé ženské'.
Napil jsem se kávy. "Asi něco jako: vítej do klubu!" utrousil jsem.
Susan přikývla. "Doktorka Hilliardová mě přesvědčila o tom, že potřebuju být sama, vyřešit si všechno sama se sebou, odloučit se od tebe a odloučit se od Russella."
"Ale samotná si to nezvládla, tak si zavolala Hawkovi."
"Bála jsem se," řekla Susan. "Nebyla jsem si jistá, že mě Russell jen tak nechá. Myslím, že kdybych mu to tenkrát řekla, neudělal by nic, co by mi v tom mohlo zabránit. Ale nedopustil by, aby mi v tom kdokoliv pomáhal."
"A potom tedy přišel na scénu Hawk."
"Ano, a zbytek už znáš." Brala půlměsíce jeden po druhém a opatrně z nich odkrajovala kůru.
"No... znám většinu zbytku," řekl jsem.
Susan přikývla. V ledničce se jí podařilo najít trs hroznů bez pecek.
Opláchla je pod tekoucí vodou a nechala je v cedníku odkapat.
"Ještě teď se v tom sama tak docela nevyznám," řekla. "Musím se vrátit do San Franciska a jít si promluvit s doktorkou Hilliardovou."
"Někdo jiný by to tady nezvládl?"
"Museli bychom začít úplně od začátku. Ne, nešlo by to. Já už jsem se s doktorkou Hilliardovou dostala tak daleko, že nemůžu změnit lékaře jen tak."
Vytáhla z ledničky kousek tvrdého sýra a velkým nožem s ohnutým ostřím jej začala krájet na tenké plátky.
"Dokážeš být zticha, dokud nevyřídíme tu věc s Jerrym Costiganem?"
"Nebudu zticha. Pomůžu vám s tím."
"To by bylo skvělé," pokýval jsem souhlasně.
Ucítil jsem, jak z trouby začíná vonět kukuřičný chléb. Susan naskládala kolem dokola talíře střídavě plátky sýra a melounu. Uprostřed nechala volný prostor.
"Já nevím, kdy s tebou budu schopna zase spát."
"Šampaňské je stejně sladké teď, jako potom."
Doprostřed talíře naskládala hrozny. Hawk vylezl ven z pokoje, sluchátka neustále naražená na uších. Dolil si kávu, podíval se na nás a vrátil se do ložnice. Susan dolila zbytek z konvice ke mně do šálku.
"Jak ho chcete najít?" zeptala se.
"Přijde sem Rachel Wallaceová a na něco přijdeme. Pokouší se pro mě zjistit určité věci. Bude to stejné, jako když jsme jej hledali poprvé."
"Ten chlap je naprosto odporný," otřásla se Susan. Otevřela dvířka od trouby a pořádně si kukuřičný chleba prohlédla. Poté dvířka znovu zavřela a narovnala se. "A jeho žena ještě horší."
"Russellova žena říkala taky něco v tom smyslu."
"Ty ses s ní viděl?"
"Ano. Řekla mi, že paní Costiganová starší měla svého syna - jejího manžela obtočeného kolem prstu, a že skákal jak ona pískala."
Přikývla. "Nikdy jsem Tyler neviděla. Musí mě hodně nenávidět."
"To je pravda," připustil jsem.
"Ráda bych byla u toho, až přijde Rachel Wallaceová. Možná budu moct něčím přispět a být nápomocná. Můžu třeba porovnat to, co vím, s tím, co ona zjistí."
"V pořádku."
Susan zkontrolovala jídlo v troubě. Tentokrát už kukuřičný chleba vytáhla ven a položila na držák. Vedle nachystala tři talířky, nože, vidličky a papírové ubrousky. Vytáhla také další horký talíř a postavila na něj druhou konvici horké kávy.

Držátka na pekáči uchopila opatrně chňapkami a pomalu vyklopila kukuřičný chléb ven, poté jej postavila na linku těsně vedle kávy.
"Ty jsi opravdu ochotná pomoci mi zabít Russellova otce?"
"Ano."
"A vyznáš se v důvodech?"
"Jenom částečně." Otočila se ke dveřím do ložnice a zavolala na Hawka: "Snídaně!"
Ve dveřích se zjevila černá postava, tentokrát již bez walkmanu."
"Libo-li by bylo, nejváženější slečinko, hodit to všechno na tácek a přinýst mi to rovnou pod nos?"
Susan se zasmála, a v tom úsměvu byla veškerá její vřelost i síla.
"Ani náhodou."

Kapitola 41

Rachel Wallaceová přijela taxíkem pět minut po čtvrt na jedenáct, a sebou táhla velkou aktovku. Objala Susan a políbila ji na tvář.
"Je to strašně fajn, že tě zas vidím."
Susan radostně přikývla.
"Jak se máš?" zeptala se Rachel.
"Rozhodně líp než předtím."
Rachel se otočila ke mně a řekla: "Celé léto jsem nedělala nic jiného, než že jsem se zajímala o Jerryho Costigana. Mám takový pocit, že o něm nikdo, paní Costiganovou nevyjímaje, neví tolik, co já."
"Můžeš si být jistá tím, že jsi o pěkný kus napřed před neschopnými vládními zpravodajskými službami," souhlasil jsem.
"Vládní služby mají poněkud zkostnatělou strukturu a díky tomu jsou pružné jako polámaná trampolína," řekla Rachel.
"Mohla bych dostat trochu kávy?"
"Budu potřebovat několik šálků, a prosím černou a hodně silnou."
Pohladila Susan po ruce: "To je vážně moc príma, že tě tady vidím."
Susan se na ni mile usmála. Rachel se obrátila k Hawkovi: "O vás to platí taky: jsem ráda, že jste tady." Natáhla se a lehce jej jako sestra políbila na tvář.
"Eště že vás tady máme," zašklebil se Hawk.
Zazvonil telefon a Hawk jej šel zvednout. Právě jsem odsypával kávu do čerstvého filtru.
Hawk řekl do sluchátka něco jako: "Hm... heeee?" potom se zeptal: "Můžeme vám někam zavolat zpátky?"
Přestal jsem odměřovat kávu a otočil se k němu.
"Dobrá, zavolejte za deset minut. Musím to probrat se svým parťákem."
Rachel a Susan k němu otočily tázavé pohledy a všichni jsme vypadali tak, jako bychom čekali, až někdo vyleze z telefonní budky.
Hawk zamručel ještě jednou a zavěsil.
"Tomu teda říkám festovně tajnej kvartýr," odplivl si.
Neříkal jsem nic, jen jsem čekal.
"Chlap říkal, že esli se chceme dozvědět něco vážně důležitýho, co by nám pomohlo najít Jerryho Costigana, měli bysme se s ním setkat."
"Musím si promluvit s Ivesem o bezpečnostních opatřeních jejich operací," zaklel jsem. "Kde se máme s tím mužem setkat?"
"To neřek. Jenom, že zavolá za deset minut."
Podíval jsem se ven z okna. Susan neřekla ani slovo a šla dodělat kávu. V Charlestownu dole pod námi pulsoval život, jako by se vůbec nic nestalo.
"Nikdo nemá důvod se domnívat, že se zajímáme o to, kde je Jerry Costigan," řekl jsem zamyšleně.
"Esli to ale Ivesovi hošani nepustili ven."
"Museli to být oni. Ten chlap věděl kde jsme, měl telefonní číslo a věděl, že jdeme po Costiganovi. Musel to být někdo z Ivesových lidí."
"Někdo nám může zkurvit celej večírek," zabručel Hawk. Podíval se na Rachel Wallaceovou a velmi lehce pokynul hlavou, skoro jako by se chtěl omluvit. Usmála se na něj a zavrtěla hlavou ve stylu: nic se nestalo, všechno v pořádku.
"Je to past," ozval se z kuchyně Susanin hlas.
"S největší pravděpodobností ano," souhlasil jsem.
"Otázka zní: kdo koho chytí do pasti?" řekl Hawk.
"Kdo koho?" na to já.
"Kdo koho."
"My se s ním setkáme," rozhodl jsem se.
"Je to rozumné?" zeptala se Rachel.
"Mohli bysme to zvládnout. Na tom se snad shodneme. A ti lidé, co na nás líčí past, za předpokladu že je to tedy past, by mohli opravdu vědět něco důležitého o Jerry Costiganovi."
"Jestli tě nezabijou," řekla Susan. Vytahovala hrníčky z myčky na nádobí a skládala je na tácek.
"Vždycky k tomu musí být nějaká připomínka. Ale ještě se jim to nepovedlo, a spousta lidí už se o to pokoušela."
"Já vím," řekla Susan. "Ale v tomto případě bych za to mohla já.

"Hele, Susie, esli nás někdo sejme, bude to naše mínus," zabručel Hawk.
"Ale ty víš, na co myslím," sklopila oči Susan.
Rachel se ozvala: "Je dáno způsobem života, který žijí. Kdybys v tom nebyla ty, byl by to někdo jiný. Před pár lety jsem v tom byla já."
Susan bezhlesně přikývla, ale ve tváři se jí objevilo něco, co tam předtím nebylo. Šel jsem k ní do kuchyně a objal ji kolem ramen. Zabořila mi tvář do krku a ani jeden jsme neprohodili ani slovo.
Zazvonil telefon. Hawk jej zvedl a poslouchal.
Zašeptal jsem Susan do ucha: "Jasně že jsme se do té kaše dostali kvůli tobě. Ale ne kvůli tomu, cos dělala."
Hawk řekl do sluchátka: "Jistě."
"Udělalas to, cos musela udělat. Ten rok předtím, než si mě opustila, nebyl moc dobrý. Ty ses prostě snažila něco změnit."
"Budeme tam."
"Já jsem neudělal vůbec nic, ty ses k tomu rozhodla sama. Možná sis nevybrala zrovna ten nejlepší způsob, ale rozhodně to bylo lepší než to, co jsem dělal já. Vždycky je nejlepší snažit o to nejlepší, a poté se vyrovnávat s následky. To je všechno."
"Jojo," řekl Hawk a položil sluchátko zpátky do vidlice.
Susan mě pohladila svou tváří po rameni.
"V poledne u rybářskýho přístaviště," řekl Hawk.
Pustil jsem Susan a šel zpátky do obývacího pokoje.
"Tady to místo už stejně není bezpečné," řekl jsem a podíval se na Susan. "Myslíš, že by se Russell mohl pokusit dostat tě zpátky?"
"Bude mě chtít zpátky. Může si myslet, že jste mě unesli."
"A nutil by tě k tomu?"
"To ne, ale jeho otec by to klidně udělal."
"Takže to může být klidně jen pokus o to vylákat nás pryč, aby si vás mohli vzít zpátky.
"Přesně tak," přikývl Hawk.
"Co si myslí Russell, že chceš ty sama?" zeptal jsem se.
"Myslí si, že potřebuju čas být sama se sebou a stát se někým, kdo je schopen zodpovědně rozhodovat sám za sebe."
"A chápe to?"
"Ne, myslím že ne."
"Já ovšem taky ne."
"Teď na to nejni čas," přerušil to Hawk.
Přikývl jsem a šel vytočit číslo Martina Quirka.
"Potřebuju uklidit dvě ženy do bezpečí. Jedna z nich je Susan."
"Gratuluji. Co ta vládní schovávačka v Charlestownu?"
"Tam už to není bezpečné. Někteří z Ivesových lidí asi moc mluvili.
Možná to byl Ives sám, alespoň z toho co vím, by se na to dalo usuzovat."
"No teda.... a za jak dlouho to potřebuješ?"
"Do půl hodiny."
"Belson přijede autem za deset minut."
"Kam je poveze?"
"Na tom se domluvím s ním hned poté, co je naloží."
"Výborně. A děkuju."
"Sakra, není zač děkovat! Celý bostonský policejní sbor je ti k dispozici. Rozhodli jsme se, že necháme toho policajtování všichni dohromady."
"To zní jako vyřešená situace, tak jako tak si moc nepostupoval nahoru."
"A co ty, frajere?"
"Ještě míň."

Kapitola 42

Rybářské přístaviště proniká do zálivu naproti letiště Logan jako prst. Dostanete se tam tak, že sjedete ze Severní Avenue hned za Molem č.4, které je posazeno na samém okraji přístavu jako pěst na oko.
Mezi restauracemi znamená asi tolik, jako Velký Kaňon mezi údolími.
Velká část Severní Avenue trpí sešlostí věkem a sterilitou; přístavní hráze se dostaly do různých fází společenského úpadku a při úpravě obchodních budov hraje účelové hledisko zřetelně přednější roli. Vedle Mola č.4 tu byla ještě celá řada různých restaurací, které se specializovaly na jídla z ryb a plodů moře, a těsně před tím, než narazíte na putyku jménem Jimmyho útočiště, se před vámi objeví rybářské přístaviště.
Samo o sobě jej po obou stranách lemují různé úpravny ryb, které jsou průběžně opravovány Cihlové stěny dostávají novou omítku, sem tam se objevují také nově malované ozdoby a nápisy. Dva do půli těla vysvlečení svalovci tam opravovali jeden z úseků na střeše a každou chvíli se zastavili a ukazovali si různé pózy. Příští turistickou sezónu bude z mřížkových držáků viset s největší pravděpodobností viset kapradí.
Na konci přístaviště stála budova, na které bylo napsáno RYBÍ BURZA NOVÁ ANGLIE, POUZE PRO ČLENY A KAPITÁNY.

Byla posazena na mrtvém konci celého přístaviště, obklopovala dlouhý dvůr a bránila výhledu na záliv. Vnitřní prostor byl plný nákladních aut, vysokozdvižných vozíků a turistů, kteří se brouzdali mezi racky, obaly od jídla, zápachem mrtvých ryb, výpary z naftových motorů a nezaměnitelným odérem přepáleného tuku z restaurace, která se jmenovala Beze jména a kde se smažily ryby. Poblíž budov rybářských společností se tvořily louže z roztopeného ledu. Stály nehnutě a na hladině se jim tvořily barevné olejové skvrny.
Za přístavními budovami kotvily rybářské lodě. Pomalu a líně se pohupovaly na vlnách zkažené přístavní vody. Většina z nich byla prohnilých a bez výjimky vypadaly velice špinavě. Jejich tajuplné vybavení se skládalo z roztodivných tažných i vlečných zařízení, jejichž účel nemohl suchozemec při nejlepší vůli identifikovat. Kromě hluku a pohybu na vnitřním nádvoří byl tento opuštěný pruh, vinoucí se podél oceánu, velice klidný a téměř bez jakékoliv známky života.
Nějaký námořník zrovna uvazoval rybářskou loď, dva muži v gumových botech a neskutečně zašpiněných bavlněných tričkách, jejichž původní barva byla snad bílá, seděli na okraji mola a popíjeli něco z velkých papírových pohárků. Za přístavem bylo vidět letadla, která seděla na rolovacích drahách letiště Logan a čekala na pokyny.
Stáli jsme na kraji přístaviště a dívali se skrz něj a pokoušeli se dohlédnout za budovy.
"Kdyby to bylo na mě, přijel bych lodí," řekl jsem.
Hawk přikývl. Vypadal uvolněně a klidně, jako ostatně vždy a všude.
"Tam za Rybí burzou, vidíš to?"
"Hm... jo."
"Mohli přijet z přístavu, udělat, co mají udělat, naskočit zpátky na loď a být pryč dřív, než jsme se do přístaviště vůbec dostali."
"Esli sehnali loď."
"Costigan může sehnat loď."
Hawk znovu přikývl a očima projížděl po střechách budov, které stály nejblíž.
"A taky mohli dojet hned do dalšího přístaviště, vyskočit z auta a... hm... řekněme elegantně zakončit útěk."
"Ty ukecaný parchante!"
"To by bylo to nejlepší," zašklebil se Hawk.
Přikývl jsem: "Tak dobrá. Máme asi půl hodiny. Pojďme vedle do Společenského přístaviště a provedeme průzkum situace."
"Průzkum situace?"
"Když ty můžeš říkat, že někdo elegantně zakončil útěk, můžu já provádět průzkum situace."
"To je fakt," přikývl Hawk.
Šli jsme zpátky přes menší parkoviště v přední části rybářského přístaviště a ušli snad sto metrů k hlavní budově Společenského přístaviště, což byla donedávna výstavní hala a teď ji přestavovali na něco jako počítačové centrum. Kolem dokola se rozléhal hluk různých vřískajících strojů. Díky suti z demolovaného vnitřku se chůze stávala poněkud obtížnou. Všude pobíhali dělníci v žlutých přilbách a pár z nich se na nás pátravě zadívalo, protože jsme chodili vevnitř aniž bysme měli přilby, ale nikdo nám neřekl ani slovo. Obří vnitřek budovy byl už skoro úplně vykuchaný. Malý bagr nakládal do kontejneru změť kamení a písku. Na konci mola jsme měli skrz okna napůl zbořené budovy celkem dobrý výhled na rybářské přístaviště i za Rybí burzou. Kolem létala spousta bílých racků s šedivými křídly a několik hnědých racků, kteří z dálky vypadali jako vrabci. Nikoho jiného nebylo vidět.
"Počítáš s tím, že ví, jak vypadáme?" zeptal se Hawk.
"Asi budou mít popis, možná i fotografie. Costigan vlastní Mill River a tam jsou určitě nějaké naše fotky."
"Nebo možná jim nařídili, aby odpráskli každýho černýho hezouna a škaredýho bělouše, kteří se budou potulovat kolem dokola."
"Tak to bysme se nemuseli bát."
Rychlý motorový člun s otevřenou střechou a obrovským závěsným motorem se pomalu protáhl kolem nás a zabočil k rybářskému přístavišti. Byla to pěkná nová loď kovově šedé barvy a červeně natřenou konstrukcí. Viděl jsem na ní čtyři muže. Ten u kormidla měl na hlavě bílou kapitánskou čepici. Ostatní tři byli asiaté, měli na sobě černé kalhoty a stejná černá trička. Bílá čepice přirazila loď zkušeně a lehce k přístavišti. Loď zůstala za hranicí přístavu za budovou Burzy, asi dva metry pod úrovní mola, a muži ji přivázali k zrezivělému kovovému žebříku, sahajícímu téměř až k hladině moře. Tři asiaté vyšplhali nahoru tak rychle až to vypadalo, že se žebříku téměř nedotýkají.
Jeden z nich stál uprostřed doku a pohyboval hlavou dopředu a dozadu. Nesl sebou modrou sportovní tašku. Další dva zaujali místa na protějších rozích budovy. Motorový člun se klidně pohupoval a bílá čepice se nakláněla nad kormidlem se složenýma rukama a dívala se směrem na moře. Podíval jsem se na hodinky. Měli ještě patnáct minut čas.
"Pomsta ninjů," zašeptal Hawk.
"Někdo dělá někomu službu," odpověděl jsem. "Někdo musí Costiganovi něco dlužit."
"Možná mu každý něco dluží."
"My teda určitě," odtušil jsem. "Co si myslíš, že má ten chlap v té tašce?"
"Důmyslné zbraně ve stylu kung-fu, třeba Uzi a tak."
"Nebo brokovnice s uříznutou hlavní. Kdepak je Bruce Lee, když ho potřebujete!"
"Můžeme si vzít nějakou loď."
"Umíš plavat?"
Hawk se zadíval dolů na kalnou vodní hladinu a potom na mě: "Tam v tej sračce?"
Přikývl jsem.
"To je jak plavat v kanálu," odsekl Hawk temně.

Přikývl jsem znovu a Hawk smutně zakroutil hlavou.
"Pán měl pravdu, když mluvil o modrookých satanech," povzdechl si.
"Nepoplaveme celou dálku. Skočíme dolů z rybářského přístaviště a obeplaveme je zespodu."
viště a obeplaveme je zespodu."
Hawk neříkal nic.
Vyšli jsme ven z budovy a šli zpátky k rybářskému molu. Na straně od Bostonu stála rybářská loď. Na první pohled vypadala prázdná. Skočili jsme na ni. Sundal jsem si sako, košili a boty. Zkontroloval jsem, zda mám pořádně zapnuto pouzdro s pistolí. Hawk měl pouzdro pod ramenem. Sundal si ho a pořádně připnul okolo nahého těla, pak se zadíval dolů na hladinu.
"Aspoň si můžeme bejt jistý, že tam nebudou žádní žraloci. V tom bordelu by zdechli do dvou minut."
Poskládali jsme šaty na hromadu a nechali je na lodi. Pak jsme přeskočili zábradlí a vrhli se do odporné studené vody. Přidržovali jsme se trupu a dostali se přes záď až k molu. Drželi jsme se těsně u jeho konstrukce, aby nás nebylo shora vidět. Deset metrů nad námi nahoře na molu vyřvával v rádiu Willie Nelson. Něco do nás pod vodou narazilo. Nedíval jsem se co to je, nechtěl jsem to vědět. Voda byla černá a mrazivě studená. Na kamenech pod molem bylo semtam vidět vilejše. Nebylo jich moc, asi byli z nějakého jiného období. V takové vodě, jako byla tam, se moc dlouho přežít nedá. Kameny byly občas potaženy slizem z napůl shnilých mořských řas a klouzaly mi po nich ruce.
Hawk řekl velice potichu: "Myslíš, že to svinstvo někdo pozabíjel, nebo že to pozdechalo samo?"
Narazili jsme na druhou rybářskou loď, menší, než tu první. Z otvoru od pumpy občas vytryskl úzký pramen vody. Obepluli jsme ji vnější stranou. I na opačné straně bylo místo, ale nechtěli jsme riskovat, že by nás trup rozmáčkl o kameny.
Na konci mola jsme se zastavili. Hawk byl za mnou. Naklonil jsem se a podíval za roh. Záď motorového člunu se majestátně tyčila necelé dva metry přede mnou. Podíval jsem se nahoru. Asiaty nebylo vidět. Z mého oceánského úhlu pohledu bylo v člunu vidět pouze zadní část kormidelníkovy bílé čapky.
Otočil jsem se a zašeptal jsem Hawkovi do ucha: "Postarej se o kapitána, já lezu nahoru po žebříku." Přikývl. Nad hladinu mu trčela pouze hlava a jedno rameno. Protáhli jsme se okolo rohu. Na hladině poblíž člunu se usadili tři šedí racci. Podívali se na nás, jako bychom je kdovíjak obtěžovali.
Vlezl jsem mezi člun a molo a zachytil se první příčky zrezivělého žebříku. Hawk šel za mnou a obeplul člun na vnější straně. Pak mi zmizel z dohledu. Vytáhl jsem pravou rukou pistoli a začal lézt po žebříku nahoru. Když se má hlava vynořila nad úroveň mola, uviděl mě muž u vzdálenějšího pravého rohu budovy. Neváhal ani vteřinu a zajel rukou pod blůzu pro pistoli. Střelil sem po něm. Prohnul se bolestí a zhroutil dopředu na zem. Zbylí dva se otočili směrem ke mně.
"Ani se nehněte," řekl jsem a myslel jsem to naprosto upřímně.
Držel jsem v ruce GI .357 a opisoval nepatrný oblouček od jednoho k druhému. Muž, který stál blíž ke mně, držel ruku v tašce. Ten, kterého jsem postřelil, se svíjel bolestí s koleny zkroucenými u hrudi a sténal.
Na levé straně jsem periferním pohledem spatřil nějaký pohyb.
"Klídek, to sem já!" Byl to Hawk.
"To bych fakt teda nečekal."
Přistoupil k muži se sportovní taškou. Levou rukou ho chytil za vlasy a pravou popadl za pravé zápěstí.
"Estli tam něco máš, seš mrtvej muž."
Ruka byla prázdná. Hawk odkopl tašku směrem ke mně. Přejel mu rukama po bocích, vytáhl velký přesně vyvážený nůž a ustoupil bokem. Podíval se na toho druhého, který stál na rohu budovy a ukázal na něj prstem.
"Ty tam. Pojď sem s rukama nad hlavou."
Muž se podíval na Hawka, zavrtěl hlavou a pokrčil rameny.
Hawk mu pokynul prstem směrem k nám a na vteřinu položil ruce za hlavu. Muž přikývl, dal ruce za hlavu a vydal se směrem k nám.
Měl jsem ho neustále na mušce. Když se dostal k Hawkovi, škubl sebou a udělal karatistický úder. Udělal to extrémně rychle a precizně, takřka v jednom momentu. Hawk se stačil zaklonit dozadu a vyhnout se mu. Muž dopadl na zem, vykopl nohu snad ještě před tím, než se dotkl země a vymrštil se nahoru rychle jako voda z čerstvě spuštěného vodotrysku.
Hawk ho zachytil.
Popadl mu kopající nohu pravou rukou okolo kotníku a levou ho chytil za tričko. Bez hnutí jej zvedl do úrovně očí, pak se otočil a přehodil jej přes zábradlí dolů do vody.
"Panebože..." vydechl muž s taškou.
"Přesně tak," dodal jsem. Zastrčil jsem pistoli do pouzdra a zvedl tašku. Bylo na ní bílými písmeny napsáno NIKE.
Karatista se zmítal dole ve vodě a vší silou se snažil dostat ke člunu, který teď volně plaval asi dvacet metrů od břehu s kapitánem ležícím v kokpitu tváří dolů. Sundal jsem si pouzdro s pistolí a dal jej do tašky.
"Vezmi ho sebou, pojede s náma" řekl jsem Hawkovi. "Půjdeme naokolo a setkáme se u auta."
Popadl jsem tašku a dal se po levé straně mola. Uviděl jsem policajta z přístavní stráže v modré čepici se štítkem. Šel rychle, a dva muži spěchali za ním.
"Strážníku!" zařval jsem. "Rychle! Někoho tady postřelili."
Policajt se zarazil a natáhl rychle ruku po pouzdru s pistolí. V druhé ruce držel vysílačku. Utíkal směrem ke mě a něco do ní rychle říkal.
"Vytáhl jsem ho," řekl jsem mu zadýchaně, "je tam vzadu."
"Zůstaňte tady! Chci si s vámi promluvit."
Proběhl kolem mě, se dvěma námořníky v patách.

"Rozkaz pane," řekl jsem a vyrazil skrz jednu z nádrží, ve kterých se balily ryby. Měl jsem na sobě jenom promočené džíny a lidé na mě prapodivně pokukovali. Hawk seděl na zadním sedadle a Asiat vedle něj. Naskočil jsem rychle dopředu, nastartoval a vyrazil pryč. V polovině Severní Avenue jsme potkali blikající sanitku se zapnutou houkačkou. Za ní se řítily dvě auta bostonské policie.
"Hrůzostrašné úkazy v rybářském přístavišti," zašklebil jsem se.
"Co je v tý tašce?" zeptal se Hawk.
Zalovil jsem v ní rukou a vytáhl ven upravenou brokovnici. Neměla žádnou rukojeť a obě hlavně byly seříznuty skoro až ke kořeni.
"Naprosto nevyzpytatelný," ozval se Hawk.

Kapitola 43

S bosýma nohama jsem řídil dolů po Storrow Drive až k Soldiers Field Road. Zastavil jsem na parkovišti naproti Ground Round, nedaleko od budovy Channel 4. Otočil jsem se a položil ruku na zadní sedadlo.
Obdařil jsem našeho žluťáska roztomilým úsměvem.
"Jakpak se jmenuješ, příteli?"
"Loo. Richie Loo."
"Číňan?"
"Jo."
"Odkud pocházíš?"
"Narodil jsem se tady. Ti druzí dva kuliové byli z Taiwanu."
"Možná pořád jsou."
Richie zavrtěl hlavou: "Jednoho z nich jste zastřelil."
Nezbývalo mi než přikývnout.
Jen jsme tak seděli a mlčeli. Kolem řeky jezdili lidi na kolech.
Na druhém břehu bylo vidět rekreační běžce. Po řece se proti proudu prohánělа výletní jachta s trupem vykládaným mahagonovým dřevem.
Podíval jsem se na Richieho Loo. Oplatil mi přikývnutí, jako by jsme tímto způsobem mohli vést celý rozhovor.
"Já vás vůbec neznám a nevím o vás nic," řekl. "Pracuju pro jednoho muže, který pracuje pro dalšího společníka z Hongkongu. Muž z Hongkongu byl někomu za něco zavázán, a tak poslal dva zabijáky. Já šel s nimi, protože nemluvili anglicky. Měli jsme vás zabít. O ty dva jsem se měl starat a dělat jim tlumočníka, a taky jsem měl sehnat, co budou potřebovat, ale zabít vás měli oni."
"Pro koho pracuješ?"
Richie Loo potřásl hlavou. "Nic by vám nepomohlo, kdybych vám to řekl. Chcete vědět, kdo vás chce zabít, ale spojení je příliš komplikované. Ani ten chlap, co pro něho pracuju, to ve skutečnosti neví."
"Já vím, kdo si to objednal. Chci zjistit kde je."
"To je to samé. Nic by vám to nepomohlo."
"Řekni mi, pro koho pracuješ. Nebo to bude horší."
Richie nesouhlasně zavrtěl: "To nemůžu udělat. Jestli vám něco řeknu, je po mně. Možná mě zabijete i vy, když vám to neřeknu, ale když budu mluvit, přijdu o život docela určitě, jenom to bude daleko pomalejší."
Další ticho. Po Soldiers Field Road se táhla nepřetržitá řada aut.
Na břehu, poblíž místa, kde se řeka stáčela, si dvě děti házely létajícím talířem. Kolem nich pobíhal zlatý retriever a občas se mu podařilo zachytit talíř ve vzduchu.
"Vypadni," řekl jsem unaveně.
Richie Loo vystoupil z auta.
"Zavři za sebou."
Zavřel dveře. Zařadil jsem rychlost a odjel pryč.

Kapitola 44

Teď jsme bydleli ve dvou navzájem propojených pokojích v hotelu Holiday Inn na Blossom Street, vzadu za nemocnicí Mass General.
Otevřela nám Susan. Belson seděl v křesle, nohy natažené na posteli a díval se na kreslený film s Pepkem Námořníkem.
Susan si nás zvědavě prohlédla; byli jsme napůl nazí a do poslední nitky promočení.
"Co vám řekli na recepci?"
"Šli jsme rovnou nahoru," odtušil jsem. "Quirk nám dal číslo pokoje."
Z ložnice vyšla Rachel Walaceová.
"Co jste zjistili?"
"Že bostonská zátoka se na koupání zrovna moc nehodí."
"Byla to past?" zeptala se Susan.
"Ano."
"A jste v pořádku?"
"Ano."
"Sbalili jsme i vám."

"Myslíš, že se potřebujeme převléct?"
"A taky osprchovat. Smrdíte rybinou na sto honů."
Hawk vytáhl z tašky naše dvě pistole a brokovnici s upilovanou hlavní. Pepek Námořník roztočil Pluta a vyhodil ho do vesmíru. Belson se na nás podíval.
"To má jako být ilegálně upravená zbraň?" zeptal se.
"Ne, kámo," řekl Hawk.
"No, myslím, že jsem nic neviděl," řekl a stoupl si. "Budete se teď chvilku starat sami o sebe, co říkáte?"
"Kdo vás a Quirka věděl, že jsme tady?"
"Nikdo."
"Tak to takhle nechejme."
"Co mám říct Ivesovi?"
"Řekněte mu, že nic nevíte."
"To mám jako lhát? A navíc - zástupci federálního úřadu?"
"Přesně tak."
"Bude mi potěšením."
"Řekněte Ivesovi, že mu zavolám."
Belson přikývl. "Radši ty nádhery pořádně vypucujte," obrátil se opačným směrem. "Slaná voda by s nima nadělala pěknou paseku."
Vzal Susan za ruku a obdařil ji pevným stiskem, ona ho políbila na tvář.
"Slečno Walaceová?"
"Děkuji vám, seržante."
Hned jak odešel, jsme oba vlezli do sprchy a oblékli se do čistých šatů. Pak jsem zavolal Ivesovi.
"Kde ksakru oba vězíte?" zahromoval.
"Jsme v Šangri-la," řekl jsem. "Někdo od vás si pustil pusu na špacír."
"To je nemožné!"
"Nějací lidé věděli kde jsme, že máme důvod hledat Costigana a znali telefon do úkrytu."
"Možná měla naše princezna nějaké telefonáty," řekl Ives.
"Jmenuje se slečna Silvermanová. Jestli o ní budete ještě jednou mluvit jako o princezně, tak vás povezou do nemocnice. Jestli mi ještě jednou řeknete Lochinvare a dopadnete stejně. Nějaký podělaný idiot v té vaší podělané organizaci je na Costiganově výplatní pásce."
"Vaše výhrůžky mě nemůžou nahnat strach," odvětil Ives klidně.
"Nemůžu řídit operaci jako je tato, aniž bych věděl, kde jsou mí agenti."
"Mé výhrůžky by vám měly nahánět strach, a budete se muset naučit řídit tuto operaci aniž byste věděl, kde jsme. Najdeme Costigana a zabijeme ho, to jsem vám slíbil. Ale nebudete mít ani ponětí o tom, kde jsme. Nebylo by totiž moc dobré, kdyby se to objevilo večer ve zprávách."
Zavěsil jsem.
Hawk rozložil obě pistole a promazával je dětským olejíčkem.
"Ives není moc rád, že se jdeme schovat do podzemí."
"Potřebujem ho, aby zamázl ty vroubky v Kalifornii," zamručel Hawk.
"Uděláme to, co po nás chce. Už se do toho namočil až moc na to, aby se z toho vykroutil."
"Protože ho můžeme prásknout?"
"Přesně tak."
Hawk pokýval hlavou: "Takže sme v tom sami, žejo?"
"A kdo jiný?"
Rachel Wallaceová seděla na posteli a otevřela před sebou aktovku. "Začala bych krátkým přehledem informací o našem protivníkovi."
"Skvělé."
Objednal jsem na recepci nějaké sendviče a pivo, Hawk poskládal a nabil jednu z čerstvě vyčištěných pistolí a když přišel číšník, stoupl si do dveří vedlejšího pokoje. Zaplatil jsem hotově a číšník odešel.
"Pod jakým jménem jsme zapsaní?" zeptal jsem se.
"Nemám tušení," řekla Susan. "Frank nás sem prostě přivezl a odemkl dveře."
"Stejně se budeme stěhovat pryč co nejdřív." Složil jsem druhou pistoli a nabil ji.
"Zbyly nám nějaký prachy?" ozval se Hawk.
"Jsme skoro na dně."
"Budem potřebovat škváru na letenky, auta, jídlo, bydlení, šampaňský..."
"Vím o někom, kdo má peníze zcela určitě," řekl jsem. "Zkusím se ho zeptat."
"Hugh Dixon?" zachrochtal Hawk.
"Ten muž, jehož žena a dcera byly zabity v Londýně?" zeptala se Susan.
"Řekl, že když budu někdy potřebovat jeho pomoc, mám mu zavolat.
Myslím, že ten správný čas nastal právě teď.
"To si kámo teda piš, že jo."

Kapitola 45

Snědl jsem půlku několikaposchoďového obloženého sendviče.
Rachel Wallaceová si poskládala poznámky a začala.
"Pro začátek bych chtěla, abyste si uvědomili některé věci. Musíte například připustit, že každý výzkum je svým způsobem omezen.
Podařilo se mi nashromáždit spoustu informací, týkajících se Jerryho Costigana, ale to, co vás na něm nejvíc zajímá, zůstalo, abych tak řekla, záhadou, zahalenou do tajemného závoje.
"Pěkně řečeno," poznamenal jsem.
"To přirovnání jsem nevymyslela já, jak sami dobře víte. Zjistit, kým Costigan ve skutečnosti je, a jakým způsobem se mu nejlíp dostat na kobylku a podříznout mu větev, je mimo rámec mých možností. V tom by nám možná mohla pomoci Susan."
Susan přikývla. Jemnými doušky upíjela slabé pivo Miller Lite.
Víceposchoďový sendvič jedla tak, že sundala vrchní plátek chleba a jeden po druhém obírala kousky náplně, které se na něj přilepily. Za tu dobu, co ona snědla sendvič, bych já snědl brontosaura.
"Jeho majetek je nedozírný a velice různorodý. V současné době se ovšem nejvíc zajímá o mezinárodní obchod se zbraněmi. Politická příslušnost jej ovšem nezajímá - prodává zbraně a vojenskou výbavu komukoliv po celé šíři politického spektra, bez ohledu na to, že se jedná o potenciálního nepřítele Spojených Států.
"Světoobčan do slova a do písmene," odtušil jsem.
Hawk si přihnul piva. "Hotová matka Tereza," zamručel.
"Víc než jen to," řekla Rachel. "Nejenže prodává zbraně a vojenskou výbavu, on také dodává mužstvo. Drží si jednotky cvičených žoldáků, což byla třeba ta skupinka, se kterou jste se setkali v Connecticutu, a nabízí je včetně materiálu každému, kdo si o ně řekne."
"Něco jako ‚Pronajmi si svoji vlastní četu'?" zeptal jsem se.
"Asi tak," připustila Rachel, "je to ovšem ještě trošku zajímavější.
Pokusím se interpretovat určité informace, ale berte na vědomí, že se můžu plést: lze předpokládat, že některé ze svých jednotek využívá k tomu, aby vyvolal v určité oblasti konflikt a vytvořil tak nový trh pro své výrobky. Pak už stačí jenom přikládat pod kotel a udržovat ohníček."
Podívali jsme se s Hawkem na sebe. Zakroutil hlavou.
"Šikovnej kluk."
"Staré dobré americké know-how" "Jak říkám, v tomto ohledu Costigan nikoho neupřednostňuje.
Prodá klidně zbraně povstalcům, potom vládě, která se pokouší potlačit povstání, oligarchiím, komunistů, demokraciím, diktátorským režimům, lidem, kteří se touží osvobodit, lidem, kteří se snaží tuto touhu potlačit. Velmi často zásobuje obě strany konfliktu, někdy dokonce dodává oběma stranám žoldáky. Celou organizaci řídí prostřednictvím několika společností s různými jmény. Jeho jediným zájmem se zdá být vytvoření trhu pro vlastní výrobky."
"Dává ti to nějaký smysl, Suzie?" zeptal jsem se.
"Zatím ano. Nikdy jsem toho ale moc o Jerryho obchodech nevěděla."
"Tak nechme Rachel, ať řekne co má. Pak dám k dispozici to málo, co vím já. Když mezitím bude něco, co docela určitě nebude pravda, ozvu se."
"Dobře." Podíval jsem se na Rachel. Zrovna zobala kousek kuřecího salátu ze sendviče. Nalila si asi půl sklenice piva a lehce upila."
"Co se honby za ziskem a mocí týče, je Costigan zcela amorální.
Jedna strana má na druhou velice ozdravný vliv. Čím více zisku, tím více moci, čím více moci, tím více zisku. Z dostupných důkazů lze říct, že je nepředstavitelně zámožný. Nepotřebuje se hnát za mocí ani za ziskem. Potřebuje se za nimi hnát prostě proto, že je už má," řekla a roztáhla bezmocně ruce.
"Možná dospěl do bodu, kdy o ně musí usilovat, aby o ně nepřišel."
"Možná," připustila Rachel a dopila svoji půlsklenici. "A možná se za tím vším neustále honí už jenom proto, že ho to prostě přestalo bavit."
Nalila si ještě čtvrtku a kousla do kuřecího sendviče. Chvilku jsme čekali, než požvýká a polkne. Susan seděla bez hnutí. Sendvič rozdělila na plátky a snědla necelou půlku. Dívala se tiše na Rachel se stejným výrazem uzavřenosti, který měla, když jsem ji našel v Connecticutu.
"Ovšem v soukromí, a o tom toho opravdu moc nevím, se chová velmi ortodoxně. Je naprosto oddán teorii určitého druhu krajního radikalismu, ve kterém je nejvyšší životní hodnotou absolutní svoboda jedince. A je to rasista."
"Tak on taky?" zamumlal Hawk.
Rachel se usmála: "A taky antisemita. Věří tomu, že Amerika je v nebezpečí. Hrozí jí, že se utopí v záplavě židů a černochů a cizinců - a také lesbiček," usmála se.
"Lesbičky jdou do boje?" zeptal jsem se.
"A taky homosexuálů, feministek a daňových poradců."
"Co takhle celosvětové podzemní spiknutí římských katolíků?"
"Dobrý nápad," usmála se Rachel. "Costigan se podle všeho bojí také toho, že Ameriku ovládnou - Američané. Díky tomu dodržuje bezpečnostní opatření na úrovni, odpovídající velikosti jeho majetku a míře jeho moci, ale také má neustále poblíž kousky své prodejné armády, pro případ přicházející apokalypsy."
"Kde je?" zeptal jsem se.
Rachel Wallaceová potřásla hlavou a smutně se usmála: "Všude a nikde. Všude možně si zřídil různé továrny, opevněné sídla, útočiště, zámky a pevnosti. K tomu seznamu, co už máte, vám můžu přidat - a také přidám - příslušná kalifornská telefonní čísla; nelze ovšem zjistit, zda je seznam kompletní, a ještě více nemožné se mi zdá zjistit zda je tam,

nebo kde vlastně bude. V současné chvíli si můžeme být jisti pouze tím, že není v této místnosti."
"Kurva, to je ale začátek," zabručel Hawk.
"Ale notak, už se nám ho jednou podařilo zahnat do rohu."
"Možná by teď mohla něčím přispět vláda," ozvala se Rachel.
"Ti by si podle mě ani nebyli jisti tím, že není tady v pokoji."
"Ti parchanti akorát svedli dát Costiganovi echo o tom, kde sme," přidal Hawk.
"Takže jsme na to sami," zakroutila hlavou Rachel.
"Jsem rád, žes řekla jsme," poděkoval jsem.
"Já už si svoje vybrala před několika lety. A teď ty, Susan - máš k tomu něco?"
Susan sledovala zamyšleně sendvič. Vzala si půl plátku rajčete a velice zvolna jej žvýkala. "Nemám ponětí, kde by mohl být."
Byli jsme zticha. Hawk se pustil do druhého sendviče. Mleté hovězí maso. Dopil jsem pivo a otevřel si další.
"Nechci mluvit o Russellovi," řekla najednou.
"Mluv o všem, o čem chceš," uklidnil jsem ji. "Každá maličkost nás posune o kousek dál a pohneme se konečně z místa."
"Russell není jako jeho otec." Servala drobný plátek slaniny a snědla jej. "Já..."
Naklonil jsem se kousek dopředu, směrem k ní: "Já mu neublížím."
"Slibuješ?"
"Právě jsem tak učinil."
Susan zvedla oči od talířku: "Ano... promiň. Omlouvám se." Přesunula pohled na Hawka. Ležel na posteli a byl zcela zaměstnán sendvičem s mletým hovězím. Podíval se na ni: "Ty seš ale drsná ženská," zašklebil se.
Susan byla potichu.
Hawk se zašklebil: "Tak fajn, když to bereš takhle, tak já něho tak ani nešáhnu."
Susan pokývala hlavou, jakoby to bylo gesto pro ni samotnou.
"Esli ovšem nezměníš názor," dodal.

Kapitola 46

"V osobním životě je Jerry docela asketický," řekla Susan. "Nepije alkohol, nekouří, nepije ani kávu nebo čaj. A samozřejmě nebere žádné drogy. Každé ráno uběhne pět mil. Nejí červené maso. Je to samouk, a dotáhl to docela daleko. Přečte spoustu knih, je velmi inteligentní, ale také nepřizpůsobivý. Je zcela oddán své ženě a svému synovi. Kromě těchto dvou vztahů asi žádné jiné emoce nepěstuje."
"Jak se choval k tobě?"
"Jeho antisemitismus dosáhl totálně zhoubné formy. To, že jsem byla s jeho synem, ho muselo neskutečně urážet - a mám takový pocit, že to byla jedna z věcí, které Russella na mě přitahovaly - ale nedal to nikdy najevo. Choval se ke mně vždy zdvořile až uhlazeně. Když si jeho syn vybral mě, byl ochoten zapomenout i na to, že jsem židovka."
"Můj syn může mít pravdu a může se taky mýlit, ale pořád to bude můj syn," ozvala se Rachel.
"Miloval svého syna pro jeho neústupnost, a jeho syn mu často to nijak neulehčoval."
"A co jeho žena?" zeptal jsem se.
Potřásla hlavou: "Grace?"
"Nebyl takovej magor proto, že se zcvoknul z tý její krásy?" zeptal se Hawk.
Susan neustále potřásala hlavou. "Vždycky jsem věděla, že láska je pouhý souhrn potřeb. Na psychologii se to probírá hned v prvních lekcích, ale jaký souhrn potřeb a patologických pocitů poutala dohromady tyto dva..." Pokrčila rameny a řekla: "Ano, miluje ji."
"A ona miluje ho?"
"Nevím. Potřebuje ho, manipuluje s ním. Miluje Russella. Neznám všechny síly, které v té domácnosti působí. Ale vím.... já vím, že Grace je jako červ v jablku."
Na talířku před ní ležel sendvič naprosto bez povšimnutí. Zachytil jsem to pohledem - možná kdybych ho poskládal dohromady.... ne!
Je to její jídlo. Podíval jsem se na tác, ale ten už byl prázdný. Znovu jsem se zadíval na Susanin nesklizený talířek s kousky chleba a oblohy.
Ksakru, ta už to jíst nebude... Vzala do ruky list salátu, utrhla miniaturní trojúhelníček a snědla jej. Zbytek listu držela v ruce před sebou.
"Řekni mi něco víc o Grace."
"Není to moc šťastná žena. Působí dojmem malé holčičky, která se nedokáže smířit s tím, že je tak velká. Je taková... jak to kdysi řekl Jerry... často se mýlí, ale nikdy není nejistá. Je plná strachu a musí to překonávat. Je infantilní a zároveň tyranská. Je slabá a hloupá, což nejsou ani její manžel, ani její syn, a ona je přesto oba ovládá," potřásla Susan hlavou, "pozoruhodné."
"Proč?" zeptala se Rachel.
"Jako proč to dělá?"
"Ano."
Susan si utrhla další ždibec salátu. Zbytek sendviče zůstal ležel netknutý na talířku.
"Asi proto, aby na sebe přilákala pozornost a aby se o ni někdo staral."
"Ona jim nevěří, že to udělají sami od sebe," napadlo Rachel.

Nebyla to otázka, spolu se Susan začínaly rozplétat zamotané klubko.
Lidé, kteří byli terapeuti, nebo kteří prošli psychoterapeutickou léčbou, k tomu mívají sklony. Zajímají se o celou situaci jako o čistě teoretický problém, odhalují úžasné modely lidského chování. Je to jako snažit se rozluštit smysl básně.
Neměl jsem ponětí, kam nás to může zavést, ale nemohl jsem přijít na nic jiného, co by nám mohlo pomoci.
"Ne. Bojí se, to je možná základ všeho. Ona životu nerozumí, ona se ho děsně bojí. Potřebuje, aby ji někdo vodil za ručičku a nevěří nikomu, koho neovládá."
"Její manžel tomu nerozumí. Jak je na tom syn?"
"Ten ji nenávidí."
"A je si tím jistý?" zeptala se Rachel.
Susan se usmála: "A zároveň ji miluje."
"Mocný otec, výjimečně přitažlivá a citlivá matka," "Výjimečně přitažlivá?" zeptal jsem se.
"Pro Russella ano. To je klasický model."
"Klasika," utrousil Hawk.
"Zní to jako psychologické žvásty, ale je to tak," řekla Susan.
Natáhl jsem se pro jeden z nejzachovalejších kousků Susanina sendviče. Klepla mě zlehka po ruce a já se stáhl.
"A až to pochopím, budu už vědět, kde můžu Jerrymu Costiganovi vpálit kulku do těla?"
Susan potřásla hlavou: "Asi ne, ale to už je opravdu tvoje práce.
My můžeme udělat pouze to, že vám řekneme co víme. Ty a Hawk musíte vymyslet, co se s tím dá dělat."
"To je fakt," připustil jsem. "Budeš dojídat ten sendvič?"
"Časem určitě."
"Grace jezdí vždycky s nima?" zeptal se Hawk.
"Ne, bojí se letadel."
Hawk povytáhl obočí a přikývl.
Olízl jsem si spodní ret a trošku se za něj zatahal. "Fajn, řekněme, že se nám podaří zjistit kde je, a že tam bude sama. Co s ní budeme dělat?"
"Esli miluje tak moc jak ona, můžem udělat výměnu. Jeho za ni."
Zeptal jsem se Susan: "Když cestuje, bývá obvykle v Mill River?"
"Ano."
"On ví, že ho hledáme. Richie Loo to věděl, takže Costigan to už teď ví taky."
"Ives to ví, všichni to věděj," odtušil Hawk.
"Jestli ji miluje tak, jak se od něj čeká, tak ji nenechá nikde samotnou."
"Dobrej postřeh."
"Takže zůstane spolu s ní v Mill River, nebo ji přemluví, aby šla s ním, ať už se bojí nebo ne." Podíval jsem se na Susan.
"Ano," odpověděla, "neopustil by ji, ale ani by ji nepřinutil letět letadlem, možná by toho ani nebyl schopen. Ale mohla by jet autem."
"Už jsme se do Mill River dostali jednou," řekl jsem.
"Se vsaď kámo, že trošku přitvrdili bezpečnostní opatření."
Přikývl jsem: "Přesto, jestli mají lepší místo..."
"...do kterýho by mohli tu starou škebli přivýzt autem..."
"...můžeme okruh pátrání zúžit na Západní pobřeží."
"Viceméně, kámo."
Na Susanině sendviči už nezbyly žádné rajčata. Poslední kousek slaniny mizel v jejích ústech.
"Počítejme zhruba s jedním dnem jízdy při průměrné rychlosti padesát mil za hodinu."
"Kolik hodin denně?"
"Řekněme dvanáct hodin, to máme skoro šest set kilometrů.
Kdybysme nakreslili kruh o poloměru pouhých šestnáct mil se středem v Mill River, dá nám to kolik?"
"Rovná se pí er na druhou, kámo. Skoro tři tisíce a šest stovek čtverečních mil."
"Když prohledáme jednu čtvereční míli denně, tak za předpokladu že se nehne z místa, dostaneme ho během deseti let."
Hawk se na mě díval s úžasem: "Můj bože," řekl bezvadným anglickým přízvukem, "drahý Holmesi, to je naprosto neslýchané!"
"Jak prosté, milý Watsone," zašklebil jsem se.
"Takže teď sice víme něco o Grace, ale nejsme dál ani o kousek," řekla Rachel.
"Pouze technicky vzato," řekl jsem.
"Než sme to zjistili, kámo, vypadalo to tak, že těch čtverečkovejch mil budeme muset prošmejdit vokolo tří melounů."

Kapitola 47

Zúžení oblasti pátrání na 3,600 čtverečních mil bylo asi tak všechno, co jsme za to odpoledne dokázali. Když jsme okolo šesté večer skončili, nebyli jsme Costiganovi o nic blíž, než při obědu. Ale aspoň se nám přiblížila večeře. Nic se není tak horké, jak se to uvaří.
"Potřebuju panáka," řekla Rachel. "Hromadu panáků."
"Vylezu ven a koupim flanděru," řekl Hawk. "Aspoň si protáhnu křídla."
"A proč si ji nenecháme poslat?" zeptala se Rachel neklidně.

"Někdo tě může uvidět!"
Hawk se na ni podíval jako by řekla, že země je placatá.
"Někdo by tě mohl uvidět, až půjdeš zpátky," dodala.
Podíval se na ni, jako by právě spadla z okraje té placky.
"Skotskou?" zeptal se.
"Sodu a led, prosím," doplnil jsem objednávku.
"Hotelová služba to pošle. Já žádný servírovací stolky nevozim."
Tiše otevřel dveře a zmizel v chodbě.
"Proč to udělal?" zeptala se Rachel.
"Cítil se na to," odpověděl jsem.
"Ale my všichni se přece na něco cítíme... může způsobit problémy, může nás ohrozit... to je dětinské!"
"Já vím. Zavolejme dolů a nechme si přinést servis."
Rachel Wallaceová se podívala na Susan.
"Oni si rozumí," uklidňovala ji Susan. "Někteří lidé nechtějí prostě nechat svět, aby jim diktoval, co mají dělat a co ne."
Rachel zavrtěla nesouhlasně hlavou a natáhla se pro telefon, který stál na nočním stolku.
Susan se obrátila ke mně: "Potřebuju si s tebou promluvit." Ukázal jsem směrem ke spojovacímu pokoji. Pak jsem se obrátil k Rachel a řekl jí: "Až přivezou objednávku, dej mi vědět, než otevřete dveře.
A až bude klepat, nestůjte přímo před dveřmi."
Usmála se a přikývla. Susan vešla do spojovacího pokoje, já šel za ní a zavřel za sebou dveře. Sedli jsme si na postel, jeden vedle druhého.
"Potřebuju si promluvit s Russellem," řekla.
Přikývl jsem.
"Jsem si jistá tím, co chci. Už nechci být s ním, ale nemůžu náš vztah ukončit jenom tak. Prostě odjet pryč a nechat ho stát samotného u cesty."
Znovu jsem přikývl. "Víš taky, jestli chceš být se mnou?"
"Vím, že nechci být bez tebe."
"Znáš číslo, na které mu můžeš zavolat?"
"Ano."
"A proč to neuděláš odsud?"
"Kdybych... kdybych ti dala číslo, mohl by Martin Quirk zjistit místo, ke kterému to číslo patří?"
"Určitě."
"Já... já nemůžu."
"Vím. Taky to po tobě nechci."
"A navíc nemusí být se svým otcem..."
"Možná ne."
"I kdyby byl, stejně bych... stejně bych nemohla..."
"Ne, to bys nemohla. Nemůžeš využít svých soukromých informací k tomu, abychom mohli zabít jeho otce. Přestože by se to Russellovi možná líbilo."
"Rozumíš tomu?"
"Jistě."
"Chápeš, že ti můžu vyprávět o Jerrym a Grace a o takových věcech.
Ale nemůžu ti dát číslo, které mi on svěřil jako důvěrné."
Přikývl jsem.
"Je v tom jistý rozdíl, víš?"
"Nejsem slepý."
Vzala mou pravou ruku do dlaní, naklonila se dopředu a políbila mě na rty. Velice lehce.
Rachel zaklepala na dveře. "Pokojová služba," ozvalo se. Jemně jsem uvolnil dlaň a pohladil Susan po tváři. Pak jsem šel do druhého pokoje, vytáhl pistoli a napůl vkročil do koupelny. Schoval jsem zbraň z dohledu a řekl Rachel: "Je to v pořádku."
Číšník zase odešel pryč a nechal nám v pokoji servírovací stolek se skleničkami, sodou a velkou miskou uzených mandlí. "Led stojí na chodbě," řekla Rachel.
Upřeně jsem tu misku pozoroval: "Až se vrátí Hawk, pustím se do nich."
Rachel se zasmála: "Na ty mandle jsi musel moc myslet, viď?"
"Kdybys nebyla perverzní, vzal bych si tě."
Někdo zaklepal na dveře a ozval se Hawkův hlas: "Bacha - šťára!
A jdeme po chlastu!"
Otevřel jsem dveře a Hawk se vkolébal dovnitř s dvěma láhvemi whisky Glenfiddich a lahví šampaňského Domaine Chandon Blanc de Noirs.
"Ať se práší za kočárem, kámo."
Podíval jsem se na láhev šampaňského: "To je tuzemské?"
"Francouzská firma, kalifornské hrozny. Z horní police."
Šel jsem do chodby pro led. Když jsem se vrátil, Rachel mluvila s Hawkem.
"A on věděl, že stojíte sám u dveří. Jak mohl proboha vědět, že vás někdo nenutí stát tak, abyste vlastním tělem kryl hlaveň?"

Hawk se na mě chmurně podíval.
"Pokud jsem dobře rozuměl otázce, tak tohle by Hawk nikdy neudělal."
"Ani pod hrozbou smrti by tě nezradil?"
"Pochybuju o tom, že by to někdo z nás definoval tak elegantně, ale odpověď zní ne, neudělal by to."
"A ty to víš?"
"Ano."
"Jak si tím můžeš být tak hrozně jistý?"
"Protože věděl, že on sám by to neudělal," řekl Hawk.
Rachel potřásla netrpělivě hlavou. "Tomu se právě snažím přijít na kloub. Jak víte, že by to on sám neudělal? Jak víte, že on ví, že by to neudělal? Bavíte se o takových věcech?"
"Jeden se o takových věcech nebaví," řekl jsem.
"Proboha, ušetřete mě hemingwayovského slohu!"
"Nebavíme se o tom," zašklebil jsem se.
"Ale proboha, proč to neděláte?"
"Vo takovejch věcech se jeden nebaví," zahuhlal Hawk.
"Do háje s váma," odsekla Rachel a začala si do sklenice nakládat led.
Susan otevřela dveře do spojovacího pokoje. "Můžeš jít sem?"
otočila se ke mně. Šel jsem dovnitř za ní a zavřel dveře. Telefon ležel na posteli a sluchátko bylo vyvěšené.
"Chce s tebou mluvit," řekla Susan. Byla bledá a tvář měla sevřenou strachem.
Zvedl jsem telefon. "Prosím?"
"Co se Susan týče," řekl Russell, "vypadá to, že jsem prohrál a vy můžete vyhrát. Chce to, měla by to mít. Přeju jí, aby se měla dobře."
Costigan mluvil chraptivě, ale pevně. Věděl jsem, jak se asi cítí, a tak jsem mlčel. Klouby, kterými jsem držel sluchátko, jsem měl úplně bílé.
"My dva nejsme přátelé, ale určité věci nás spojují. Známe věci, které většina lidí nezná."
"Hm?" zeptal jsem se.
"Chcete zabít mého tátu."
"Hm."
"On chce zabít vás."
"Hm."
"Je v Boise, i s mámou. Jsou tam od té doby, co jste se dostal do Tvrze."
"Boise, Idaho?"
"Ano. Je tam stará stříbrná štola, kterou se nám podařilo recyklovat."
"Recyklovat?"
"Udělali jsme z ní pevnost. Tam ho dostanete; jste nejlepší a jediný, kdo to může dokázat."
"Ví, že mi to říkáte?"
"Ne."
"Budete tam taky?"
"Budu."
"Tak se tam uvidíme."
Zavěsil. Ještě chvíli jsem naslouchal prázdnému zvuku přerušeného obvodu a zavěsil jsem také. Susan seděla na posteli, zády opřená o její čelo a kolena tiskla k bradě. Natáhl jsem se a jemně jí pohladil po krku.
"Je to horší a horší," řekla smutně.
Neříkal jsem nic. Sáhla si na krk druhou rukou, spojili jsme dlaně a ona je přidržela na svém krku.
"Ty a já, kotě."
Přikývla, a držela se mě tak pevně, jak jen mohla.

Kapitola 48

U Hugha Dixona nám otevřel asijský sluha a bez zaváhání řekl: "Račte vstoupit, pane Spensere." Vešel jsem do Dixonovy velkolepé předsíně. Od mé minulé návštěvy se tam nic nezměnilo. Podlaha z leštěného kamene, uprostřed místnosti stálo velké křídlo. Na světě není moc předsíní, do kterých by se takový klavír vlezl. Pokud si dobře pamatuju, tak jedinou další byla vstupní místnost v mrakodrapu Donalda Trumpa.
"Jdu panu Dixonovi ohlásit, že už jste tady," řekl Asiat, jako bych sem chodil na návštěvu každou chvíli. Jako by jsme se od toho roku 1976 viděli.
"Děkuji."
Byl pryč necelých devatenáct sekund, pak se vrátil zpátky: "Tudy prosím." Tentokrát jsme nešli na terasu, ale do studovny (knihovny, kanceláře - lidé v Dixonově příjmové kategorii tomu říkali různě).
Police s knihami, kožený nábytek, orientální koberce, obrovský bohatě zdobený mahagonový stůl s telefonem a zelená bankovní lampa.
Dixon seděl za stolem v kolečkovém křesle.
"Jsem rád, že vás zas vidím," řekl na uvítanou. Asijský sluha tiše odešel.
"Potřebuju vaši pomoc, pane."
Dixon pokynul hlavou k jednomu z kožených křesel: "Sedněte si."

"Obávám se, že bych se v něm mohl ztratit. Žil jsem v bytech, které byly menší než tohle křeslo."
"Jak si přejete. Jak vám mohu pomoci?"
Vypadal lépe, než před pěti lety. Na tváři měl klidný výraz, v očích méně prudkosti a víc života. V křesle se ovšem hrdě tyčilo stejně mohutné a důstojně klidné tělo, tak jak tomu bylo od té doby, co při bombovém atentátu v Londýně přišel o obě nohy i celou rodinu.
"Potřebuju peníze. Spoustu peněz."
Dixon přikývl. Povšiml jsem si, že mu přibylo šedivých vlasů.
"Snadná pomoc. Mám jich víc, než kdokoliv jiný."
"Bude lepší, když se nedozvíte k čemu jsou určeny."
"Nemám zájem se to dozvědět," odtušil. "Když člověku zůstane pouze pár věcí, na kterých mu doopravdy záleží, začne se starat sám o sebe, nebo se o to alespoň snaží. Dbá na to, aby jeho slova dávala smysl - na takových věcech mu pak začne doopravdy záležet."
"Ano, pane."
"Řekl jsem vám, že pokud budete někdy potřebovat pomoc, milerád vám ji poskytnu. Vám, a vašemu černému příteli."
"Ano, pane. Bylo to v Montrealu."
"Váš přítel je stále naživu?"
"Ano, pane, je do té záležitosti také zapleten. Ty peníze potřebuji pro nás oba."
"Kolik?"
"Deset tisíc dolarů."
Dixon přikývl. "Dáte si něco k pití?"
Asiat vešel dovnitř, přistoupil k baru a přinesl Dixonovi tác se skleněnou karafou a dvěma malými sklenicemi na brandy.
"Velmi rád."
Asiat nalil brandy do obou z nich a jednu mi podal. Druhou přisunul Dixonovi a karafu nechal stát na stole.
"Line," řekl Dixon, "chtěl bych deset tisíc dolarů v" - podíval se na mě - "malých bankovkách?"
"Desítky, dvacítky a stovky, prosím."
Lin odešel a my se napili trochu brandy.
"Nebudu vám to moci splatit, pane," řekl jsem.
"Buď budete, nebo nebudete. Netrvám na tom."
Přikývl jsem, a znovu jsme se napili.
"Jak se vám vede, pane?"
"Děkuji, daří se mi lépe. Čas pomáhá zahojit rány. A ještě k tomu jsem se znovu oženil." Usrkl brandy a téměř se zasmál.
"Přijměte mé blahopřání. Takové zprávy slyším velice rád."
"Život jde dál. A co vy?"
"Poslední dobou je to všechno poněkud komplikované, ale...za chvíli se to snad rozmotá. Alespoň v to doufám," pokrčil jsem rameny.
Dixon zvedl karafu a obrátil se na mě tázavým gestem. Přikročil jsem ke stolu a nalil si trošku. On si dolil taktéž a karafu postavil zpátky na stůl. Napili jsme se.
"Když vás budu chtít vidět, budu muset čekat, než budete potřebovat dalších deset tisíc?" řekl a usmíval se.
"S velkou pravděpodobností ano, pane. Nejsem příliš společenský."
Dixon přikývl.
"Muž, který má tolik peněz jako já, je zvyklý na to, že ho lidé navštěvují pravidelně jenom tehdy, když potřebují deset tisíc dolarů.
Je mi velkým potěšením setkat se s někým, kdo není takový."
"Beru vás za slovo, pane."
"Spousta lidí mi tohle říká. Ale vy mi připadáte, že byste to mohl opravdu udělat. Nemyslím si, že berete za slovo každého."
"Nebo každou - ne, pane. Pouze lidi, které za to slovo vzít mohu."
"A jakým způsobem ty lidi poznáte?"
"Říkejme tomu pronikavý intelekt," řekl jsem a ukázal na hlavu.
"Nebo štěstí," zasmál se Dixon.
"Štěstí se hodí vždycky."
Paprsky zapadajícího slunce dopadaly z pravé strany, a když ozářily koberec, zdály se jeho barvy být téměř průhledné. Seděli jsme a tiše popíjeli brandy. V domě bylo ticho. Celá rezidence byla tak obrovská, že bych neslyšel nic, i kdyby někdo ve vedlejším křídle stavěl jadernou ponorku.
Lin se vrátil a nesl malý balíček, veliký jako krabice od bot. Byl zabalen v balícím papíru a úhledně převázán hnědým motouzem. Podal mi ho a zase odešel.
"Mám k dispozici ještě jiné zdroje," řekl Dixon. "Nádavkem k těm malým bankovkám." Vytáhl malou vizitku s hlubotiskem. Bylo na ní telefonní číslo, nic jiného. Podal mi ji a já si ji zastrčil do kapsičky od košile.
"Děkuji vám," řekl jsem a dopil zbytek brandy.
"Hodně štěstí," popřál mi na rozloučenou.
Poděkoval jsem ještě jednou a odešel pryč.

Kapitola 49

Důl Transpanu ležel na sever od Boise, poblíž silnice 55 směrem na Placerville. Auto z půjčovny jsme zaparkovali u krajnice cesty, táhnoucí se po úpatí pustého kopce, a shlédli dolů do údolí na vrcholky nízkého pohoří, táhnoucí se široko daleko.
"Podle mapy to má bejt tady," ukázal Hawk. Držel v ruce mapu americké topografické společnosti a podrobné instrukce, napsané úhledným zakulaceným rukopisem Rachel Wallaceové. Údolí se táhlo od severu na jih a cesta se stáčela okolo východního svahu. Údolím dole tekla malá říčka; po jejím západním břehu se vinula úzká stezka až k hlásce z borového dřeva, která se nejasně rýsovala na zešeřelém severním konci údolí.
"Tam, za stromy," řekl Hawk. Kroutil se na vepředu vedle mě, Susan seděla vzadu a měla na očích obrovské sluneční brýle s levandulovými obroučkami. Údolí se stáčelo směrem na východ. Odlepil jsem se od krajnice a rozjeli jsme se směrem k ohybu, až jsme dohlédli dozadu za stromy.
Zastavil jsem auto a mlčky jsme se dívali, jak se asi půl míle před námi tyčí temný čtverhranný vchod do štoly. I na dálku bylo vidět, že je nově obložen dřevem a náležitě upraven. Napravo od něj stála přistávací plocha pro vrtulníky a nalevo rozlehlé parkoviště. Sto metrů od vchodu hradil cestu vysoký řetězový plot, který obklopoval celý vstupní prostor. Poblíž něj stála strážnice. Před bránou byly postaveny betonové zpomalovače, takže auta mohla vjíždět dovnitř k bráně jen velmi pomalu. Okolo vchodu do štoly byla z kopce shrnuta hlína a kolmá stěna se táhla do výše skoro třista metrů. Kolem dokola byla obnažená plocha omotána sítí z ocelového drátu, aby nedošlo k sesuvu půdy.
Na strážnici bylo něco napsáno, ale z dálky to nešlo přečíst.
"Vsadím se, že tam není napsáno ‚Vítejte!'" zabručel jsem.
"Možná tam píšou ‚Ráčej vstoupit do mýho přijímacího pokoje'," odtušil Hawk.
Seděli jsme nehnutě a dívali se na vchod do štoly.
"Mohli bychom sejít dolů po útesu," navrhl jsem.
"No jo, ovšem jenom esli nemaj lidi nahoře."
"Nebo jestli je tam mají a jestli je dokážeme eliminovat."
"Aniž by si toho kerejkoliv z těch otrapů tady dole všimnul, žejo?"
"Můžeme si taky pronajmout helikoptéru a přistát uvnitř."
"Esli se nám povede najít chlápka, co se nám tam nechá vodprásknout sotva tam vleze."
"Každý pilot by si za takový výlet řekl o neskutečnou hromadu prachů, a i kdyby se nám tam povedlo přistát, jsme pořád jenom za plotem."
Prohlédli jsme si celou scenérii ještě jednou. Nahoře nad štolou se na hřebenu kopce, který shlížel dolů do údolí, objevil muž se psem a puškou. Stál a díval se směrem k nám.
"Takže maj lidi nahoře," zavrčel Hawk.
"Je čas jít," řekl jsem a zařadil rychlost.
"Zajímalo by mě," zeptal jsem se po cestě zpátky do Boise, "jestli Jerry Costigan ví, že víme, kde se schovává." Podíval jsem se krátce přes rameno na Susan.
"To nevím," odpověděla. "Nemůžu přijít na to, co by teď mohl dělat." On ve větě znamenalo vždycky Russella. Nikdy jsem se na to nezeptal. "Co se otce týče, je rozpolcený."
"Jak to myslíš?"
"Miluje ho, a zároveň nenávidí, chce být jako on, a bojí se, že na to není dost muž. Taková odvrácená verze Oidipovského komplexu."
"To psychiatři vždy pátrají po motivu?"
"Ano, ale ne vždy tam, kde vy."
"Co tím vším získal? Tím, že mi řekl, kde je jeho otec?"
"Možná si taky vymýšlel, parchant," řekl Hawk.
"Správně. Možná ano. Možná je to způsob, jak nás odlákat pryč od Jerryho a dostat sem na divoký západ, kde budeme lehce k nalezení a kde budeme lehkým cílem. Musíme to ale zkusit, protože je jediný způsob, jak zjistit, jestli je to pravda nebo ne. Je třeba tedy vycházet z toho, že budeme předpokládat, že je Jerry tady."
"Hm..." odtušil Hawk.
"Vraťme se tedy k otázce. Co Russell získá, když nám pomůže?"
"Dobrej pocit z toho, že je dobrým člověkem."
"No a kromě toho?"
Hawk se otočil na Susan, a já taky. Kývla na něj a řekla: "Jestli tě zabijou, nebude o mě muset s nikým soupeřit."
Hawk přikývl.
"A když zabijeme Jerryho?"
"Když zabijete Jerryho, nebude s nikým muset soupeřit o Grace."
Přijeli jsme zpátky do Boise, já a Hawk jsme byli zticha. Susan už ke své poznámce taky nic nedodala. Zaparkoval jsem v centru, na ulici před hotelem Idanha. Podíval jsem se vztekle na Susan.
"Existuje možnost, že by třeba někdo mohl najít Russella někde v kopci s kulkou v palici?"
Susan se bolestně usmála a zavrtěla hlavou: "Nemůžu si z toho dělat legraci, ani trošičku se tomu nemůžu smát. Je mi jasné, že se to snažíš zjednodušit, ale..."
"Dobrá, dobrá! Jestli tomu tedy dobře rozumím, tak ať už někdo zabije mě nebo mi zabijeme Jerryho, dokonce i v případě, že zemřeme oba, vítěz se bude jmenovat Russell."
Začalo se stmívat. Do Boise přicházel podzim. Ve skutečnosti začínal podzim na celé severní polokouli, ale já jsem se tou dobou vážení vyskytoval právě v Boise. Slunce s neztenčenou silou osvětlovalo horní patra nízkých budov, ale na

ulicích se už začaly protahovat stíny. Ani aut už nejezdilo tolik. Zdálo se mi, že v Boise nikdy moc aut nejezdilo.
"Tak tohle je poprvé, kdy mi jde o krk a záleží to na tom, jestli měl Freud pravdu nebo ne."
"Taky Sofokles," připomněla Susan.
"Jo, ten taky."

Kapitola 50

"Esli je štola závislá na přívodu vody a elektřiny, můžeme ty přívodní linky prostě přestřihnout a tak je dostaneme ven z nory," řekl Hawk při obědě v jídelně hotelu Idanha.
"V případě, že přijdeme na to, jak to udělat," řekl jsem. "Ale i kdyby vylezli ven, budou mít kolem sebe tolik lidí z ochranky, že nám to nebude nic platné."
"A navíc zjistěj, že tu sme."
Susan mlčela a zabývala se obíráním dušeného pstruha. Hawk si objednal Sokol Blosser Pinot Noir a trošku se napil. Zavrtěl jsem hlavou - už jsem nic nechtěl.
"Jó kámo - Oregon je Oregon. Nejfajnovější Pinot Noir je vždycky z Oregonu."
"Kdo ví?" položil jsem otázku a nalil trošku Susan do sklenice.
Odměnila mě úsměvem a dala se do řeči.
"Takže tedy: oficiálně vzato nedělají Costiganové nic ilegálního.
Mohli by, a pravděpodobně to také udělají, zavolat policii, pokud to budou potřebovat. Dostali byste se znovu do křížku se zákonem a myslím, že toho už máte na kontě dost."
"Není myslím špatné vycházet z toho, že Costigan má určitý vliv na státní orgány všude, kde se jen vyskytne," řekl jsem.
"Fajn, takže ho nebudeme vykuřovat ven," odvětil Hawk. "To znamená, že se musíme dostat dovnitř."
Souhlasil jsem. "Tam nás aspoň nebude docela určitě čekat."
"Krucinál, kámo, já bych sám sebe vevnitřku taky nečekal."
"Násilím se tam nedostaneme."
"Jasný jak facka. Sedmaosumdesátá letecká divize by se tam nedostala násilím."
"Zbývá nám léčka. Musíme vymyslet, jak se dostaneme dovnitř."
"Jo. Ale nezapomínej na to, že se taky můžeme dostat do pěknýho průseru."
"To nejlepší, co můžeme udělat, je šťourat se v tom dál a počkat, až se něco stane."
Susan zvedla oči od svého pstruha: "To je tvůj hlavní plán?
Šťourat se v tom dál a počkat, až se něco stane?"
"To je to nejlepší, co by kdo mohl udělat. Rozdíl je v tom, že když se v tom začneme šťourat my, je velice těžké nás pak od toho odradit."
Pohladila mě po předloktí: "To ano, přesně tak."
Dali jsme si zákusek a spláchli jej šálkem kávy. Po obědě jsme se šli se Susan projít po centru městečka Boise. Zastavili jsme se na hlavní ulici před výlohou obchodu s knihami. Naproti přes ulici stál krámek s oblečením ve stylu Divokého západu. Ve výkladu se skvěla hromada bot s vysokými podpatky, klobouků se zdviženými okraji a plátěných prachovek s dlouhými třásněmi. Hned vedle hotelu měla okna do ulice restaurace, která hrdě nabízela steaky s vejcem a čerstvě pečené sušenky. Byla tu také zastavárna, kde zřejmě každý nějakou tu brokovnici nebo útočný nůž zastavil. Všechny obchody byly zavřené a hvězdami posetá, vysoko rozvinutá nebeská kopule vyvolávala v tomto malém městě pocit do nekonečna a všemi směry se vinoucího prostoru.
"To není jak v Bostonu," řekla Susan.
"To tedy ne."
"Já jsem ještě nikdy na západě nebyla - ty ano?"
"V určitém slova smyslu ano, já jsem se tady narodil."
"V Boise?"
"Ne, o kousek vedle. Bylo to Laramie ve státě Wyoming."
"To jsem nikdy nevěděla."
"Když jsem byl malý, přestěhoval jsem se s otcem a se dvěma strýčky na východ."
"Matka ti zemřela, když jsi byl malý?"
"Ne. Zemřela... ve skutečnosti ještě před tím, než jsem se narodil."
Pouliční lampy jí osvětlovaly tvář. Zvedla oči a tázavě na mě pohlédla.
"V devátém měsíci měla nehodu. Zemřela v nemocnici na pohotovosti a doktor, který měl zrovna službu, mě přivedl na svět císařským řezem."
"Takže v určitém slova smyslu tys nikdy neměl matku," zašeptala Susan. "Narodil ses až po její smrti."
"Ehm... zrozen ne z ženy."
"Co to bylo za nehodu?"
"Nevím. Táta o tom nikdy nemluvil, a strejdové taky ne."
"Pokud si dobře vzpomínám - nebyli to bratři tvého otce, že?"
"Ne, byli z matčiny strany. Díky nim se taky otec s matkou seznámili. Ti tři měli malou tesařskou dílnu."
"A tvůj otec se už podruhé nikdy neoženil?"
"Ne. Vychoval mě spolu s mými strýčky."
"Žije ještě?"

"Ne."
"A strýčci?"
"Taky ne."
"Nikdy jsi o nich nemluvil..."
"Zajímá mě, co se stane zítra, a ne co se stalo kdysi."
"Ale to, co se stane zítra, začalo klíčit už kdysi..."
"Možná, ale to, co se stalo včera, už ovlivnit nemůžu." Leo měl na tváři užaslý výraz, když jej zasáhla kulka.
"Můžeš ale změnit způsob, jakým tě včerejšek ovlivní."
"To ano. To asi opravdu můžeš."
Byli jsme zpátky v hotelu. Přidržel jsem jí dveře, prošli jsme foyerem a vystoupali nahoru do svého pokoje.
Do půli těla vysvlečený Hawk ležel na posteli a četl místní noviny.
Když jsme vešli, položil si je na prsa a usmál se na nás.
"Léčka začíná fungovat. Volal Russell a říkal, že tě může dostat dovnitř do štoly."

Kapitola 51

"Je to velice komplikovaná osobnost," řekla Susan. "Možná to dělá pro mě, protože ví, že já to chci. Nebo proto, že si myslí, že za to budu vděčná a že budeme zase dohromady. Můžou to být taky ty samé důvody, kvůli kterým se nás snažil dostat z prvního místa."
"Abych zemřel," ozval jsem se.
"Nebo aby zemřel jeho otec, případně oba."
"Nebo aby mě zabil sám."
Susan sklopila oči dolů do klína, do kterého složila spletené ruce.
"Možná... ale ne! Tomu nevěřím. Je nebezpečný, je to násilník, na mě sice nikdy nevztáhl ruku, ale... ne, tohle by stejně neudělal."
"Uvidíme."
Susan mě objala a sklonila mi hlavu na rameno.
"Je čas jít," ozval jsem se.
Pokývala hlavou a ještě chvilku zůstala zabořená do mého ramene.
Pak se zvedla a ustoupila o pár kroků vedle.
Hawk mi podal pistoli v ramenním pouzdru a pomohl mi nasadit popruhy. Vyhrnul jsem si levou nohavici, Hawk mi připnul na lýtko pouzdro s loveckým nožem a pak jsem přetáhl džíny zpátky. Měl jsem na sobě šedé tenisky Nike a černé tričko. Nahoru jsem si oblékl šedou větrovku od běžecké soupravy. Do pravé boční kapsy jsem strčil obušek ze státní výbavy. Větrovka měla vepředu na břiše kapsu na zip; strčil jsem dovnitř hrst nábojů a pečlivě zavřel. Otočil jsem se a šel tři kroky směrem k druhé straně hotelového pokoje. Náboje cinkaly jako hromada drobných. Potřásl jsem hlavou. "Tak tohle by teda kámo nešlo," zašklebil se Hawk. Vyndal jsem náboje zpátky, Hawk šel do koupelny a přinesl lepící pásku. Vyhrnul jsem si bundu a tričko a Hawk mi přilepil tucet nábojů přímo na břicho. Stáhl jsem tričko dolů přes náboje a nechal ho volně viset, abych se v případě potřeby mohl dostat k nábojům co nejrychleji. Znovu jsem zkusil udělat pár kroků, a tentokrát se neozvalo vůbec nic.
"Takže dobrá. Uvidíme se později."
"Přála bych si, abys tam nešel sám," řekla Susan tiše.
"To já taky. Ale jsou to jeho podmínky."
Susan sklopila hlavu. Podíval jsem se na Hawka.
"Esli ho budeš muset sejmout kámo, vůbec se nerozmejšlej. Ne aby tě napadlo zakalit jenom proto, že si myslíš, žes to někomu slíbil."
Přikývl jsem.
"To vona sichr nechce. Nebo jo?" řekl a podíval se na Susan.
Zavrtěla hlavou: "Ne, bože, to nechci... ne. Nechci žádné sliby.
Udělej, co bude zapotřebí, aby ses dostal v pořádku zpátky." Seděla na posteli a rukama si třela spánky. "Chci, aby se vrátil."
Zhluboka jsem se nadechl nosem. Položil jsem jí ruce na tváře, zaklonil hlavu a jemně ji políbil. Svými dlaněmi na chvíli přikryla mé a vrátila mi vášnivý polibek. Pak jsem se zvedl a ustoupil bokem. Dívala se za mnou, ale nic neříkala. Podíval jsem se na Hawka. Pokynul jednou; jen tak krátce pokýval hlavou. Otevřel jsem dveře a šel pryč.
Russell Costigan pro mě přijel v kabrioletu Jensen-Healey s otevřeným vrchem. Jeho stříbrná závodní bunda zářila na míle daleko. Na rukou měl vepřovicové rukavice s vystřiženými hřbety a na očích sluneční brýle značky Porsche. Dlouhé vlasy mu povlávaly ve větru a všiml jsem si, že mu začíná růst pleš. Měl jsem z toho radost.
"Jsi nažhavený?" zeptal se.
Neříkal jsem nic.
"Chtěl bys vědět proč... proč to všechno dělám?"
"Ne."
Zašklebil se. Byla to grimasa vlka, masožravého dravce, který lačně ohrnoval rty. "K čertu s vámi."
Jeli jsme směrem na sever od Boise, ale jinou cestou, než kterou jsem se do města dostal. Na kabriolet už bylo docela pozdní období a do tváří nám šlehal studený vzduch. Díval jsem se upřeně na Costigana, cítil napětí ve svalech okolo páteře a také v ramenou. Costigan se na mě podíval, pak odvrátil pohled zpátky na silnici, znovu se na mě pohlédl a

znovu se podíval dopředu. Pomalu pokýval hlavou.
"No ano, já vím. Znám ten pocit. Chcete mě zabít, že? Ale nezabijete mě. Nejradši byste mi zakroutil krkem, ale my dva jsme něčím spojení, že? Takovým velice zvláštním poutem."
Přikývl jsem, ale neřekl ani slovo.
Russell řídil s jednou rukou na volantu, druhou se přidržoval dveří. V jeho výrazu ovšem nebyla ani stopa po uvolněném pocitu.
Měl ostře řezané rysy a byl napjatý jako struna.
"Myslíte, že byste mě dokázal zabít?" Podíval se na mě a pohnul spíše očima, než hlavou. "Dokázal byste to?"
"Každý může zabít každého," odpověděl jsem.
Přikývl, jakoby sám pro sebe. "Co o mě říkala?"
Neodpověděl jsem, a on potřásl hlavou: "Dobrá, máte pravdu. To jsem se nezeptal moc dobře." Potřásl hlavou ještě jednou: "Kašlu na to." Konečky prstů poklepával na obložení dveří, jako by poslouchal nějakou hudbu, která mě zůstala utajená.
Dalších deset minut jsme spolu nemluvili. Potom najednou zakvílely pneumatiky Russell naráz odbočil doleva na Healey a řítili jsme se po polní cestě, která mířila přímo mezi luka. Jeli jsme do ní příliš rychle a náš kabriolet asi míli bláznivě poskakoval nahoru a dolů. Za nízkým vrškem Russell zpomalil a zastavil.
"Teď půjdeme kus pěšky."
Vylezl ven a dal se okolo kopce. Bylo už pozdní odpoledne a slunce nízko nad obzorem mi svítilo přímo do očí; směřovali jsme tedy na západ. Na louce rostly malé modré kvítky. Pahorky se táhly směrem na východ a čím dál byly od nás, tím víc se blížily Rocky Mountains a zdály se vyšší. Russel měl obuty kovbojské boty z hadí kůže a díky vysokým podpatkům mu sice občas ujela noha do strany, ale na druhou stranu byl teď zase stejně vysoký jako já.
Sešli jsme dolů po mírném svahu z kopce, za kterým jsme nechali stát auto, a nahoru do vedlejšího kopce. Vylezli jsme až nahoru a zadívali se dolů do údolí. Protější stěna byla poseta skalnatými výstupky a mezi kameny semtam vyrašil zakrslý podrost. Sešli jsme dolů a dalších asi pět metrů do protějšího kopce.
Russell se zastavil u přečnívající kamenné římsy a vytáhl z kapsy balíček Lucky Strikes. Jednu z nich si zapálil plynovým zapalovačem; nebyl to žádný šmejd na jedno použití, ale luxusní model, provedení ve zlatě a vepřovici. Pro lidi z jeho daňové třídy to ale možná opravdu byl jenom šmejd na jedno použití. Natáhl plíce plné dýmu, našpulil rty a pomalu jej vypustil tenkým pramínkem ven. Na volném prostranství se zápach cigaretového kouře zdál být obzvlášť silný.
"Jak jste mohl vědět, že si sebou nepřivedu deset chlapů s bouchačkama?"
zeptal se Russell.
"To jsem nevěděl."
"Ale napadnout vás to muselo."
"Susan říkala, že byste to neudělal."
"A co kdyby se mýlila?"
"Tak by možná deset vašich přátel přišlo k úrazu."
Russell se zasmál svým vlčím úsměvem. "Když můj otec stavěl tohle místo, bylo to proto, že nevěřil nikomu. Pevnost je nedobytná, ale otec nic neriskoval. Nechal vybudovat soukromý nouzový východ."
Lačně nasál další dávku tabákového kouře. Cigareta byla krátká a neměla filtr. Zadržel dým v plicích a jak mluvil, nechal ho volně vytékat ven.
"Ví o tom jenom rodina, nikdo jiný. Jenom já, matka a on."
Zahodil nedopalek na zem, zašlápl jej podpatkem a otočil se na něm.
"A teď vám ten východ ukážu."
"A potom?"
"A potom si stoupnu bokem a budu se dívat."
"Doufám, že se budete dobře bavit."
"Přesně tak. Pomozte mi s tím kamenem."
Zapřeli jsme se o úzkou kamennou plochu, která trčela nad úroveň louky. Nejdříve to šlo ztěžka, pak lehce a najednou se velký kamenný výčnělek za námi odsunul bokem a odhalil tmavý otvor v kamenné stěně. Russell se zašklebil a uklonil se směrem ke mě, pak udělal slavnostní gesto, jako když hlavní komorný uvádí barona do sálu.
"Voilá!"
Šel jsem směrem k otvoru.
Russell zavolal: "Spensere."
Otočil jsem se a podíval na něj.
"Miloval jsem ji od té chvíli, kdy jsem se s ní setkal. A pořád ji miluji."
"To bude to zvláštní pouto," odpověděl jsem. "Já ji miluji také."
Pak jsem vlezl do tmavého tunelu. Uslyšel jsem zvuk hydraulického zařízení a římsa se za mnou zavřela.

Kapitola 52

Uvnitř byla tma větší než v dračím lůně. Neslyšel jsem vůbec nic, a to mě zneklidňovalo. Kdepak je Reddy Kilowatt, když ho potřebujete!
Klidně bych vyměnil něco ze své výstroje za malou baterku, ale žádný zájem o výměnu jsem nikde nepociťoval, tak jsem se začal sunout kupředu a rukama se přidržoval stěn, asi tak, jako když jdete dolů ve tmě po schodech, které tak

dobře neznáte. Pokud bych měl jít delší vzdálenost, při tempu, kterým jsem se pohyboval, bych měl spoustu času na to, abych promyslel strategii. Takhle jsem vymyslel pouze to, že se budu sunout ve tmě dopředu po hmatu, dokud se něco nestane, a pak se zařídím podle toho, co se ve skutečnosti stane. Nebyl to bůhvíjaký plán, ovšem jeho výhoda spočívala v tom, že jsem ho velice dobře znal. Žij svůj vlastní život, pomyslel jsem si.
Plížil jsem se podél zdi, jednu dobu jsem opatrně sunul před druhou.
Čekal jsem jen na to, až si oči zvyknou na tmu. Samozřejmě si nezvykly. V absolutní tmě to prostě nejde. Přizpůsobí se tmavému šeru, ale černá je jednou černá a nic s ní nepohne. Natáhl jsem levou ruku, ale na druhou zeď jsem nedosáhl. Zkusil jsem to nahoru, a na strop už to šlo. Přejel jsem rukou podél stropu a dolů po zdi. Nemohl jsem nahmátnout roh, takže tunel měl pravděpodobně tvar roury. Stěny byly na omak stejné jako zvrásněná ocel. Tunel mohl mít průměr asi dva metry; podlaha byla plochá. Klekl jsem si a dotkl se jí - s největší pravděpodobností to byl beton. Nalili ho do trubek poté, co je položili do země, dost vysoko na to, aby se vytvořila rovná podlaha pro pohodlnou chůzi. Ničím jsem si nebyl jistý. Nemohl jsem se podívat na to, čeho se dotýkám, a tak jsem si nemohl být jistý ani svým dotekem.
Zastavil jsem se a naslouchal, ale byl slyšet pouze můj dech.
Nasál jsem vzduch nosem, ale necítil jsem vůbec nic. Nebylo tam ani horko, ani zima, ani vlhko, ani sucho. Pohnul jsem se dopředu; jednu nohu za druhou jsem opatrně sunul před sebe. Myslel jsem na to, že se přede mnou může každou chvíli otevřít nějaká nezměrná díra a já se zřítím do černočerné propasti. V Idahu tolik propastí ale asi nebude, ani tam nebude tolik nezměrných děr. Jestli měla tahle chodba ve skutečnosti sloužit jako rodinný nouzový východ, nebyl důvod pochybovat o jeho bezpečnosti. Posunoval jsem se kupředu centimetr po centimetru.
Tohle ale nemusel být nutně rodinný nouzový východ. Jestli ne, tak co to tedy k čertu bylo? Důlní chodba to očividně nebyla. Tunel neměl evidentně žádný jiný účel, než spojovat vnitřek s vnějškem.
A naopak. Narazil jsem nohou na hranu. Zastavil jsem se a stáhl se zpátky. Budou to schody? Nebo bezedná jáma? Vsadil jsem si na schody. Lehl jsem si na břicho a pomalu se sunul kupředu. Pokud byl někdo paranoidní natolik, že dokázal postavit takovou podzemní pevnost, v té pevnosti soukromý nouzový východ, mohl být taky dostatečně paranoidní na to, aby směrem dovnitř nastražil skrytou past.
Sáhl jsem přes hranu a sjel dlaněmi dolů. Byl do schod. Jel jsem rukou dál - další schod. Postavil jsem se ke zdi a opatrně sestoupil o jeden stupínek dolů. Bylo tam zábradlí. Milerád jsem se jej zachytil. Život byl zase hezký. Držel jsem se oběma rukama a sestoupil o další stupeň, a další. Radost je velice relativní věc. V této chvíli bylo zábradlí lepší než sex a skoro tak dobré jako láska. Sestoupil jsem na třetí a poté i na čtvrtý schod, pak jsem si chvilku odpočinul. Levou rukou jsem se pustil a přidržoval se teď už jen pravou. Sestupoval jsem pomalu dolů, podpatky narážel na hrany schodů. Cítil jsem každý schod, přidržoval jsem se pevně pravou rukou zábradlí, ale dolů šel důstojně vzpřímený - jako člověk, nebo aspoň jako primát. Pokud to šlo, pokoušel jsem se rukama i nohama potlačit touhu zaklonit se dozadu. Po třiceti schodech jsem narazil na plošinu. Pomalu jsem se začal zase posunovat dopředu. Neustále jsem se pohyboval pomocí citu, ale podařilo se mi získat novou důvěru. Nevnímal jsem nic, ale cosi jsem cítil. Pohyboval jsem se uprostřed bezhlesné temnoty, uzavřen ve skořápce svého vlastního já bez jakéhokoliv smyslu pro orientaci. Svět světla, zvuků, vůní a barev zůstal někde daleko vzadu a nahoře. Svět, ve kterém zůstala Susan, se zdál být utopený v minulosti stejně, jako loňský rok. Svět jako takový byl teď a tady. Pohyboval jsem se v něm stejně, jako bájná slepá jeskynní stvoření, která žijí navěky uzavřena v útrobách země. Sestupoval jsem nekonečným tunelem směrem dolů, pak rovně dopředu, pak zase dolů a dopředu a hlouběji a hlouběji až do samého břicha bestie. Budu muset překročit řeku? Čeká tu na mě drak s mnoha hlavami? A neměkl mi už z toho mozek? Myslel jsem na Susan a na její podivný klid a hluboké vnitřní uzavření, na její neústupnost a bolest. Myslel jsem na její sílu a na to, jak dobře vypadala, když si sundala šaty, na její inteligenci a soucit, který měla vepsaný ve tváři. Myslel jsem na věčnost a na to, jak spolu budeme navždycky. Navždycky. Moje černá, tichá a nadvědomá cesta byla proťata paprskem svitu slova navždycky a já se na něj soustředil. Navždycky.
Tohle byla skutečnost - ta skutečnost. Susan a já jsme měli být spolu navždycky. Co to znamenalo, co z toho vyplývalo, co to vyžadovalo - to všechno bylo teď nesmírně vzdálené, ale sama skutečnost existovala a byla neměnná jako věčnost sama. Dospěli jsme tam ve chvíli, kdy jsem na úpatí světa zabil muže - a pak jsme znovu vstali. Další schody, pomalu dolů. Ruce na zábradlí, dotýkat se nohama a podpatkem vždy poctivě prozkoumat hranu dalšího schodu. Ani jsem nehlesl, jen jsem lehoučce dýchal s hromadou nábojů přilepených na břiše. Další plošinka.
Přesunout se podél zdi. Oči doširoka otevřít, tápat ve tmě.
Hloupé zvyky běžného života. V absolutní tmě nepoužitelné. Navždycky.
Ucítil jsem lak na vlasy.
Lak na vlasy?
Ucítil jsem lak na vlasy. Doba, strávená v labyrintu, mi zostřila smysly. Ucítil jsem umělou banánovou vůni laku na vlasy a pak sem si konečně uvědomil, že tma kolem mě už není tak neproniknutelná.
Ještě stále jsem sice nic neviděl, ale tma už nevypadala tak beznadějně neproniknutelně. Pak jsem objevil světlo. Paprsek světla na úrovni podlahy, paprsek velikosti špendlíkové hlavičky. Kousek po kousku jsem se sunul blíž. Nebylo kam spěchat. Nic bych nezískal, kdybych to uspěchal v samém závěru. Tenká čára naspodu v sobě ztělesňovala veškeré potřeby, které si člověk může po takovém čase v temném tunelu přát. Pohmatem jsem zkontroloval plochu. Byla hladká a kovová, jako dveře od požárního východu. A na nich klika. Přitiskl jsem ucho ke stěně a poslouchal. Slyšel jsem tiché vrčení - takový zvuk vydává třeba lednička, nebo myčka na nádobí. Možná jsem zaslechl také velice tichý hlas nebo hudbu, ale vedle toho tichého hukotu tu zcela jistě bylo ještě něco. Dotkl jsem se pistole v podpažním pouzdru, pak jsem si to rozmyslel a nechal ji tam kde byla, pod rukou a schovaná v bundě.
Nikdo neočekával žádného vetřelce. Když vejdu potichu, nemusí si toho nikdo všimnout. Nebo také může, a v tom případě bude správná doba na to, abych tasil. Stiskl jsem kliku a otočil. Dveře se otevřely a já prostoupil zrcadlem na

druhou stranu.

Kapitola 53

Byl jsem v malé převlékárně. Dveře kterými jsem vešel, měly na druhé straně vysoké zrcadlo. Pohmatem jsem prozkoumal jeho hranu a našel západku; pak jsem zašátral po pažení a nahmatal zástrčku. Zavřel jsem dveře - naprosto přesně zapadly do zdi a vypadaly prostě jako vysoké zrcadlo. Vůně banánového laku na vlasy zesílila. Zkusil jsem kličku - dveře šly otvírat naprosto lehce. Znovu jsem je zavřel.
Kdybych se musel vracet stejnou cestou a měl přitom naspěch, potřeboval jsem vědět, jak se dveře otevírají. Zkusil jsem je znovu. Fungovaly bez nejmenších zádrhelů. Zavřel jsem a přitiskl se ke druhé stěně.
Převlékárna byla v skutečnosti velká místnost s hromadou ženských šatů, rozvěšených po obou stranách. Vůně laku na vlasy se linula přímo z nich. Přední část tvořily žaluziové dveře. Zaposlouchal jsem se přes ně. Stále sem slyšel šum. Ten další zvuk vycházel z televize. Poslouchal jsem a pokoušel se zachytit jakýkoliv pohyb, dech, nebo zvuk. V televizi běžela nějaká soutěžní hra. Zvuky soutěžních her ovšem nemívají s ničím lidským nic společného.
Neuslyšel jsem žádný zvuk. Otevřel jsem dveře a ocitl se v ložnici.
Na první pohled jsem uhodl, že je to ženská ložnice. Byly zde dvě dvojité postele. Jedna z nich byla úhledně upravená, takřka nedotčená.
Na šedivé přikrývce se rožky v zákrytu kryly stejně přesně jako na aseptických palandách v nemocnici. Druhá postel byla rozestlaná.
Tyčila se na ní obrovská neforemná blankytná hromada, prostěradlo stejné barvy bylo pomačkané a na blankytně proužkovaném polštáři bylo vidět stopy po líčidle a rtěnce. Přes čelo byl přehozený hrubý žebrovaný pásek a podvazky. Na podlaze ležel pár punčoch, ne punčochových kalhot, ale pravých punčoch, které se nosí k podvazkům.
Na podlaze ležel koberec levandulové barvy. Pěkné, pomyslel jsem si.
Rozhodně to ladí s blankytnou modří. Vedle stál těžký mahagonový sekretář s zakřivenými zásuvkami. Vrchní část byla zaskládána šminkami a lahvičkami voňavek, natáčkami a lahvičkami předpisových léků. Byly vyrobeny z jantarového skla a měly speciální uzávěr, který dokáží otevřít pouze opravdu silní muži. Vedle sekretáře stál televizor, ale tenhle byl vypnutý. Zvuk soutěžní hry se linul z vedlejšího pokoje.
Nad sekretářem bylo zrcadlo s rámem z mahagonového dřeva a na stěnách nad oběma postelemi byly pověšeny fotografie dětiček s velkýma očima. Dveře nalevo vedly do koupelny. Byly dokořán. Vešel jsem dovnitř, ale nikdo tam nebyl. Na háčku na zadní straně dveří visely dvě noční košile, jedna růžová a druhá žlutá.
To musela být Jerryho a Gracina ložnice. Ovšem kromě puntičkářsky ustlané postele nebylo nikde ani známky po tom, že by zde Jerry pobýval. Leda že bych se mýlil a Jerry spal v těch blankytně modrých neustlaných peřinách. A že by nosil korzet a podvazky.
Nakoukl jsem skrz druhé dveře a prohlédl druhý pokoj, byl prázdný. V nahlas puštěné televizi běžel nějaký stupidní seriál - když pustíte seriál takhle nahlas a stejně ho nikdo neposlouchá, může ho vůbec kdo slyšet? Přešel jsem pokoj plný čalouněných křesel a vycpaných pohovek a vypadl ven dveřmi na protější straně. Pomalu frázovanou seriálovou agónii jsem zanechal za sebou. Pokoj, do kterého jsem vešel, musel být obývací. protože tam byl kožený nábytek, orientální koberce, mosazné obložení, ořechové dřevo, a stejně jako u všech pozemních prostorů tvořil strop mírnou kopuli. Průchod vpravo vedl do jídelny, vlevo byly bytelné kovové dveře. Prošel jsem dveřmi nalevo a ocitl jsem se v jasně prozářené chodbě s kupolovitým stropem.
Nejspíš to byla podobná chodba, jakou jsem se dostal dovnitř, jen s tím rozdílem, že tahle byla osvětlená. Chodba se rozšiřovala a kousek dál už bylo dost místa a někdo tam postavil stůl. Ležel na něm telefon a poznámkový blok s volnými listy v modrém vazači. Za stolem seděl tváří směrem ode mě mohutný chlap s tmavými vlasy, oblečený v bílém tričku s krátkým rukávem a pouzdrem pod ramenem.
Rodinný recepční, pomyslel jsem si. Když jsem se k němu blížil, otočil se a zadíval se na mě.
"Přišel jsem včera v noci, s Russellem," řekl jsem.
V pouzdru se hřála automatická pětačtyřicítka browning.
"Nikdo mi to neřekl."
Pokrčil jsem rameny: "Znáte Russella..."
Strážný se zašklebil na půl úst a přikývl: "No jo, toho tady zná každý."
Zašklebil sem se: "Jerry chce se mnou mluvit. Kudy mám jít?"
"Bude asi v kanceláři. Běžte druhými dveřmi, pak dolů chodbou a zeptejte se strážného."
"Díky. Čert aby se v tom bludišti tady vyznal."
"Jste tady poprvé?"
"Jo."
"Chvilku to trvá, ale člověk si zvykne."
Rozloučil jsem se s ním jako se starým kamarádem, strčil ruce do kapes, aby nebylo vidět, jak mi z kapsy trčí obušek a nedbale vešel do chodby. V pravidelných intervalech byly ve stěně zasazeny ocelové dveře. Otevřel jsem ty druhé a dostal se do další chodby. Dokud mě neviděl strážný, zastrčil jsem obušek za opasek, přikryl jej tričkem a zapnul bundu do poloviny, takže nebylo vidět bouli na břichu.
Chodba se táhla přímo a byla velmi dlouhá. Měl jsem pocit, jako by se ke konci zužovala. Stejně jako v předchozí chodbě byly i v této po stěnách dveře. Procházel jsem se jako náhodný návštěvník s nejčistšími úmysly a napadlo mě, že celý komplex musí tvořit mnoho místnosti, navzájem propojených chodbami. Tiché šeptání umělých plic systému se ozývalo tak slabě, že nejpozději po dvou dnech je každý musel přestat vnímat. Dostal jsem se k místu, kde se chodby

křížily. V rozšířeném prostoru seděl další strážný. Měl na sobě pracovní košili a manšestrové kalhoty. Za pasem mu visel velký kolt magnum v pouzdře ve stylu Divokého západu.
"Jsem tady s Russellem, a Jerry mi vzkázal, ať za ním přijdu do kanceláře."
"Ano, pane," odpověděl. "Víte kudy?"
"Ne, přišli jsme s Russellem včera v noci. Nemám ponětí kam se kudy dostanu."
Strážný se usmál: "Na začátku s tím mívají lidé trošku problémy.
Jerryho kancelář je tady v této chodbě, třetí dveře nalevo."
"Díky."
"Není zač."
Třetí dveře byly asi o sto metrů dál. Řekněme minuta pohodlnou chůzí. Cítil jsem se, jako by mi začínal docházet kyslík. Špatně se mi polykalo, což bylo možná dáno tím, že jsem neměl žádné sliny. Měl jsem v ústech takovou pachuť, jako bych žvýkal špinavou hadru od nádobí. Dokázat to nebo zemřít. Dokázat to a zemřít. Nedokázat to a zemřít. Možnosti tu byly. Zatnul jsem svaly v rukou. Nad zemí mě čekala Susan.
Sevřel jsem čelist, až mě zabolelo. Dostal jsem se ke třetím dveřím, otevřel jsem je a vešel dovnitř. Za stolem seděla žena, sekretářka ve středních letech. Bože, byla stejně stará, jako já. Na zlatém řetězu jí kolem krku visely šaškovské brýle s šikmými oválnými skly a modrými obroučkami. Působila přátelským a vyrovnaným dojmem, jako vystřižená z reklamy na kávu.
"Mohu vám pomoci?" zeptala se.
"Ano, je Jerry u sebe?"
"Má u sebe rodinu," řekla přátelsky. "Mohl by jste chvíli počkat?"
"Jistě. Vlastně on chtěl, abych vám něco ukázal."
Šel jsem k jejímu stolu a natáhl před sebe těsně nad úrovní stolu zatnutou dlaň levé ruky. "Počkejte chvilku až otevřu ruku a pozorně se dívejte."
Usmála se a podívala dolů. Zpoza opasku jsem vytáhl pravou rukou obušek a praštil ji zezadu do hlavy. Rozplácla se na stole a zůstala ležet bez hnutí. Zastrčil jsem obušek do zadní kapsy a vytáhl pistoli.
Prošel jsem kolem ní ke dveřím do vnitřní kanceláře a vešel dovnitř.
Jerry seděl za stolem a kouřil tenký, luxusně vypadající doutník. Grace se rozvalovala v koženém křesle u zdi a Russell stál vedle ní a opíral se o zeď se založenýma rukama."
"Ahoj, tak jsem tady."
Jerry se pomalu otočil a zadíval se na mě. Pistoli uviděl dřív než toho, kdo ji držel, a poznal ji dřív, než poznal mě. Ale poznal mě docela jistě. Po tváři mu proběhla celá plejáda výrazů; zpočátku nechtěl věřit svým vlastním očím, ale pomalu si začal uvědomovat, že to, co vidí, je pravda.
Grace vykřikla: "Bože... Jerry!"
Russell měl nervy napjaté k prasknutí a tvář se mu leskla. Nepohnul se, ani nepromluvil, jenom na tváři měl strnulý škleb. Jerry se díval přímo na mě.
"Jerry!" zařvala Grace. "Jerry, proboha, udělej něco! Co po nás chce?"
Jerry se na mě prudce podíval a pak se obrátil k Russellovi.
"Tys ho pustil dovnitř."
Russell se zašklebil: "Já ne, tati."
"Ty židomile jeden nevděčný..."
"Jerry!" vypískla Grace.
Jerry se díval Russellovi zpříma do očí.
"Ty zkurvenej židomilnej parchante!" řekl a hlas se mu lehce třásl.
Grace křičela pořád hlasitěji: "Jerry, JERRY!"
Costigan se obrátil zpátky ke mně: "K čertu s tím... skončeme to."
Vypálil jsem. V čele se mu objevila díra a náraz otočil křeslem o půl otáčky. Spadl na stranu a zůstal viset dolů, přehnutý přes jedno z kožených opěradel. Ani Russell, ani Grace se nehýbali. Obešel jsem stůl a střelil ho ještě jednou za ucho. Rána jistoty. Pak jsem se otočil k vdově a sirotkovi.
Russell měl na lesklé tváři stále stejný škleb. Neustále se opíral o zeď s rukama založenýma na prsou. V pronikavém tichu jsem zaslechl, jak slabě a rychle vydechuje. Na lícních kostech mu vyrazily malé barevné skvrnky. Grace měla tvář křečovitě staženou, že vypadala jako ovadlé jablko. Od jednoho koutku jí odkapávala slina a celá se zkroutila tak, že vypadala jako zaťatá pěst.
"Nedotýkejte se mě," vyrazila ze sebe skřípavě. "Ať vás ani nenapadne se mě dotknout... ať vás ani nenapadne chodit blíž ke mně!"
"Půjdeme ven dohromady, pěkně všichni tři," řekl jsem pevně.
"Když se dostanu ven, dostanete se ven se mnou. Jinak je po vás."
"Radši byste se mě neměl dotýkat," zasípala."
Vtom se ozval tenkým hláskem Russell: "Já nejdu."
"Zastřelil jsem ho, a ji zastřelím taky. Jdeme ven - všichni dohromady."
Russell zavrtěl hlavou: "Lítáš v tom sám, Supermane."
"Rusty!" zavřeštěla Grace chvějícím se hlasem plným strachu.
"Udělej, co říká!"
"Kašlu na to, mami. Po mě střílet nebude."
"To už ti nezáleží na vlastní matce?"

Barevné skvrny na tváři mu trochu ztmavly a rozšířily se, jako by se mu organismem začala šířit horečka.
"Mami..."
Ostře tleskla rukama: "Rusty Costigane, teď mě dobře poslouchej.
Ty mi neustále patříš, a teď, když je tvůj otec mrtvý, jsi ty to jediné, co ještě mám. Udělej, co ti říká, a nedovol mu, aby mi ublížil!"
Ostrý chrapot jí zmizel z hlasu a na několik chvil jej nahradilo infantilní žvatlání ušišlané malé holčičky, která neumí říct pořádně r.
Russell dýchal ještě slaběji než předtím a tvář měl rudou jako rak.
"Tak pojďme," řekl jsem.
Grace vstala, vzala Russella za ruku a vedla jej ke dveřím.
"Je mi jasné, že bys radši seděl tady v křesle," řekl jsem mu, "ale jestli se nedostaneme ven a jestli to všechno neprojde naprosto hladce, přísahám, že vás zabiju oba dva."
"Jenom na mě nešahejte," řekla Grace. Synovu paži držela pevně sevřenou v dlaních. "Jenom se chovejte, jak se sluší a patří."
Na stole ve vstupní kanceláři ještě ležela sekretářka, která se ještě stále neprobrala. Zastrčil jsem si pistoli do pouzdra pod ruku a vyšli jsme do chodby.
Grace stiskla Russella ještě pevněji a popostrčila ho dopředu: "Půjdeme přímo do mého pokoje, odtamtud vede cesta ven."
Když jsme se blížili ke strážnému, zeptal jsem se Russella bezstarostně: "Nedíval ses náhodou na kabelovce, jak hráli Cubs? Co ten novej, ten Sandberg?"
Grace se zeptala strážného: "Jak se má vaše rodina, Ralphe?"
Usmál se a pokýval hlavou: "V pořádku, paní Costiganová."
"Tak to je v pořádku."
Přikývl jsem, jako by mi Russell právě něco řekl. "No ale já si stejně myslím, že jednička je tam Bobby Dernier, že?"
Když jsme prošli chodbou až tam, kde nás nebylo slyšet, řekla Grace: "Viděl si, jak tvůj otec umíral, on umřel pro mě! Umřel proto, aby mi tenhle muž nemohl ublížit! Teď je to na tobě, a ty uděláš do posledního puntíku všechno, co po tobě ten pán bude chtít. Uděláš to přesně tak, jako by to udělal tvůj otec. A uděláš taky to, co ti řeknu."
"Přesně tak, jako by to udělal můj otec," opakoval Russell bezduše.
Oba dva jsme věděli, že pro tohle jeho otec určitě nezemřel.
Když jsme přišli k druhému strážnému, scéna s televizí se opakovala.
Došlo pouze k menší změně: tentokrát mi Russell odpověděl, že ano, že viděl na kabelovce Cubs.
A pak už jsme se ocitli v jejích pokojích. Vytáhl jsem pistoli.
"Východ je tady," řekla Grace, "v zadní stěně převlékárny. A nedívejte se moc kolem dokola, neměla jsem ještě dneska čas tady pořádně uklidit."
Zevnitř se dalo v chodbě samozřejmě rozsvítit, a Russell to věděl.
To, co mi ve tmě připadalo jako výjev z Dantova Pekla, se osvětleno fluorescentními zářivkami stalo obyčejnou dlouhou chodbou.
Když jsme se dostali ven, tak na travnatém úbočí pod hvězdami mi připadlo, že celý ten výlet do podzemí se stal kdysi strašně, strašně dávno.
"Takže my jsme udělali, co jste chtěl," řekla Grace a chytila Russella za ruku. "Rusty a já jsme vám pomohli utéci."
Přikývl jsem a podíval se na Russella. Ve světle úplňku vypadala jeho tvář strnule. Obrátil se ke mně a naše pohledy se setkaly.
Vypadalo to, jako by na něco čekal. Já ostatně také. Ale ani jeden, ani druhý jsme nevěděli na co vlastně čekáme.
"Musíte nás nechat jít," řekla Grace. "Řekl jste, že pokud vám pomůžeme, tak mi nebudete ubližovat. Přesně takhle jste to řekl."
Upřeně jsme sledovali jeden druhého. Cítil jsem vůni trávy, jak si s ní pohrával lehký noční větřík.
"Přesně takhle jste to řekl. Rusty, že to tak řekl?"
"Běž, mami," řekl Russell, aniž by pohnul brvou. "Nebude ti bránit."
"To mám jít sama? Tam do té tmy jako mám jít sama? To ne, to tedy určitě ně - musíš jít se mnou."
Vůně trávy byla vystřídána vlhkým nádechem rosy, která spadla mezitím co jsem se pohyboval podzemními štolami. Byla vůně jarních rán, kterou jsem si pamatoval ještě z doby, kdy jsem byl malé dítě.
Pomalu, velmi pomalu jsem přikývl.
"Sbohem," řekl jsem, otočil se a šel pryč.
"Spensere!" zavolal Russell.
Otočil jsem se. Russell držel v ruce krátkou automatickou pistoli.
Grace vyjekla: "Rusty, hned to dej pryč!"
Já měl v ruce neustále svoji pětatřicítku. Stáli jsme sotva pár metrů.
"Co by řekla, kdybys mě zastřelil?" zeptal se Russell.
"Já tě nezabiju."
"Ona chtěla, abys jí to slíbil?"
"Slíbil jsem jí to."
"Nechte toho," řekla Grace, "nechte toho hned. Rusty?"
"Já jsem nic takového neslíbil," řekl Rusty.
Strčil jsem pistoli zpátky do pouzdra. "Potřebuje, abychom zůstali naživu oba, aby se mohla rozhodnout. Když

nedostane šanci, bude ztracená."
Grace zatleskala tak, jak lidé tleskají na cvičená zvířata: "Russelle Costigane!"
Russell natáhl ruku s pistolí a namířil na mě. Grace stála dobré dva metry vedle něj, měla ruce spojené vzadu za hlavou a nervózně se pohupovala dopředu a dozadu.
"Už si vybrala," řekl Russell a pomaličku otáčel hlavou a díval se skrz mušku a pomalu se pohybující hlaveň. "Tehdy v Mill River mi řekla, že se vrací k tobě."
Ta pistole byla devítimilimetrová beretta.
"Řekla mi, že mě miluje, ale tebe že miluje víc." Slabost už byla z jeho hlasu dávno pryč. "Řekla, že jí ta doktorka pomohla a že ty ses prý taky trochu změnil."
Koutkem oka jsem zahlédl, že se Grace přestala třást a houpat, a že stála bez hnutí s rukama za hlavou.
"Nemohl jsem ji nechat odejít," řekl.
Souhlasně jsem přikývl.
"Řekl jsem několika otcovým lidem, aby ji sledovali."
"Tvůj otec byl proti tomu," ozvala se Grace, a pustila ruce dolů.
"Chtěl, aby sis tohle vyřídil sám. Ale já mu řekla: ‚Jerry, tohle je náš syn. Jestli mě miluješ, tak to nech jak to je.'" Pistole se maličko pohnula.
"Nemohli jí v tom zabránit," řekl, "ale byla už tak v koncích...
"Rusty!"
"...že se mi nemohla sama. Takže zavolala toho černého kluka, jenže nevěděla o tom, že jsem jí napíchl telefon. A pak se to nějak všechno vymklo z rukou."
"Hawk je dost rychlý," přisvědčil jsem.
Russell přikývl: "Chtěl jsem ji dostat od tebe pryč, a chtěl jsem ji dostat taky pryč od těch všech cvokařů."
"Ale ona potřebuje nějakého psychiatra."
Russell znovu kývl: "Já vím, a potřebuje taky tebe."
Pistole se zastavila v bodě, kdy mířila přímo na mě. "Miluju ji.
Miluju ji stejně jako ty."
"Já vím."
"A ona tě zničila," ozvala se Grace. "Připravila tě o všechno, o co mohla, a teď se chce vrátit tady k tomu muži, co zastřelil mého Jerryho!"
"Nikdy by mi neodpustila, kdybych tě zastřelil," řekl Russell směrem ke mě.
"Ten muž zastřelil mého Jerryho! Nepotřebuješ, aby ti někdo odpouštěl!"
křičela Grace.
"Ale už jsem o ni stejně přišel," dodal ještě a upřeně mě sledoval skrz mušku pistole.
"Na světě je spousta hezkých dívek, Rusty! Kluk, co má peněz jako ty a co vypadá jako ty... pojďme."
Otáčel hlavou směrem k matce a pistole pomalu sledovala tutéž trajektorii. Držel ji daleko od těla. Nakonec mířila hlaveň přímo na ni.
Grace otevřela vyděšeně ústa, ale nevydala ani hlásku. Snad deset sekund se nikdo ani nepohnul. Pak Russell sklonil ruku dolů a šel dolů do zčernalého tunelu, s pistolí svěšenou u boku. Grace a já jsme ho chvíli beze slova sledovali, a pak se Grace rozběhla za ním: "Rusty!
Počkej na svou matku!"
Otočil jsem se a šel zpátky do města. Do hotelu jsem se dostal za svítání.

Kapitola 54

Byla neděle odpoledne a v Bostonu lehce sněžilo. V krbu hořelo jabloňové dřevo, v troubě se pekl chleba a u mě doma to vonělo jako v zemi zaslíbené. V televizi hráli Redskins proti Giants a pěkně jim to natírali. Stál jsem u předního okna a díval se dolů na Marlborough Street, kde se na zemi začaly tvořit první vrstvy sněhu. Z Arlington Street zahnul do ulice hnědobílý taxík a zaparkoval před vchodem.
Susan vystoupila, zaplatila řidiči a šla dovnitř. Nesla si levandulový obal na šaty a tmavomodrý kufřík. Otevřel jsem jí a pomohl s kufrem.
Postavil jsem ho na podlahu vedle pohovky. Obal na šaty přeložila opatrně přes opěradlo na pohovce a usmála se na mě.
"Takhle nějak to mělo vonět u mé babičky," řekla potěšeně.
"Ale nevonělo, že?" odvětil jsem.
"Ne, tam jsem cítila vždycky spíš naftalín."
"Takže ti nepřipomínám babičku?"
Susan přišla a obejmula mě, pak mi položila hlavu na rameno.
"Ty mi nepřipomínáš nikoho. Nikdy jsem nepotkala nikoho takového, jako jsi ty."
Lehce jsem ji přitiskl s sobě. "A co tvá duševní pohoda?"
"Jsem v pořádku. Nikdo není stoprocentně dokonalý, ale já mám hodně přes devadesát."
"K doktorce Hilliardové na sezení už nechodíš?"
"Ne, aspoň pro tentokrát je to za mnou. A možná taky navždy."
"Takže nemusíme sklízet porcelánové vázy a dávat je tam, kam na ně nedosáhneš?"
Zavrtěla mi lehce na rameni hlavou. "Při úplňku můžou nastat stavy určitého neklidu, ale nemyslím, že bych mohla být

někomu nebezpečná."
"A Russell?"
"Od těch věcí v Boise jsem ho viděla jednou. Přijel za mnou do bytu do Mill River a rozloučili jsme se. Pak odešel a od té doby jsem ho neviděla, ani jsem o něm neslyšela."
"On teď převezme firmu?"
"Já doufám, že ne."
"Možná se vrátí zpátky k ženě," řekl jsem. "Už to tak kdysi udělal."
"Já doufám, že to tak bude. Doufám, že nezničí sám sebe. Jeho život je jako...." Pak potřásla prudce hlavou: "Už o tom vztahu nechci nikdy mluvit."
"Tak dobrá, a co třeba tady tenhle? Jakpak si na tom stojíme?"
"Velice uspokojivě," řekla, naklonila ke mě tvář, abych ji mohl políbit. Pak se mě zeptala, a byla tak blízko, že jsem cítil její teplý dech: "Jsi v pořádku? Chce tě někdo zatknout?"
"Za Mill River určitě ne," dodal jsem a rty se nám při hovoru otíraly jeden o druhý. "Ives to zařídil."
V televizi za mnou zrovna Dick Stockton popisoval dvacetimetrový únik a následné získání bodu.
Susan mě znovu políbila. Nic sourozeneckého v tom polibku ale nebylo.
"Letěla jsem šest hodin," zamumlala, s pusou pořád přilepenou na té mé. "Potřebuju se vykoupat a trošku načechrat to své tělo."
"Hm."
"A pak se můžeme třeba milovat," zašeptala."
"Hm."
"A pít šampaňské."
"Hm."
"A pak se znovu milovat."
"Tak mám pocit, že jsme zase spolu."
"Přesně tak."
"Navždycky?"
"Ano. Navždycky."
"Tak si běž napustit tu vanu."

Kapitola 55

Byl večer, a skoro přestalo sněžit. Chléb se chladil na odkládacím roštu v kuchyni a oheň příjemně prohříval místnost. Leželi jsme oba dva, já i Susan, nazí v posteli, pili jsme Domaine Chandon Blanc de Noirs z úzkých vysokých sklenic a drželi jsme se za ruce.
"Jak si věděla, že budu mít nachystáno šampaňské?"
"No tušila jsem, že se na to nachystáš."
Dveře mezi ložnicí a obývákem byly otevřeny. Natáhl jsem ruku se sklenicí a v paprscích světla, které se linuly z krbu, jsem zkoumal lehce růžově jantarovou barvu vína.
"Hawk nám poslal celou krabici. Je dobré, viď?"
"Rozkošné," zašveholila Susan. "Všimla jsem si, že jsi schytal nějaké rány."
"No, pár jich bude."
"Myslím tím fyzické rány, jde to vidět. Třeba tady," řekla Susan a dotkla se prsty uzdravených jizev na prsou.
"Střelila po mě jedna malá holka. Stalo se to loni."
"A nikdy jsi mi to neřekl?"
"Nebylo zapotřebí."
"Bylo to zlé?"
"Docela ano. Skoro mě zabila."
Položila mi hlavu na rameno. Sklenici už měla prázdnou. Natáhl jsem se pro láhev se šampaňským a dolil jí. Susan to pozorně pozorovala.
"Je jako my dva," řekla nakonec.
"Co - šampaňské?"
"Musíš s ním zacházet opatrně; je to stejné, jako když se my dva milujeme. Opatrně, jemně, citlivě, dávat pozor na to, abys nepřelila sklenici."
Přikývl jsem. "Jako by to bylo poprvé."
"Tohle je poprvé," řekla Susan. "Ti dva lidé, kterými jsme teď, se nikdy předtím nemilovali."
"Ale budou se milovat znovu a znovu."
Susan se usmála: "Opakování je matka moudrosti a vede k dokonalosti."
"Nebo téměř k dokonalosti," dodal jsem.
"K čertu s tím, tam už jsme se přece dostali!!"